

T.C.
MARMARA ÜNİVERSİTESİ
SOSYAL BİLİMLER ENSTİTÜSÜ
KAMU YÖNETİMİ ANABİLİM DALI
MAHALLİ İDARELER VE YERİNDEN YÖNETİM BİLİM DALI

TÜRKİYE’DE KAMU YÖNETİMİ REFORMU YAZIN ANALİZİ

Yüksek Lisans Tezi

UMUT ÖKKEŞ DEMİR

İstanbul, 2014

T.C.
MARMARA ÜNİVERSİTESİ
SOSYAL BİLİMLER ENSTİTÜSÜ
KAMU YÖNETİMİ ANABİLİM DALI
MAHALLİ İDARELER VE YERİNDEN YÖNETİM BİLİM DALI

TÜRKİYE’DE KAMU YÖNETİMİ REFORMU YAZIN ANALİZİ

Yüksek Lisans Tezi

UMUT ÖKKEŞ DEMİR

Tez Danışmanı: PROF. DR. ÖMER FARUK GENÇKAYA

İstanbul, 2014

T.C.
MARMARA ÜNİVERSİTESİ
SOSYAL BİLİMLER ENSTİTÜSÜ MÜDÜRLÜĞÜ

TEZ ONAY BELGESİ

KAMU YÖNETİMİ Anabilim Dalı MAHALLİ İDARELER VE YERİNDEN
YÖNETİM Bilim Dalı TEZLİ YÜKSEK LİSANS öğrencisi UMUT ÖKKEŞ DEMİR'nin
TÜRKİYE'DE KAMU YÖNETİMİ REFORMU YAZIN ANALİZİ adlı tez çalışması,
Enstitümüz Yönetim Kurulunun 26.09.2013 tarih ve 2013-36/14 sayılı kararıyla oluşturulan jüri
tarafından oy birliği / oy çokluğu ile Yüksek Lisans Tezi olarak kabul edilmiştir.

Tez Savunma Tarihi 15.05.2014

Öğretim Üyesi Adı Soyadı

İmzası

1. Tez Danışmanı	Prof. Dr. ÖMER FARUK GENÇKAYA	
2. Jüri Üyesi	Doç. Dr. ERBAY ARIKBOĞA	
3. Jüri Üyesi	Prof. Dr. NALAN GÜREL	

(Handwritten signatures of the jury members)

GENEL BİLGİLER

İsim ve Soyadı	: Umut Ökkeş Demir
Anabilim Dalı	: Kamu Yönetimi
Programı	: Mahalli İdareler ve Yerinden Yönetim
Tez Danışmanı	: Prof. Dr. Ömer Faruk Gençkaya
Tez Türü ve Tarihi	: Yüksek Lisans – Mayıs 2014
Anahtar Kelimeler	: Kamu yönetimi, Yerel yönetim, Reform, Yönetişim

ÖZET

Çalışma yeni kamu yönetimi anlayışı Türkiye’de nasıl bir etki bıraktı sorusuna kamu yönetimi ve yerel yönetim yazın analizi yapılarak cevap bulmaya çalışmıştır.

Çalışmanın amacı, mevcut düzenin şartlara göre ne ölçüde şekillendirilmesi gerektiğini araştırmak ve bunların uygulanabilirliğini değerlendirmektir. Bu amacın ne denli doğru olup olmadığını gözler önüne sermek için kamu yönetimi içinde reform çalışmalarına değinilmiştir.

Ayrıca değiştirmeyi amaçlayan reform tasarıları irdelenmiştir. Bu amaçla öncelikle çalışmada, 2000’li yılların Türkiye’inde, Türk kamu yönetiminin niteliğini dünyada kamu yönetimi reformu alanındaki yaşanan gelişmelerin neler olduğu, niçin değişime ihtiyaç duyulduğu ve bu değişimler sonucu ortaya çıkan yeni kamu yönetimi anlayışının Türkiye’ye yansımaları değerlendirilmiştir.

Çalışmanın esas noktasını özellikle 2000 sonrası Türk kamu yönetimi ve yerel yönetim reformu konusunda yazılan makalelerin incelenmesi oluşturmaktadır.

GENERAL KNOWLEDGE

Name and Surname	: Umut Ökkeş Demir
Field	: Public Administration
Programme	: Local Administrations and Decentralization
Supervisor	: Professor Ömer Faruk Gençkaya
Degree Awarded and Date	: Master – May 2014
Keywords	: Public Administration, Local Administration, Reform, Governance

ABSTRACT

This study has tried to find out an answer to the question that how new public administration has affected Turkey by using the literature analysis of public administration and local administration.

As it is understood from the meaning of the 'reform' word, researching into what extent the order is re-shaped under the conditions and evaluating their applicability are the aims of this study. To illustrate whether these purposes are right, reform studies in public administration are discussed.

The reform proposals which aim to change are also examined. For this purpose, the quality of Turkish public administration in the 2000s, the developments in the field of public administration reform worldwide, why change is needed and also effects on Turkey of the new public management approach as a result of these changes are the primarily discussed issues in the study.

The research of the articles literature on Turkish public administration and local administration reform especially after 2000 makes the crucial point of the study.

ÖNSÖZ

Son yıllarda yaşanan siyasal, ekonomik ve toplumsal değişimler kamu yönetimi alanında da kendini hissettirmeye başlamıştır. Kamu yönetiminin karşılaştığı sorunlara çözüm üretmesi açısından yetersiz kalması yönetimde reform kavramını gerekli kılmıştır. Bu nedenle özellikle gelişmiş ülkelerde yeni kamu yönetimi anlayışı benimsenmeye başlanmıştır. Kamu yönetiminde reform ile yönetim sisteminde tamamen bir değişim yapılarak daha iyi yönetimin sağlanması amaçlanmıştır. Yönetim kelimesi bile kendini daha iyi yönetmek anlamına gelen yönetişim kavramına bırakmıştır. Ancak bu değişim insanların ilk önce düşünce yapısında gerçekleşmelidir.

Bu çalışmada uluslararası arenada etkili olan yeni kamu yönetimi anlayışının Türk kamu yönetimi üzerindeki yansımaları incelenmiştir. Bu amaçla Türk kamu yönetimi ile ilgili önemli çalışmalar yapan süreli yayınlardan Amme İdaresi Dergisi, Türk İdare Dergisi, Hukuk ve Adalet Dergisi, Çağdaş Yerel Yönetimler Dergisi, Mülkiye Dergisi, Türk Ekonomi Kurumu Bildirileri, Baro Bültenleri ve Sendika Yayınları ele alınmıştır. Bu yayınlardan kamu yönetimi ve yerel yönetim reformu ile ilgili olan makaleler incelenerek Türkiye’de yeni kamu yönetimi anlayışı anlatılmaya çalışılmıştır.

Çalışmanın meydana gelmesinde bana her zaman yol gösteren ve benden yardımlarını esirgemeyen tez danışmanım değerli hocam Sayın Prof. Dr. Ömer Faruk Gençkaya’ya en içten teşekkürlerimi sunarım. Özgün fikirleri ile çalışmama katkıda bulunan Sayın Doç. Dr. Erbay Arıkboğa’ya teşekkürü bir borç bilirim. Ayrıca çalışma esnasında değerli fikirlerini aldığım Sayın Prof. Dr. Nalan Gürel’e, Sayın Prof. Dr. Esra Hatipoğlu’na ve Sayın Yrd. Doç. Dr. İhsan Oğuz Bakkalbaşı’na ayrı ayrı teşekkür ederim.

Gece gündüz yaptığım çalışmalarda beni sürekli motive eden ve bugünlere gelmemde katkısı olan anneme ve Demir ailesine şükranlarımı sunar, çalışmanın ilgililere faydalı olmasını dilerim.

İstanbul, 2014

Umut Ökkeş DEMİR

İÇİNDEKİLER

Sayfa No.

ÖZET	iii
ABSTRACT	iv
ÖNSÖZ	v
İÇİNDEKİLER	vi
TABLO LİSTESİ	ix
GRAFİK LİSTESİ	x
KISALTMALAR.....	xi

1. GİRİŞ.....	1
1.1. Çalışmanın Konusu ve Önemi	1
1.2. Çalışmanın Hipotezi	2
1.3. Çalışmanın Amacı	3
1.4. Çalışmanın Kapsamı.....	3
1.5. Çalışmanın Yöntemi.....	3
2.KAMU YÖNETİMİ İLE İLGİLİ KAVRAMLAR	4
2.1. Devlet.....	4
2.2. Yönetim	4
2.3. Kamu Yönetimi	5
2.4. Kamu Yönetiminin Amaç ve Görevleri.....	6
2.5. Yönetişim.....	7
2.6. Yeni Kamu Yönetimi ve Yeni Kamu Yönetimi Anlayışı.....	9
3. KAMU YÖNETİMİ REFORMU.....	12
3.1. Kamu Yönetimi Reformu	12
3.2. Kamu Yönetimi Reform Nedenleri	13
3.3. Kamu Yönetimi Reformunda İzlenen İlkeler.....	14
3.3.1. Katılımcılık.....	14
3.3.2. Sorumluluk ve Hesap Verilebilirlik	15
3.3.3. Etkinlik ve Verimlilik	15
3.3.4. Şeffaflık.....	17
3.3.5. Toplam Kalite Yönetimi	17

3.4. Kamu Yönetimi Reform Kapsamı.....	20
3.5. Kamu Yönetimi Reform Yöntemleri.....	21
4. TÜRKİYE’DE KAMU YÖNETİMİ REFORMU İLE İLGİLİ YASAL DÜZENLEMELER.....	21
4.1. İl Özel İdaresi Kanunu.....	22
4.1.1. İl Genel Meclisi	23
4.1.2. İl Daimi Encümeni.....	24
4.1.3. Vali.....	25
4.2. Belediye Kanunu	25
4.2.1. Belediye Meclisi	26
4.2.2. Belediye Encümeni	28
4.2.3. Belediye Başkanı	28
4.3. Büyükşehir Belediyesi Kanunu	29
4.3.1. Büyükşehir Belediye Meclisi	30
4.3.2. Büyükşehir Belediye Encümeni	31
4.3.3. Büyükşehir Belediye Başkanı	31
4.4. Bilgi Edinme Kanunu	32
4.5. Kamu Görevlileri Etik Kurulu Kurulması ve Bazı Kanunlarda Değişiklik Yapılması Hakkında Kanun.....	33
5. 2000 SONRASI KAMU YÖNETİMİ VE YEREL YÖNETİMLER YAZININDA REFORM ANLAYIŞI.....	33
5.1. Konular Bazında Makalelerin İncelenmesi.....	38
5.2. 2000 - 2012 Yılları Arasında İncelenen Makalelerin Konularına Göre Tasnifi.....	39
5.2.1. Yeni Kamu Yönetimi İle İlgili Makaleler	39
5.2.2. Yerel Yönetim İle İlgili Makaleler	42
5.2.3. Küreselleşme İle İlgili Makaleler	50
5.2.4. Kamu Yönetiminde Reform İle İlgili Makaleler	51
5.2.5. Demokratikleşme İle İlgili Makaleler	57
5.2.6. Kamu Yönetimi Temel Kanun Tasarısı İle İlgili Makaleler	59
5.2.7. Postmodern Eğilim İle İlgili Makaleler	60
6. GENEL DEĞERLENDİRME VE SONUÇ.....	66

KAYNAKÇA.....	72
----------------------	-----------

TABLO LİSTESİ

Sayfa No.

Tablo 1. Reform Anlayışının Analizinde Kullanılan Kaynak Yayınlar	34
Tablo 2. Reform İle İlgili İncelenen Makaleler	36
Tablo 3. Reform Anlayışının Analizinde Kullanılan Kaynak Makalelerde Öne Çıkan Kavramlar	38

GRAFİK LİSTESİ

Sayfa No.

Grafik 1. Makalelerin Yıllara Göre Dağılımı	35
Grafik 2. Kaynakçanın Genel Analizi	64
Grafik 3. Makalelerin Yazar Analizi.....	65
Grafik 4. Makalelerin Düzeylerine Göre Analizi.....	66
Grafik 5. Makalelerin Metod Analizi	66

KISALTMALAR

AB	Avrupa Birliği
ABD	Amerika Birleşik Devletleri
AİD	Amme İdaresi Dergisi
AKP	Adalet ve Kalkınma Partisi
BDDK	Bankacılık Düzenleme ve Denetleme Kurumu
C.	Cilt
ÇYYD	Çağdaş Yerel Yönetimler Dergisi
Der.	Derleyen
DPB	Devlet Personel Başkanlığı
DPD	Devlet Personel Dairesi
DPT	Devlet Planlama Teşkilatı
IMF	Uluslararası Para Fonu
İ.İ.B.F.	İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi
KAYA	Kamu Yönetimi Araştırma Projesi
KİT	Kamu İktisadi Teşebbüsü
Md.	Madde
MEHTAP	Merkezi Hükümet Teşkilatı Araştırma Projesi
OECD	Ekonomik Kalkınma ve İşbirliği Örgütü
S.	Sayı
s.	Sayfa
S.B.F.	Siyasal Bilgiler Fakültesi
TBMM	Türkiye Büyük Millet Meclisi
TİD	Türk İdare Dergisi

TKY	Toplam Kalite Yönetimi
TMSF	Tasarruf Mevduatı Sigorta Fonu
TODAİE	Türk ve Ortadoğu Amme İdaresi Enstitüsü
YKA	Yeni Kamu Yönetimi Anlayışı
YKİ	Yeni Kamu İşletmeciliği
YKY	Yeni Kamu Yönetimi
YSK	Yüksek Seçim Kurulu

1. GİRİŞ

Bu başlık altında çalışmanın konusuna ve önemine, hipotezine, amacına ve çalışmada kullanılan yöntemine yer verilmiştir.

1.1. Çalışmanın Konusu ve Önemi

Her toplum, ihtiyaçlarını giderebilmek için örgütlenme ihtiyacı hissetmiştir. Teknolojinin hızla gelişmesi ve sosyal yeniliklerle birlikte ihtiyaçları artan toplum daha karmaşık bir yapı haline gelmiştir. Bunun sonucunda toplumun ihtiyaçlarını en iyi şekilde karşılamak için devletin irade şekillerinde ve organizasyon yapılarında değişiklikler yapılmıştır. İnsanların ihtiyaçlarının giderek artması nedeniyle devletin yapmak zorunda olduğu hizmetler de çoğalmış ve devlet bu artan hizmetleri yerine getirecek bir örgütlenme yoluna gitmiştir.

Devletlerin örgütlenmesi hizmetlerin özelliğine göre merkezi ve yerel düzeyde oluşmuştur. Bu örgütlenmede her devlet merkezi yönetim anlayışına mı yoksa yerel yönetim anlayışına mı ağırlık vereceğini kendi toplum yapısına, sosyal ve ekonomik durumuna, ideolojisine, kültürüne, coğrafi ve tarihsel koşullarına göre karar vermiştir.

Devlet yönetim yapısına karar verdiğinde hangi kamu hizmetlerinin hangi yönetim kademesi tarafından gerçekleştireceğine de karar verecektir. Bir başka deyişle yönetim birimleri arasında bir görev paylaşımını düzenleyecektir. Hangi anlayışı benimserse benimsesin her devletin amacı, üzerine düşen görevleri etkili ve verimli bir şekilde yerine getirmektir.

Günümüzde teknolojinin hızla gelişmesi, dünyada yaşanan yeni kamu yönetimi anlayışının etkileri, insanların yönetimden beklentilerinde yaşanan artış, mevcut sistemle karşılaşılan sorunlara çözüm üretememek, daha etkin ve verimli bir yönetime duyulan ihtiyaç gibi nedenler Türk kamu yönetiminde reforma gidilmesini tetikleyen nedenlerden bazıları olarak gösterilebilir.

Bu çalışmada Türk kamu yönetiminde reform yazın analizi ortaya konulmak istenmiştir. Öncelikle kamu yönetimi ile ilgili kavramsal çerçeve ortaya konulmuş daha sonra Türkiye’de kamu yönetimi reformu konuları detaylandırılarak inceleme konusu

yapılmıştır. Kavramsal çerçevede yeni kamu yönetimi anlayışının literatüre kazandırmış olduğu kavramlar incelenmiştir.

Çalışmanın ilerleyen kısımlarında, yeni kamu yönetimi anlayışı doğrultusunda Türkiye’de özellikle 2000 sonrası kamu yönetimi ve yerel yönetimler reformu ile ilgili yapılan yasal düzenlemelere yer verilmiştir. Bu düzenlemeler Türkiye’nin dünyada yaşanan yeni kamu yönetimi hareketlerinden etkilendiğini göstermektedir.

Bu çalışma, yeni kamu yönetiminin Türk kamu yönetimi ve yerel yönetim yazınında nasıl yankı uyandırdığını ölçmek için kamu yönetiminde reform konulu 2000 sonrasında yazılan makalelerin analizini yapmayı hedeflemektedir.

Bu amaçla, çalışma, Türk kamu yönetimi ve yerel yönetim yazınında önemli bir yere sahip olan Amme İdaresi Dergisi, Türk İdare Dergisi, Hukuk ve Adalet Dergisi, Çağdaş Yerel Yönetimler Dergisi, Mülkiye Dergisi, Türk Ekonomi Kurumu Bildirileri, Baro Bültenleri ve Sendika Yayınları olmak üzere süreli yayınlar kapsamında gerçekleştirilmiştir. Bu çalışmanın, 2000 sonrasında yeni kamu yönetimi anlayışının etkisiyle Türk kamu yönetiminde yaşanan değişim sürecini incelemesi açısından önem taşıdığı düşünülmektedir.

Çalışmanın değerlendirme ve sonuç bölümü, Türkiye’de kamu yönetiminde yapılan reform çalışmalarının yorumlanması, reform çalışmalarındaki genel sorunlar ve bunlara yönelik olarak sunulan çözüm önerilerinden oluşmaktadır.

1.2. Çalışmanın Hipotezi

Bu çalışma yeni kamu yönetimi anlayışının Türkiye’de nasıl bir etki bıraktığı sorunsalı temelinde oluşturulmuştur. 2000 sonrası Türkiye’de kamu yönetimi ve yerel yönetim yazını ile 2000 öncesi Türkiye’de kamu yönetimi ve yerel yönetim yazını arasında önemli farklar bulunmaktadır. 2000 sonrasında Türk kamu yönetimi ve yerel yönetim yazınında dünyada yaşanan yeni kamu yönetimi anlayışının etkisiyle değişimler yaşanmıştır. Bu kapsamda özellikle 2000 sonrası yazılan süreli yayınlar çerçevesinde Türkiye’de kamu yönetimi ve yerel yönetim yazını analizi yapılmıştır.

1.3. Çalışmanın Amacı

Çalışmanın amacı dünya literatüründe yönetim alanına hakim olan yeni kamu yönetimi anlayışının Türkiye’de kamu yönetimi reformlarına hangi boyutta yansıdığı ve bunun Türkiye’deki kamu yönetimi ve yerli yönetim literatürüne etkisini incelemektir.

1.4. Çalışmanın Kapsamı

2000 sonrası dönem Türk kamu yönetimi ve yerel yönetim açısından büyük bir öneme sahiptir. Bu çalışmanın kapsamı, 2000 sonrası dönemde yaşanan değişimin Türk kamu yönetimi ve yerel yönetim yazını için önemli bir konuma sahip olan Amme İdaresi Dergisi, Türk İdare Dergisi, Hukuk ve Adalet Dergisi, Çağdaş Yerel Yönetimler Dergisi, Mülkiye Dergisi, Türk Ekonomi Kurumu Bildirileri, Baro Bültenleri ve Sendika Yayınları özelinde incelenmesidir.

1.5. Çalışmanın Yöntemi

Çalışmada, betimsel bir araştırma yöntemi kullanılarak var olan durum ortaya konulmaktadır. Araştırmada yazın taraması yapılarak 2000 sonrası Türk kamu yönetimi ve yerel yönetimler ile ilgili verilere ulaşılmıştır.

Türk kamu yönetimi ve yerel yönetim yazın alanında önemli katkıları bulunan Amme İdaresi Dergisi, Türk İdare Dergisi, Hukuk ve Adalet Dergisi, Çağdaş Yerel Yönetimler Dergisi, Mülkiye Dergisi, Türk Ekonomi Kurumu Bildirileri, Baro Bültenleri ve Sendika Yayınları’nda 2000 sonrası yayınlanan makalelere yer verilmiştir. Bu tasnif, akademik nitelikte olan süreli yayınlar arasından belirli konular üzerinden seçimler yaparak gerçekleştirilmeye çalışılmıştır. Bu konular temel olarak yeni kamu yönetimi anlayışı, yerel yönetimlerde reform hareketleri, küreselleşme, demokratikleşme, kamu yönetimi temel kanun tasarısı ve post modern eğilim olarak sayılabilir. Dünyada yaşanan yeni kamu yönetimi anlayışı ile ülkemizdeki kamu yönetimi ve yerel yönetim reformları çalışma kapsamı içerisinde ele alınmıştır.

2. KAMU YÖNETİMİ İLE İLGİLİ KAVRAMLAR

Bu başlık altında kamu yönetimi ile ilgili kavramlara yer verilmiştir. Bu kavramlar devlet, yönetim, kamu yönetimi, kamu yönetiminin amaç ve görevleri, yönetişim ve yeni kamu yönetimi ve yeni kamu yönetimi anlayışı başlıkları altında anlatılmaya çalışılmıştır.

2.1. Devlet

Devlet üzerine yapılan birçok tanımlama mevcuttur, en genel tanımıyla devlet belirli bir toprak parçası ile sınırlandırılan, en büyük yasal ve meşru yaptırım gücüne sahip olan siyasal ve kurumsallaşmış bir iktidar biçimi olarak nitelendirilebilir (Çam, 2002'den aktaran Nohutçu, 2006, s.392). Diğer bir ifadeyle belirli bir insan topluluğunun güvenli bir şekilde bir arada yaşamalarını sağlayan, toplumsal birlik ve kamu düzenini sağlamak ve sürdürmek amacı olan ve tek taraflı yaptırım gücüne sahip, hukuki ve tüzel kişiliğe sahip bir sosyal örgütlenme biçimidir. Bu bilgilere dayanarak devletin, insanların bir arada yaşamak üzere oluşturdukları, en büyük idari otoriteyi elinde bulunduran en gelişmiş yapı olduğu söylenebilir.

Devletin oluşması için gereken üç unsur bulunmaktadır. Hatta bu görüşü savunanlara göre üç unsur yaklaşımı olarak da tanımlanabilir. Devlet olmak için gerekli üç unsur Aydın'a göre şu şekilde açıklanabilir (2012, s.45): "Ülke denilen bir toprak parçasının olması, bağımsızlık veya egemenlik ve egemenliği elinde bulunduran insan topluluğu." Demek ki devletin varlığından söz edebilmek için ilk önce belli bir toprak parçasının olması gerekmektedir. Toprak parçası, belirli sınırları olan kara parçasını ifade eder. Egemenlik kavramı ülke içinde tek taraflı meşru güç anlamı taşıırken uluslararası alanda ise bağımsızlık anlamını içermektedir. Bu egemenliğin sağlanması için belirli toprak parçası üzerinde bir arada yaşayan insanların birlikte yaşıyor olması gerekmektedir.

2.2. Yönetim

Devlet sahip olduğu kara parçasında vatandaşların ihtiyaçlarını karşılamak ve kamu düzenini sağlamak ve sürdürmek için birçok araç kullanır, bu araçların tümüne

yönetim diyebiliriz. Aydın, yönetim kavramını “belli bir amacın gerçekleştirilmesi için insan, maddi kaynaklar, zaman ve mekân gibi tüm unsurların en verimli şekilde kullanılması” olarak tanımlamaktadır (Aydın, 2012, s.39).

Bunun yanı sıra yönetim, evrensel bir kavram olmakla birlikte geniş bir anlam yelpazesine sahiptir. Ekonomistler, yönetimi, toprak, sermaye ve iş gücü ile birlikte üretim fonksiyonların biri olarak görürler. Yönetim bilimciler, yöneten ve yönetilenlerden oluşan bir otorite sistemi olarak adlandırırlar. Toplum bilimciler ise sınıf ve saygınlık sistemini yönetim olarak tanımlarlar. Bütün bu farklı yaklaşımların bulunduğu ortak payda ise yönetim, diğer insanların iş ve eylemleriyle bir sonucun hedeflenmesi ve gerçekleştirilmesi süreci olduğu söylenebilir (Kuluçlu, 2006, s.4).

Bu kavram, en az iki veya daha çok bireyin belirli bir amaç için bir araya gelmesiyle aralarında yaptıkları her türlü etkinlik ve faaliyetlerin bütünü örgüt amacını taşıyorsa yönetim olarak tanımlanabilir (Öztekin, 2002, s.129).

2.3. Kamu Yönetimi

İnsanlar tarih boyunca bir arada yaşama gereksinimi duymuşlardır. Böylece, insanların temel ihtiyaçlarını düzenli ve sürekli olarak sağlamak üzere kamu yönetiminin oluşturulduğu söylenebilir.

Kamu yönetimi kavramı üzerine yapılan pek çok tanım mevcuttur. Kamu yönetimi dar anlamda devletin yürütme erkini kullanmasıdır. Geniş anlamda ise devletin yürütme erki dışında yasama ve yargı erklerini de kullanması olarak genel bir tanım yapılmaktadır (Gözübüyük, 2001’den aktaran Aydın, 2012, s.50).

Kamu yönetimi devlet ve toplum düzeninin sürekli ve aksamadan işlemesi ve kamunun ortak ihtiyaçlarını karşılamaya yönelik mal ve hizmetlerin üretilip halka sunulmasına ilişkin bir sistem olarak çeşitli öğelerden oluşmaktadır. Kamu yönetimini oluşturan bu öğeler (Eryılmaz, 2008’den aktaran Nohutçu, 2006, s.10); insanlar, hukuksal yapı, teşkilat, kamu görevlisi, kamu politikası, bütçe ve yönetim şeklide sıralanabilir. İnsanın olmadığı bir yerde devletten ve kamu yönetiminden söz edilemez. Hukuksal yapı ile devleti ve halkı bağlayan yasalar ve anayasa akla gelmektedir. Kamu

kurum ve kuruluşlarının belirli bir örgütsel teşkilat yapılanması oluşur. Bu yapının içinde çalışan kamu görevlileri mevcuttur. Kamu yönetiminde politikalar oluşturmak en temel alan olarak görülebilir. Kamu hizmetlerinin yerine getirilmesi için devletin kendine has bütçesi bulunur. Bütün bu anlatılan amaç ve hedeflerin yerine getirilmesi için belli bir plana göre örgütlenerek yönetim olgusunun var olması gerektiği söylenebilir.

Görüldüğü üzere kamu yönetimi kavramı üzerine pek çok farklı tanımlama bulunmaktadır. Yukarıda yapılan tanımlardan yola çıkarak kamu yönetimi; devlet tarafından yönetim, devletin kamusal hizmetleri amacına uygun olarak sunabilmek için elindeki tüm kaynakları en verimli ve en etkili şekilde kullanması ve kamu politikalarının uygulanması veya yerine getirilmesi amacıyla yapılan tüm uygulamalar olarak tanımlanabilir.

2.4. Kamu Yönetiminin Amaç ve Görevleri

Kamu yönetimi, Max Weber'in analizine göre bürokrasi modelini esas alarak örgüt şeklini oluşturmuştur. Bu kurumlar biçimsellik, katı hiyerarşi ve merkezîyetçilik ilkelerini benimsemişlerdir. Bu anlayışta devlet yapacağı kamu hizmetlerini bizzat kendisi gerçekleştirmek ister. Bunun yanı sıra, idari ve siyasi konuların farklı anlamlar taşıdığı düşünülmüştür. Kamu yönetimi ile özel sektör arasında anlayış farkı olduğuna inanç geleneksel kamu yönetiminin özellikleri arasında yer alır (Genç, 2010, s.148). Görüldüğü üzere geleneksel kamu yönetiminin bu karakteristik özellikleri günümüzde yönetimden beklenen verimi ve faydayı gösterememektedir. Bu nedenle devletin rolü ve geleneksel yönetim anlayışının değişmesi düşüncesi ağırlık kazanmıştır. Yönetim alanında devletin tek başına aktör olmasından uzaklaşarak siyasi alanda vatandaşın aktif katılımı ile demokratik bir yönetim anlayışının kazanılması beklenmektedir. Kamu kurum ve kuruluşlarının şeffaf ve hesap verebilir duruma getirilmesi ve kamu hizmetlerinde kalitenin ön plana çıkması amaçlanmıştır. Bu amaçla birtakım dönüşümler gerçekleştirilmeye başlamıştır.

Bu durumu daha iyi açıklayabilmek için ilgili kanunlardan yararlanabiliriz. Örneğin KYTK Madde 1'de aynen şöyle bir ifade yer alır:

Kamu yönetiminin amacı, katılımcı, saydam, hesap verebilir, insan hak ve özgürlüklerini esas alan bir kamu yönetiminin oluşturulması; kamu hizmetlerinin adil, süratli, kaliteli, etkili ve verimli bir şekilde yerine getirilmesi için merkezi idare ile mahalli idarelerin görev, yetki ve sorumluluklarının çağdaş kamu yönetimi ilke ve uygulamaları çerçevesinde belirlenmesi; merkezi idare teşkilatının yeniden yapılandırılması ve kamu hizmetlerine ilişkin temel ilke ve esaslarının düzenlenmesidir (Kamu Yönetiminin Temel İlkeleri ve Yeniden Yapılandırılması Hakkında Kanun, md.1).

Benzer bir ifade aynı kanunun 4. maddesinde de yer alır:

Bu kapsamda kamu yönetiminin temel amaç ve görevi; halkın hayatını kolaylaştırmak, huzur, güvenlik ve refahını sağlamak, hayat kalitesini geliştirmek, kişilerin hak ve özgürlüklerini kullanmalarının önündeki engelleri kaldırmak ve kanunlarla verilen görev ve hizmetleri yerine getirmektir (Kamu Yönetiminin Temel İlkeleri ve Yeniden Yapılandırılması Hakkında Kanun, md.4).

Genel olarak kamu yönetiminin amacı, vatandaşın beklediği kamusal hizmetleri verebilmek için eldeki kaynakların görevliler tarafından en verimli şekilde kullanılmasını sağlamak olarak ifade edilebilir.

2.5. Yönetişim

Yönetim kavramının kapsadığı alanın dar olması sebebi ile bu kavramın yerine yönetişim kullanılmaya başlanmıştır. Toplumsal ve ekonomik alanda yaşanan değişimlerin yönetim üzerinde de etkisi olmaktadır. Yönetişim, geleneksel kamu yönetimindeki mevcut kavramların içeriğini yeniden tanımlamakta ve toplumsal, ekonomik ve kamusal aktörlerin yönetim sistemi içerisindeki rollerini değiştirmektedir (Arıkboğa, 2004, s.81). Yönetimde ortak paydanın oluşmasını sağlayan yönetişim ile toplumun diğer aktörleri (sivil toplum kuruluşları, özel sektör vs.) yönetim sahasına girmektedir. Bu önemli dönüşümün gerçekleşmesinde yaşanan ekonomik, sosyal ve siyasal değişimler etkili olmaktadır.

Yönetişim başta ve öncelikle bir yapıdır ve bir yönetim tarzıdır. Yönetimin daha iyi yapılmasını sağlamak amacı taşımaktadır. Demek ki yönetişim ile kastedilen bizzat yönetim faaliyetinin daha iyi icra edilmesidir. Yönetişim, çatışan ve karşıt çıkarılara sahip farklı aktörlerin etkileşimi ile ortaya çıkan bir süreçtir. Yönetişim sayesinde toplumdaki aktörler ortaklar gözüyle görülmeye başlanmıştır.

Yönetişim kavramı, 1970’li yıllarda uluslar arası sistemin krize doğru sürüklenmesi ve bu krizin üstesinden gelinmesi amacıyla, neo-liberal politikaların kabul görmeye başlaması sürecine eş zamanlı olarak ulus devletlerde yeni bir kamu yönetimi anlayışı şeklinde ortaya atılmıştır (Acı, 2005, s.201). Bunun yanı sıra yönetim de tıpkı yeni kamu yönetimi ile ortak birtakım özelliklere sahiptir. Aşağıda yeni kamu yönetimi ile yönetim arasındaki ortak özellikler anlatılmaya çalışılmıştır.

Yeni kamu yönetimi ile yönetim arasında benzer özellikler mevcuttur. Bunlar şu şekilde özetlenebilir (Frederickson ve Smith, 2003’ten aktaran Özer, 2006, 82): İyi toplum ve iyi yönetim kurmak, sorumluluk duygusunun öneminin artması, etkin ve verimli bir yönetim sistemi için sorunlara yönelik çözüm arayışları, etkinlik için rekabetin olması gerektiği şeklindedir.

Yönetişim kavramı, yönetim alanında devletin yanında özel sektör ile sivil toplum kuruluşlarının dahil olduğu yeni bir ilişkiyi benimsemektedir. Yönetim sistemine merkezi ve yerel yönetim kurumlarının dışında sivil toplum kuruluşları, özel girişimciler ve kar amacı gütmeyen kuruluşların olduğu aktörler katılmaktadır. Yönetişim ile toplum yönetmek alanında sorumluluk bilinci uyanmış ve denge devletten sivil topluma doğru dengelenmeye başlamıştır. Yönetimde birden fazla aktörün yer aldığı vurgulanmaktadır (Eryılmaz, 2011’den aktaran Aydın, 2012, s.293).

Yönetişim kavramı literatüre ilk kez 1989 yılında Dünya Bankası tarafından Afrika için sunduğu bir raporda “siyasal iktidarın ülkelerin işlerinin çözümünde yeni kullanımı” olarak kazandırılmıştır. Raporun ilerleyen kısımlarında ise iyi yönetişimin özellikleri olan hesap verme, saydamlık, etkin işleyen bir hükümet, sivil toplumun kararlara etkin katılımını sağlama, uyumlu ve bütünleşik politikalara üretmeye dikkat etme, hukuk kurallarına uygunluk ve bağımsız yargı sisteminin varlığı bahsedilmektedir (Nohutçu, 2006, s.281).

Bu bilgilerin yanı sıra yönetim, sistemsel, siyasal ve yönetsel olmak üzere üç farklı açıdan da ele alınmaktadır. Sistemsel olarak yönetim, resmi kurumsal yapısı ile oluşan hükümetten ve meşru gücü bulunan devletten daha kapsamlı bir içerik taşımaktadır. Siyasal olarak yönetim, vatandaşın da yönetime katılarak alınacak

kararlarda birlikte hareket etme güdüsünü barındırmaktadır. Yönetimsel olarak yönetim ise, etkin, bağımsız, saydam, şeffaf ve denetlenebilen bir kamu hizmetidir (Özsalmanlı, 2010, s.34-35).

Yönetişim öyle bir yapıdır ki kurumun düzgün yönetilmesi ile ilgilidir ve günümüzde kurumların (özel/kamu) düzgün yönetilip yönetilmemesi, doğrudan veya dolaylı olarak toplumun bütün kesimlerini ilgilendirdiği için yönetim herkes açısından oldukça önemlidir. Yönetişim toplumun bütün kesimlerini ilgilendirmesi şuradan ileri gelir: Örneğin bir kamu kuruluşunu düşünelim. Yöneticisi kullandığı kaynaklarla başarısız ve topluma çıktı üretemeyen faaliyetlerde bulunuyor. Kötü niyetli olmasa bile heba edilen kamu kaynakları var demektir. Bunun faturası da bütün topluma çıkar. Nihayetinde bahse geçen kaynaklar kamu kaynaklarıdır ve kamuya herhangi bir getirisi olmamıştır. O halde bu kurumun başarısız yönetimi toplumun bütün aktörlerine diğer bir deyişle bütün paydaşlara fatura çıkarmıştır. İşte yönetim bu nedenle toplumsal önem taşıyan çok önemli bir yönetim tarzıdır.

Benzer bir durum özel sektör kurumları için de geçerlidir. Başarısız bir yönetim, ortaklar kadar, müşterileri, tedarikçileri, hatta kredi veren kurumları da ilgilendirir. Dahası özel sektör kurumları da vergi ödediği için, bulunduğu coğrafyanın doğal ve finansal kaynaklarını kullandığı için içinde bulunduğu toplumu dolaylı da olsa faaliyetleri ile etkiler. Yönetişim bu nedenle özel sektör kurumları için bile önemlidir.

Genel olarak yönetim mekanizmalarının temel amacının yöneticilerin şirket amaçlarına aykırı davranışlarda bulunmasını engellemek olduğu söylenebilir. Bunlar şirketin etkin ve verimli bir şekilde çalışmasını sağlamaya yönelik bir takım kontrol mekanizmalarıdır.

2.6. Yeni Kamu Yönetimi ve Yeni Kamu Yönetimi Anlayışı

Kamu yönetiminde özellikle 20.yüzyılın son çeyreğinde karşılaşılan sorunlar kamu yönetiminde reform yapılması ihtiyacını gündeme getirmiştir. Bu nedenle kamu yönetimine yeni bir anlayışın gelmesi söz konusu olmuştur. Bu amaçla ilk başta gelişmiş ülkeler (İngiltere, ABD, Kanada, Yeni Zelanda) 1970'li yıllarda yeni kamu yönetimi anlayışını uygulamaya başlamışlardır. Bu uygulamanın getirisinin ne yönde

olduğu 1980’li yıllarda göstermeye başlamıştır. Uygulamanın başarılı olduğu ise 1990’lı yıllarda anlaşılmaya başlanmıştır (Kutlu, 2001’den aktaran Gökçe ve diğerleri, 2001, s.35).

Günümüzde, yeni kamu yönetimi anlayışı ile ilgili farklı tanım ve yaklaşımlara değinilmektedir. Yeni kamu yönetiminin, sosyal bilimlerde olduğu gibi belirli bir kurucusu olan, formasal bir teoriden yola çıkılarak üretilmiş bir model olmadığı söylenebilir.

Yeni kamu yönetimi anlayışı, özellikle Avrupa ülkelerinde başlatılan reforma yönelik girişimlerin sahip olduğu özelliklerden ve birbirleri ile uyum içinde olmasından dolayı, kamu yönetimi yazınında yeni bir döneme geçildiği savunulmaktadır. İngiltere’de başlayan reforma yönelik hareketlerin, 1980’li yıllardan itibaren tüm dünyada yankı uyandırmaya başladığı söylenebilir (Al, 2002’den aktaran Kuyaksil, 2012, s.438).

Kamu yönetimi anlayışında önemli değişimler yaşanmaya başlamıştır. Yeni kamu yönetimi anlayışında özel sektörde kullanılan tekniklerin kamu sektörüne aktarılması düşüncesi yatmaktadır. Bunun yanı sıra değişim kendini devletin toplumsal rolünde ve sunduğu kamu hizmetlerinin niteliğinde de göstermiştir. Kaliteye ulaşma, esnekleşme, sonuç odaklılık, hesap verebilirlik gibi kavramların ortaya çıkması bu değişimlere örnek olarak gösterilebilir (Uluğ, 2004, s.5-6). Görülen bu değişimler yeni kamu yönetimi anlayışının yönetim alanında açtığı yeni bir pencere olarak nitelendirilebilir.

Türkiye’deki hantal bürokratik yapı ve geleneksel yönetim zihniyeti kamu yönetiminde pek çok sorunla karşılaşılmasına neden olmuştur. Gerek sosyal alanda, gerek siyasi alanda gerekse ekonomik alanda karşılaşılan bu sorunların üstesinden mevcut kamu yönetiminin kalkamayacağı anlaşıldığı için yönetimde reform yapılmasının önemi vurgulanmaktadır (Bilgin, 2007’den aktaran Çetin, 2010, s.25-26). Böylece yapılacak reformlar ile devletin kaynaklarının daha etkin ve verimli kullanılacağı söylenebilir. Bunun yanı sıra, devlet-birey ilişkisinin çok aktörlü yönetim

anlayışına doğru kayması ile vatandaşın devlet kurumlarına olan güveni de artış gösterebilir.

Yeni kamu yönetimi anlayışında devlet sunduğu hizmetlerde etkinliği, rekabeti ve hizmetin kaliteli bir şekilde gerçekleşmesini hedeflemiştir. Bu hedeflere devletin küçültülerek etkin hale getirilmesi, kırtasiyeciliğin azaltılması, halkın yönetime katılımının sağlanması ve özelleştirme gibi ilkeler benimsenerek ulaşılabilir (Gül, 1999'dan aktaran Demirel, 2005, s.107).

Yeni kamu yönetimi anlayışının getirdiği uygulamalar nelerdir? Yapılan reformlar daha çok hangi alanda yapılmıştır? OECD raporunda yer alan üye devletlerin yaptığı reformların ortak yönleri şu şekilde sıralanabilir (Nohutçu, 2006, s.277): Yetkilerin alt birimlere devredilmesi, performans, hesap verebilirlik ve kontrolün artması, rekabetin geliştirilmesi, enformasyon teknolojilerinin kullanımının yaygınlaşması ve merkezi yönetim fonksiyonunun kullanımına yönelik getirilen kolaylıktır. Diğer bir ifadeyle, her ülkenin izleyeceği reform politikası farklılık gösterse de uygulanan reformlardan bazılarının ortak özellik taşıdığı söylenebilir.

Yeni kamu yönetiminin sahip olduğu birtakım karakteristik özellikleri mevcuttur. Bu özelliklerden bazıları vizyon sahibi olması, yetkiyi paylaşması, ekip çalışmasına önem veren, müşteri ve kalite önceliği taşıması şeklinde sıralanabilir (Al, 2002'den aktaran Serenli, 2013, s.3).

Yeni kamu yönetiminin benimsediği birtakım ilkeler bulunmaktadır. Bu ilkelerin bazıları, piyasayı model olarak görmek, kamunun rolünü sorgulamak, kamu hizmetlerini rekabete dayalı bir şekilde sunmak, etkinliğe ve verimliliğe önem vermek, çok aktörlü bir yönetim yapısı oluşturmak, hesap verme sorumluluğu taşımak ve kalitenin önemi şeklinde sıralanabilir (Al, 2007, s.152-153).

Yeni kamu yönetimi anlayışı uzun süredir var olan özel sektör yöntemlerini ve rekabeti içeren sistemi kamu yönetimine uyarlamak istemektedir (Arıkboğa, 2007, s.1). Diğer bir deyişle, yeni kamu yönetimi anlayışı ile kamu sektörü ile özel sektör arasında bir işbirliği olduğu söylenebilir.

Genel olarak kamu yönetiminde değişen toplumsal beklentilere cevap verebilecek nitelikte yeniliklerin kamu kurumlarında ve yönetim sisteminde yapıldığını görmekteyiz. Bu yeniliklerin, halkın kamu hizmetlerini devletten daha kaliteli ve saydam bir şekilde sunmasını beklemesi, demokrasinin daha fazla etkinlik kazanması ve halın siyasi yönetimde söz sahibi olmak istemesi gibi nedenler sonucunda gerçekleştiğini söyleyebiliriz (Serenli, 2013, s.2).

3. KAMU YÖNETİMİ REFORMU

Bu başlık altında kamu yönetimi reformu, kamu yönetimi reform nedenleri, kamu yönetimi reformunda izlenen ilkeler, kamu yönetimi reform kapsamı ve kamu yönetimi reform yöntemleri üzerinde durulmuştur.

3.1. Kamu Yönetimi Reformu

Kamu yönetimi reformu hakkında literatürde pek çok tanım bulunmaktadır. Kamu yönetimi reformu genel olarak kamunun rol ve işlevlerini sorgulayarak yeniden tanımlanması olarak ifade edilebilir (Tutum, 1995'ten aktaran Haktankaçmaz, 2009, s.11).

Kamu yönetimi reformu yeni kamu yönetimi anlayışının getirdiği yenilikleri uygulaması açısından önemlidir. Bu açıdan reformun taşıdığı özelliklerin yönetimi özgürleştirmek, performans standartlarını belirlemek, rekabeti teşvik etmek, özel sektörün tekniklerini kamu sektörüne aktarmak gibi ilkeler ölçüsünde oluştuğunu söylemek mümkündür (Sezen, 2009, s.25). Görüldüğü üzere kamu yönetimi reformunun taşıdığı ilkeler daha çok ekonomi temelli gözükmektedir. Devletin küçültülerek daha çok düzenleyici konumda olması gerektiği söylenebilir. Özel sektördeki yönetim tekniklerinin kamu sektörüne taşınarak daha etkin ve verimli bir hizmet anlayışı olacağı düşünülmektedir.

Kamu yönetimi reformu devletin rolündeki değişimi ifade eder. Diğer bir ifade ile yönetim sisteminin yapısında, yöneticilerin ve kamu görevlilerinin zihniyetinde, karar alma sürecinde ve hizmet sunmalarındaki değişim anlatılmaktadır. Yapılmak istenen kamu yönetimindeki bu reformların amacı kamu kurumlarının (Tutum, 1994,

s.5-6). Buradan anlaşılabacağı üzere kamu yönetiminde reform ile yönetim sisteminde köklü bir değişikliğin hedeflendiği söylenebilir.

Genel olarak kamu yönetimi reformunu, kamuda etkinlik ve verimliliği yakalamak için, kamu yönetiminin var olan sorunlara çözüm bulmakta yetersiz kalması, değişen ve küreselleşen dünyadaki gelişmeleri yakından takip etmesi ve bu yönde yapacağı reform hareketleri olarak tanımlayabiliriz.

3.2. Kamu Yönetimi Reform Nedenleri

Kamu yönetiminde reforma gidilmesi için pek çok neden vardır. Bu nedenler, teknolojik gelişmeler, sanayileşme, şehirleşme, hızlı nüfus artışı ve siyasi dönüşümler şeklinde sıralanabilir (Dinçer ve Yılmaz, 2003, s.19). Kamu yönetiminde yaşanan radikal değişimler 20. yüzyılın, kamu yönetimi veya kamu hizmeti çağı olarak nitelendirilebileceği söylenebilir.

Kamu yönetiminde reform yapılmasının nedenleri OECD ülkelerine göre üç grupta toplanmıştır. Bu üç neden; değişen ekonomik koşullar, halkın hükümetten beklentilerinin değişmesi ve artması ve kamu yönetimini modernize etme ihtiyacı şeklindedir (Sekizinci Beş Yıllık Kalkınma Planı, 2000, s.11-12). Bu nedenleri kısaca açıklamak gerekirse şu şekildedir. 20.yüzyılın son çeyreğinde yaşanan ekonomik krizler bu ülkelerdeki kamu gelirlerini azaltırken aksine kamu harcamalarında artış yaşanmıştır. Küreselleşmenin de etkisi ile ekonomik anlamda yeni düzenlemelerin yapılması kaçınılmaz hale gelmiştir. Bunun yanı sıra, halkın kamu kurumları olan güveni azalmıştır. Bunun nedeni ise kamu kurum ve kuruluşlarındaki verimsiz ve etkin olmayan kararların uygulanmasıdır. Bu nedenle halk, eskisine kıyasla daha açık, şeffaf ve hesap verebilir bir yönetim arzulamaktadır. Teknolojinin hızla gelişmesi, eğitim seviyesindeki artış ve değişen toplumsal alışkanlıklar da reformu tetikleyen diğer nedenler arasında yer alır.

Kamu yönetimindeki sorunlar da kamu yönetiminde reform yapılmasına neden olmuştur. Bu sorunlardan birisi merkeziyetçiliktir. Kamusal kaynakların ve yetkinin sadece tek elde olması harcanması gereken hizmetlerin maliyetini reel olarak tespit edemediği için kaynak ve yetki kullanımı bakımından sorun teşkil etmektedir (Sakal,

1997, s.453). Yönetimde tutuculuk da başka bir kamu yönetimi sorunudur. Kamu kurumlarında geçmişten günümüze kadar süregelen alışkanlıkları ifade eder (Çitçi, 1983, s.19). Diğer bir ifadeyle kamu kurumundaki yönetici ve memurların eskiden yaptıkları işlemlere bağlı olmaları demektir. Yolsuzluk ve rüşvet de kamu yönetiminin sorunları arasında yer alır. Kamu kurumundaki kişiler ile bu kişilerin müşterisi sayılan kişiler arasında şahsi menfaatleri ve çıkarları doğrultusunda aralarında oluşan ilişkidir (Bayar, 1975, s.39). Yönetimde gizlilik ve dışa kapalılık da kamu yönetiminin sorunları arasında yer alır. Diğer bir ifade ile kapalı kapılar arkasında yapılan konuşmalar ve halkın olup bitenden haberdar olmaması ile anlatılabilir. Görüldüğü üzere kamu yönetimindeki pek çok sorunun beraberinde kamu yönetiminde reform yapılması ihtiyacını getirdiği söylenebilir.

Yönetimin değişen şartlara uyum sağlayabilmesinin önemli olduğu vurgulanmaktadır. Kamu yönetiminde reformun yapılmasını gerektiren ortak özellikler yönetimin eskimesi ve yeterliliğini kaybetmesi sayılabilir (Aykaç ve diğerleri, 2003, s.158). Bunların yanı sıra kamu hizmetlerinden faydalananların sayısındaki artış, kamu hizmetlerinin büyümesine yol açar. Halkın ihtiyaç ve beklentilerinde ki değişikliklerde reformu gerekli kıldığı söylenebilir. Ayrıca teknolojik gelişmelerin yönetim aşamalarında etkisinin olduğu da görülmektedir. Tüm bu nedenlerin kamu yönetiminde reform yapılmasını gerektirdiği söylenebilir.

3.3. Kamu Yönetimi Reformunda İzlenen İlkeler

Kamu yönetimi reformunda izlenen ilkeler; katılımcılık, sorumluluk ve hesap verilebilirlik, etkinlik ve verimlilik, şeffaflık ve toplam kalite yönetimidir. Bu başlık altında bu ilkeler üzerinde durulacaktır.

3.3.1. Katılımcılık

Demokrasi kavramı olarak eşitlik ilkesini içermektedir. Bir yönetimin demokratik olabilmesi için eşitlik ilkesine dikkat etmesi gerekmektedir. Yönetimlerde, demokrasilerde eşitlik ilkesi halkın demokratik katılımı ile olmaktadır. Demokrasinin varlığı ise halk katılımının sağlanması ile oluşmaktadır. Buradan yola çıkarak toplumun her kesiminin aktif olarak yönetime katılması gerekliliği ile karşılaşılmaktadır (Keleş,

2006'dan aktaran Şinik, 2009, s.2). Demek ki yönetime katılımın demokrasinin gerçekleşmesi için önem taşıdığı söylenebilir.

Yönetime katılımın önemi vurgulansa da Türkiye'de merkezi yönetimin güçlü olmasından dolayı halkın yönetime katılımını sağlamak zor bir hal almıştır. Çünkü insanlar merkezi yönetime güvendikleri için kendilerini yönetime katılım sürecine eklemlenmek adına yabancı olarak görmektedirler (Uysal, 2000'den aktaran Karatepe ve Arıbaş, 1132).

3.3.2. Sorumluluk ve Hesap Verilebilirlik

Yeni kamu yönetimi reformunda izlenen ilkelerden biri de sorumluluk ve hesap verebilirliktir. Bu ilkeler ile ulaşılmak istenen hedef kamu kurum ve kuruluşlarında çalışanların yaptıkları işlerden dolayı sorumluluk duygusuna sahip olmaları ve halka karşı hesap verebilecek durumda olmalarıdır. Burada şu hususa vurgu yapılabilir; kişilerin performansının hesaplanması için uygulanabilecek olan sistem hesap verebilirlik ilkesidir (Balcı, 2005'ten aktaran Batal, 2012, s.229).

Bu ilkeler aynı zamanda halkın merkezi yönetime ve yerel yönetimlere karşı olan güveni bakımından da önem taşımaktadır. Halkın yerel yönetimleri denetleyebilmesi yerel yönetimlerin ne kadar şeffaf olduğu ile doğru orantılıdır (Gören, 2000'den aktaran Batal, 2012, s.229).

Kamu yönetiminde hesap verebilirliği oluşturmanın bir çok yolu vardır. Ombudsman sisteminin kurulması, teftiş yapılandırılmasına geçilmesi şeklinde sıralanabilir (Balcı, 2005'ten aktaran Batal, 2012, s.229).

3.3.3. Etkinlik ve Verimlilik

Kamu yönetiminde reform anlayışı beraberinde devletin ekonomide payının azaltılması ve kaynakların etkin ve verimli kullanılması düşüncesini getirmiştir. Bu düşüncelerin oluşmasında kamu kaynaklarının etkin bir şekilde kullanılmaması hatta israf edilmesi, devletin hantal yapısı ve yolsuzluklar etkili olmuştur. Bu yüzden devlet ile özel sektör arasında kaynak dağılımının daha akılcı yapılması vurgulanmıştır

(Arslan, 2002, s.1). Demek ki kamu yönetiminde üretilen mal veya hizmetin etkin ve verimli olması kaynakların rasyonel bir biçimde kullanılması ile paralellik taşımaktadır.

Etkinlik, planlanan hedefler ile elde edilen sonuç arasındaki orantıyı değerlendirerek başarılı olup olunmadığına dair çıkarımlarda yapar. Diğer bir ifade ile etkinlik önceden belirlenen hedef ve amaçlara ulaşmak için yapılan eylemler sonucunda amaçlanan sonuçlara ulaşma boyutudur (Arslan, 2002, s.4). Etkinlik, kaynakların en akılcı bir şekilde ve toplumun hemen hemen tüm ihtiyaçlarını karşılayabilecek biçimde kullanılmasını olarak da ifade edilebilir (Anıl, 1982'den aktaran Işık ve Demir, 2012, s.149). Etkinliğin kısaca belirlenen hedefe ulaşma derecesi olduğunu söyleyebiliriz.

Verimlilik ise kurumların (özel/kamu) mal veya hizmet üretmeleri sırasında kaynaklarını ne ölçüde iyi kullandığını anlatan bir kavramdır. Burada önemli olan husus üretilen mal veya hizmetler ile bunların üretimi için kullanılan kaynaklar arasındaki sayısal olarak ölçülebilen ilişkidir (Arslan, 2012, s.3). Burada anlatılmak istenen, en az girdi (kaynak) ile en fazla çıktı (mal veya hizmet) elde etmenin verimlilik için önemli olduğudur. Verimlilik kavramı yaşamın her alanında kendisine yer bulmuş bir kavramdır. Örneğin, insanların belirli bir süreyi nasıl en verimli şekilde geçiririm diye düşünmeleri verimlilik kavramının zengin bir içeriğe sahip olduğunu gösterebilir (Çevik, 2004'ten aktaran Işık ve Demir, 2012, s.150).

Genel olarak, devletin vermiş olduğu hizmetleri halka götürürken mümkün olan en kısa ve en etkili yoldan hizmet götürmesi ve ürettiği mal ve hizmetlerin kaliteli olması etkinlik ve verimlilik ilkelerinin özellikleri arasında yer aldığı söylenebilir.

3.3.4. Şeffaflık

Şeffaflık, gizli ve açığa çıkmayan bir anlayışın hüküm sürdüğü yönetim sistemine karşı geliştirilen bir ilkedir. Bu ilke gizli kalan işlerin açığa çıkarılmasını savunmaktadır ve yönetimde bu ilkenin benimsenerek uygulanması gerektiğini ileri sürmektedir (Özkan, 2004, s.15-16).

Şeffaflık ile yönetimlerin uyguladıkları politikalar halk tarafından takip edilebilecek. Bu şekilde yönetimde yolsuzlukların önüne geçilebileceği ve yönetime katılımın artması ile yönetim tarafından alınan kararların meşruluk kazanacağı düşünülmektedir (Kuzey, 2003, s.1).

Şeffaflık kanun ile güvence altına alınmıştır. İlgili kanuna göre; demokratik ve şeffaf yönetimin gereği olan eşitlik, tarafsızlık ve açıklık ilkelerine uygun olarak kişilerin bilgi edinme hakkını kullanmalarına ilişkin esas ve usulleri düzenlemek kanunun oluşturulma amacıdır (4982 Sayılı Bilgi Edinme Kanunu, md. 1). Demek ki halkın kamu yönetiminin işleyişi ile ilgili bilgilere rahatlıkla erişebilmesinin önü bu kanun ile açılmıştır. Bunun yanı sıra devlet sırrı, devletin ekonomik çıkarlarını ve milli güvenliğini zedeleyebilecek bilgi ve belgeler bu kapsamın dışında tutularak istisna durumu oluşturur (4982 Sayılı Bilgi Edinme Kanunu, md. 16). Bu kanun ilerleyen bölümlerde daha detaylı olarak ele alınacaktır.

3.3.5. Toplam Kalite Yönetimi

Toplam kalite yönetimi, küreselleşen dünyada özel sektörde olduğu gibi kamu sektöründe de önem kazanmıştır. İnsanlar düşük kaliteli ürün ve hizmetler yerine daha kaliteli ürün ve hizmetleri tercih etmeye başlamışlardır. Burada esas olan kalite kavramıdır. İnsanlarda artan beklentiler şüphesiz kamu yönetimini de modern yönetim teknikleri arayışı içerisine sürüklemiştir. Bu bağlamda özel sektörde kullanılan toplam kalite yönetimi kamu sektöründe de uygulanmaya başlamıştır (Öztürk ve Coşkun, 1998, s.114).

Toplam kalite yönetimi hakkında pek çok tartışma söz konusudur. Bazı yazarlar toplam kalite yönetimini kaynakların yeniden, etkin ve verimli bir şekilde

kullanılması olarak değerlendirirken bazıları da toplam kalite yönetimi anlayışının artık uygulamada elverişsiz kaldığını iddia etmektedirler. Görüldüğü üzere toplam kalite yönetimine yöneltilen olumlu eleştirilerin yanında olumsuz eleştiriler de yer almaktadır.

20. yüzyılın ortalarında Japonya’da kullanılan toplam kalite yönetiminin uygulamada başarılı olduğu görülmüştür. Bunun göstergesi olarak Japonya’nın ekonomisinin başarısının dünya ölçeğinde yankı uyandırması gösterilebilir. Özel sektörde başlamasına rağmen getirdiği yeni yönetim ve üretim anlayışı sayesinde kamu yönetiminde de oldukça geniş bir ölçüde uygulama alanı bulmuştur (Nohutçu, 2006, s.286-287). Japonya’da gelişme imkanı bulan toplam kalite yönetimi daha sonra diğer ülkelerde de kendine uygulama alanı bulmuştur.

Toplam kalite yönetimi müşterinin ve çalışanın da memnuniyetini önemseyen yeni bir yönetim modelidir. Bunun yanı sıra, ekip çalışmasına, performans ölçmeye bağlı ödüllendirmeye ve örgüt kültürüne de bünyesinde yer vermektedir (Tarhan, 2011, s.15). Bu bilgilere dayanarak toplam kalite yönetiminin müşteri odaklı bir yönetim modeli olduğu söylenebilir.

Toplam kalite yönetimini daha iyi anlamak için öncelikle kalite kavramının ne anlam taşıdığına bakmak yararlı olacaktır. Kalite sözcüğünün anlamı zaman içinde değişime uğramıştır. Eskiden kalite kavramı örneğin en pahalı, en güzel, en üstün anlamında kullanılmaktaydı. Günümüzde ise kalite kavramı bu anlamları artık karşılamamaktadır (Özevren, 1997, s.40). Buradan anlaşılabacağı üzere mal satmak için o malın pahalı olup olmadığı önemini kaybetmiştir. Bunun yerini müşterinin talepleri doğrultusunda mal ve hizmet üretmek anlayışı almıştır.

Kalite kavramına hangi açıdan baktığımızda önemlidir. Örneğin üretici gözüyle kalite kavramına bakarsak, herhangi bir malın üretim sürecinden müşteriye ulaşınca ya da belirli bir standardı yakalaması kaliteye ulaştığının göstergesi sayılabilir. Ancak müşteri gözüyle kalite kavramına bakarsak en sağlam ve dayanıklı malı en ucuz fiyata almak olarak nitelendirilebilir. Demek ki kalite kavramı hangi açıdan baktığımızla yakından ilişkilidir.

Tüketicilerin ihtiyaç ve beklentilerinin zaman içinde değişime uğramasıyla kalite kavramının tüketicinin amacına göre algılanmasını göstermektedir. Kalite kavramı bu değişimlerin etkisiyle her tüketicinin ihtiyacını önemsemeye başlamıştır (Özkan, 2008, s.3).

Kalite kavramında olduğu gibi toplam kalite yönetimi üzerinde de yapılmış pek çok tanım mevcuttur. Toplam kalite yönetimi kavramının zengin bir anlama sahip olması pek çok farklı görüşün olmasına yol açmıştır. Üretime katkıda bulunan tüm birimlerin kalite açısından katılmalarının gerektiği söylenmektedir. Hatta çalışanların eğitim çalışmalarına da katılmaları gerektiği vurgulanmaktadır. Bunun yanı sıra sürekli kaliteyi geliştirmek için çalışmaların yapılması ve böylece kalitenin sürekli hale gelmesinin amaç olarak benimsenmesi önemlidir (Yatkın, 2004, s.65). Buradan anlaşılacağı üzere tüketicilerin düşük maliyetle daha kaliteli bir ürün almasının sağlanması için yeni yöntemlere başvurulduğu çıkarılabilir. Müşteri memnuniyetinin önceliğinin önemli bir nokta olduğu söylenebilir. Yapılan işin her aşamasında kalitenin yakalanmasının önemi vurgulanmaktadır.

Toplam kalite yönetimi, yönetimin ve bir kurumda çalışanlarının eğitim ve bilgi seviyelerini arttırarak üretim aşamasına aktif olarak katılmalarını ve böylece üretilen mal ve hizmetin kalitesinde artış yaşanacağı düşünülmektedir (TODAİE, 2008, s.233-234).

Toplam kalite yönetiminde müşterilerin memnuniyeti amaç olarak benimsenmiştir. Bu amaçla çalışanların da katılımı ile üretilen mal ve hizmetleri sürekli daha iyi hale getirerek etkinlik ve verimliliği yakalamayı hedefleyen yeni bir yaklaşım olarak görülebilir. Toplam kalite yönetiminde, yönetim kademelerinin her düzeyinde üretim sürecine katılım önemlidir. Hataların önceden belirlenerek önüne geçilmesi ve müşteri beklentilerini temel ilke olarak benimsemek toplam kalite yönetiminin özellikleri arasında yer almaktadır (Özsalmanlı, 2010, s.35).

Toplam kalite yönetiminin kamu sektöründe kullanılması gerekliliğinin pek çok nedeni bulunmaktadır. Değişime olan ihtiyaç bu nedenlerin başı sayılabilir. Küreselleşen dünyada kamu hizmetleri beklenen düzeyde ihtiyaçları

karşılayamamaktadır. Bu durumda özel sektörde başarıyı yakalayan toplam kalite yönetiminin kamu sektöründe de uygulanmaya başlaması gereksinimi duyulmuştur. Kamu yönetiminde değişime gidilmesinin bir aracı olarak toplam kalite yönetimi görülebilir (Balcı, 2002, s.199).

Sonuç olarak özel sektörde başarılı olan toplam kalite yönetiminin kamu yönetiminde de uygulamaya başlaması ile yönetimin daha etkin ve verimli bir hale gelmesinin beklendiği söylenebilir.

3.4. Kamu Yönetimi Reform Kapsamı

Kamu yönetimi reformu hemen hemen her alanda kendisini hissettirmiştir. Ekonomik alanda, siyasal alanda, toplumsal alanda kamu yönetimi reformlarının etki alanlarını görmek mümkündür.

Yeni kamu yönetiminin karakteristik özellikleri şu şekilde sıralanabilir: bütçe azaltılması, özelleştirme, yetkilendirme, rekabet, esneklik, ademi merkeziyet, değişen yönetim tarzı, performans denetimi, performans için hesap verebilirlik ve bilgi teknolojilerinin daha fazla kullanımıdır (Meşe, 2010, s.67). Bütçe azaltılması ile devletin yükünün hafifletilerek özelleştirmenin teşvik edilmesi anlatılmaktadır. Böylece devletin küçültülmesi hedeflenmiştir ve devletin düzenleyici konumda olması gerektiği vurgulanmıştır. Yerel yönetimlerin daha yakın olması sebebi ile yapılacak olan hizmetlerin ne olması gerektiği hususunda bilgi sahibi olması yetkilerinin daha fazla olmasını gerektirdiği söylenmektedir. Kamu hizmetlerinin sunumunda ve kurumlar arası rekabetin artırılmasının arkasında daha kaliteli bir hizmet sunulacağı anlayışı yatmaktadır. Kamu kurumlarının hesap verme sorumluluğu taşımaları halkın kamu kurumlarına olan güvenini artıracığı görüşü yer almaktadır.

Görüldüğü üzere kamu yönetimi reform alanları oldukça geniş bir yelpazeye sahiptir.

3.5. Kamu Yönetimi Reform Yöntemleri

Kamu yönetiminde farklı reform yöntemleri mevcuttur. Ancak en genel olarak kabul edilen üç yöntem bulunmaktadır. Bu yöntemler, kurumsal, zorlayıcı ve deneysel şeklindedir (Tortop ve diğerleri, 2007'den aktaran Aydın, 2012, s.271).

Kurumsal reform; bu yöntem ilk reform türüdür. Bu yöntemde başarılı olmak amaç olduğu için kamu yönetiminde yapılacak reformların sürekli yapılması gerektiği vurgulanmaktadır. Diğer bir deyişle reform çalışmalarını yürüten bir kurumun oluşturulması gerekmektedir. Ülkemizdeki çalışmalar açısından bakıldığında, MEHTAP ve KAYA Raporlarında bu reform yönteminin gözetildiği söylenebilir.

Zorlayıcı reform; yönetim yapısına dışarıdan gelen bir baskının olması neticesiyle reforma gidilmesi yöntemidir. Bu baskılar yabancı, iç ve dış baskı grubu olabilirler. Avrupa Birliği'ne girme süreci gereği Türkiye'den kamu yönetimine ilişkin bazı uyum çalışmalarının istenmesi bu yönteme örnek gösterilebilir.

Deneysel reform ise; yapılması planlanan reformun önce daha dar bir yerde(alanda) uygulanarak alınacak olumlu sonuç doğrultusunda genel olarak uygulanmasına karar verilmesi yöntemidir. Bu yöntemde daha çok pilot bölge uygulaması gerçekleşir. Türkiye Cumhuriyeti Kimlik Kartı'nın bir diğer ifade ile akıllı kimlik kartının şu an pilot bölge olarak seçilen Bolu'da uygulanması örnek gösterilebilir.

Görüldüğü üzere kamu yönetimi üç temel reform yöntemine sahiptir. Ülkelerin bulundukları konuma, idari yapısına, sosyal durumuna ve kültürüne gibi yapısal özelliklerine göre tercih edecekleri reform yöntemleri farklılık gösterebilir.

4. TÜRKİYE'DE KAMU YÖNETİMİ REFORMU İLE İLGİLİ YASAL DÜZENLEMELER

Bu başlık altında Türkiye'de kamu yönetimi reformu ile ilgili yasal düzenlemelere yer verilmiştir. Bu düzenlemeler İl özel idaresi kanunu, belediye kanunu, büyükşehir belediyesi kanunu, bilgi edinme kanunu ve kamu görevlileri etik kurulu kurulması ve bazı kanunlarda değişiklik yapılması hakkında kanun şeklindedir.

4.1. İl Özel İdaresi Kanunu

Türkiye’de kamu yönetimi reformu ile ilgili yapılan yasal düzenlemelerden biri olan 5302 Sayılı İl Özel İdaresi Kanunu 22 Şubat 2005 tarihinde kabul edilmiştir. İl özel idarelerinin ilk Anayasal dayanağını, ilk anayasamız olan 1876 Kanun-u Esasi’nin oluşturduğu söylenebilir. Kanun-u Esasi’de vilayet işlerinin yetki genişliği ve görevlerin ayrımı esas alınarak kanunla belirtilmiştir. Daha sonra, 1913 yılında idare-i Umumiye-i Vilayet Kanunu Muvakkatı ile il özel idaresi düzenlenmiştir. Kanunun günümüzdeki adını alması ise 1987 yılında yapılan değişiklikler ile gerçekleşmiştir. Nihayetinde, 2005 yılında 5302 Sayılı İl Özel İdaresi Kanunu ile yeniden düzenlenmiştir.

İl özel idaresi, kanunun 3. Maddesinde: “halkının mahalli müşterek nitelikteki ihtiyaçlarını karşılamak üzere kurulan ve karar organı seçmenler tarafından seçilerek oluşturulan, idari ve mali özerkliğe sahip kamu tüzel kişi” şeklinde tanımlanmıştır (5302 Sayılı İl Özel İdaresi Kanunu, md. 3).

İl özel idarelerinin görev ve yetkileri mahalli müşterek nitelikte olmak şartı ile şu şekilde sıralanmıştır:

Gençlik ve spor Sağlık, tarım, sanayi ve ticaret; Belediye sınırları il sınırı olan Büyükşehir Belediyeleri hariç ilin çevre düzeni plânı, bayındırlık ve iskân, toprağın korunması, erozyonun önlenmesi, kültür, sanat, turizm, sosyal hizmet ve yardımlar, yoksullara mikro kredi verilmesi, çocuk yuvaları ve yetiştirme yurtları; ilk ve orta öğretim kurumlarının arsa temini, binalarının yapım, bakım ve onarımı ile diğer ihtiyaçlarının karşılanmasına ilişkin hizmetler (il sınırları içinde),

İmar, yol, su, kanalizasyon, katı atık, çevre, acil yardım ve kurtarma; orman köylerinin desteklenmesi, ağaçlandırma, park ve bahçe tesisine ilişkin hizmetlerdir (belediye sınırları dışında) (5302 Sayılı İl Özel İdaresi Kanunu, md. 6).

Bu bilgilerden anlaşılağı üzere, il özel idarelerinin genel olarak bayındırlık, tarım ve hayvancılık, eğitim, sağlık ve sosyal yardım ve ekonomi ve ticaret gibi alanlarda belediye ve köy yönetimlerinin yetki alanına girmeyen yerel hizmetleri yerine getirmekle görevli ve yetkili olduğunu görmekteyiz.

İl özel idarelerinin il genel meclisi, il encümeni ve vali olmak üzere üç organı vardır. Aşağıda bahsedilen il özel idarelerinin organları anlatılmıştır.

4.1.1. İl Genel Meclisi

İl özel idaresinin karar organı olan il genel meclisi 5302 sayılı kanunda gösterilen esas ve usullere göre bulunduğu ildeki seçmenler tarafından seçilmiş üyelere oluşur. Bu meclisin bazı temel görev ve yetkileri kanunun 10. Maddesinde şu şekilde sıralanmıştır:

Stratejik plan ile yatırım ve çalışma programlarını, il özel idaresi faaliyetlerini ve personelinin performans ölçütlerini görüşmek ve karara bağlamak,

Bütçe ve kesin hesabı kabul etmek, bütçede kurumsal kodlama yapılan birimler ile fonksiyonel sınıflandırmanın birinci düzeyleri arasında aktarma yapmak

Borçlanmaya karar vermek,

Encümen üyeleri ile ihtisas komisyonları üyelerini seçmek,

İl özel idaresi adına imtiyaz verilmesine, ve il özel idaresi yatırımlarının yap-işlet veya yap-işlet-devret modeli ile yapılmasına, il özel idaresine ait şirket, işletme ve iştiraklerin özelleştirilmesine karar vermek,

Norm kadro çerçevesinde, il özel idaresinin ve bağlı kuruluşlarının kadrolarının ihdas, iptal ve değiştirilmesine karar vermektir (5302 Sayılı İl Özel İdaresi Kanunu, md. 10).

İl genel meclisinin başkanlık divanı seçim sonuçlarının ilanını izleyen beşinci gün haber vermeye gerek duymaksızın toplanır. İlk toplantıya en yaşlı üye başkanlık eder. Meclis başkanı, üyeleri arasından ve gizli oyla, meclis birinci ve ikinci başkan vekilleri, ikisi yedek olmak üzere dört katip üyeyi ilk iki yıl için görevlendirilerek seçilir. İlk iki yıldan sonra seçilecek başkanlık divanı, yapılacak ilk mahalli idareler seçimlerine kadar görev yapar.

Meclis başkanı il genel meclisine başkanlık eder. Meclis başkanının olmadığı durumlarda ise birinci başkan vekili, onun da olmaması halinde ise ikinci başkan vekili başkanlık etmektedir. Bunun yanı sıra, meclis başkanı gündemi belirler ve üyelere en az üç gün önceden bildirir.

İl genel meclisi, kendilerinin belirlediği bir aylık tatil dışında her ayın ilk haftası toplanırlar. Toplantı yerleri ise kendilerinin daha önce kararlaştırdıkları toplantı yeridir.

İl genel meclisinde karar alma süreci şu şekilde gerçekleşir: Üye tam sayısının salt çoğunluğu ile meclis toplanır ve katılanların salt çoğunluğuyla karar yeter sayısı, üye tam sayısının dörtte birinden az olmaması şartıyla karar verilir. Oylamada eşitlik çıkması durumunda, meclis başkanının bulunduğu taraf çoğunluk sayılırken, gizli oylamalarda eşitlik çıkması durumunda ise; oylama tekrarlanır, eşitliğin bozulmaması durumunda meclis başkanı tarafından kura çekilerek süreç tamamlanır.

İl genel meclisi, aldığı kararları, en geç beş gün içinde valiye göndermekle yükümlüdür. Valinin, hukuka aykırı gördüğü kararları, yedi gün içinde gerekçesini de belirterek yeniden görüşülmek üzere il genel meclisine iade etme hakkı vardır (5302 Sayılı İl Özel İdaresi Kanunu, md. 11, md. 12, md. 13, md. 14 ve md. 15).

4.1.2. İl Encümeni

İl özel idaresi yönetiminin ikinci karar organı olan il encümenine vali başkanlık eder. İl encümenini, vali ile genel sekreter dışında, il genel meclisi tarafından kendi üyeleri arasından seçtiği üç üye ve valinin her yıl birim amirleri arasından seçeceği iki üye oluşturur. İl encümeninin bazı temel görev ve yetkileri şu şekilde sıralanmıştır:

Stratejik plan ve yıllık çalışma programı ile bütçe ve kesin hesabı inceleyip il genel meclisine görüş bildirmek,

Yıllık çalışma programına alınan işlerle ilgili kamulaştırma kararlarını almak ve uygulamak,

Kanunlarda öngörülen cezaları vermek (5302 Sayılı İl Özel İdaresi Kanunu, md. 26).

İl encümeni, haftada en az bir defa üye tam sayısının salt çoğunluğu ile toplanır ve karar katılanların salt çoğunluğu ile verilir. Oyların eşit çıkma durumunda ise başkanın bulunduğu taraf çoğunluk sayılır ve çekimser oy kullanılamaz.

İl encümeninin aldığı kararı valinin aykırı gördüğü durumlarda, encümen kararında ısrarlı olursa karar kesinleşir. Ancak vali kesinleşen bu kararın uygulanmasını durdurabilir ve gerekli yargı mercilerine on gün içinde başvurabilir. Danıştay en geç altmış gün içinde yapılan bu itirazı sonuçlandırmakla yükümlüdür (5302 Sayılı İl Özel İdaresi Kanunu, md. 25, md. 27).

4.1.3. Vali

İl özel idaresinin en yetkili organı olan vali, idarenin tüzel kişiliğini temsil eder. Vali, merkezi yönetimin taşradaki il genel yönetiminin de başıdır. Valinin bazı temel görev ve yetkileri şu şekilde sıralanmıştır:

İl özel idaresi teşkilâtının en üst amiri olarak il özel idaresi teşkilâtını sevk ve idare etmek, il özel idaresinin hak ve menfaatlerini korumak,

İl özel idaresini stratejik plâna uygun olarak yönetmek, il özel idaresinin kurumsal stratejilerini oluşturmak, bu stratejilere uygun olarak bütçeyi, il özel idaresi faaliyetlerinin ve personelinin performans ölçütlerini hazırlamak ve uygulamak, izlemek ve değerlendirmek, bunlarla ilgili raporları meclise sunmak,

İl özel idaresini Devlet dairelerinde ve törenlerde, davacı veya davalı olarak da yargı yerlerinde temsil etmek veya vekil tayin etmek,

İl genel meclisi ve encümen kararlarını uygulamaktır (5302 Sayılı İl Özel İdaresi Kanunu, md. 30).

Vali, görev ve yetkilerinden bir kısmını uygun gördüğü takdirde, vali yardımcılarına, yöneticilik sıfatı bulunan il özel idaresi görevlileri ile ilçelerde kaymakamlara devredebilir (5302 Sayılı İl Özel İdaresi Kanunu, md. 29, md. 32).

4.2. Belediye Kanunu

Türkiye’de belediyeçilik sistemine, Kırım savaşı nedeniyle oluşan karmaşıklığı bir düzene koyma düşüncesi ile geçilmiştir (Ortaylı, 2007, s.306). Bu düşünce İstanbul’un diğer Avrupa şehirleri ile karşılaştırıldığında durumun pek de iyi olmadığı gerçeğinin fark edilmesi ile gerçekleşmiştir. Böylece ilk belediye örgütü olan İstanbul Şehremaneti 1854 yılında kurulmuştur. Daha sonra 1857 yılında Galata-Beyoğlu’nda Altıncı Belediye Dairesi kurulmuştur Özer (2006), Tortop (2006, s.128).

Türkiye’de kamu yönetimi reformu ile ilgili yapılan yasal düzenlemelerden bir diğeri de 5393 Sayılı 3 Temmuz 2005 tarihinde kabul edilen Belediye Kanunu’dur.

Belediye, kanunun 3. Maddesinde, “belde sakinlerinin mahalli müşterek nitelikteki ihtiyaçlarını karşılamak üzere kurulan ve karar organı seçmenler tarafından seçilerek oluşturulan, idari ve mali özerkliğe sahip kamu tüzel kişisi” şeklinde tanımlanmıştır (5393 Sayılı Belediye Kanunu, md. 3).

Belediyelerin kurulabilmesi için gerekli olan nüfus eskiden 2000 iken yeni kanunla 5000 olmuştur. Bunun yanı sıra il ve ilçe merkezlerinde belediye yönetiminin kurulmasının zorunluluğu vardır (5393 Sayılı Belediye Kanunu, md. 4).

Belediyenin bazı görev ve sorumlulukları şu şekilde sıralanmıştır:

İmar, su ve kanalizasyon, ulaşım gibi kentsel alt yapı; coğrafi ve kent bilgi sistemleri; çevre ve çevre sağlığı, temizlik ve katı atık; zabıta, itfaiye, acil yardım, kurtarma ve ambulans; şehir içi trafik; defin ve mezarlıklar; ağaçlandırma, park ve yeşil alanlar; konut; kültür ve sanat, turizm ve tanıtım, gençlik ve spor; sosyal hizmet ve yardım, nikah, meslek ve beceri kazandırma; ekonomi ve ticaretin geliştirilmesi hizmetlerini yapar veya yaptırır,

Devlete ait her derecedeki okul binalarının inşaatı ile bakım ve onarımını yapabilir veya yaptırabilir, her türlü araç, gereç ve malzeme ihtiyaçlarını karşılayabilir; sağlıkla ilgili her türlü tesisi açabilir ve işletebilir; mabetlerin yapımı, bakımı, onarımını yapabilir; kültür ve tabiat varlıkları ile tarihî dokunun ve kent tarihi bakımından önem taşıyan mekanların ve işlevlerinin korunmasını sağlayabilir; bu amaçla bakım ve onarımını yapabilir, korunması mümkün olmayanları aslına uygun olarak yeniden inşa edebilir (5393 Sayılı Belediye Kanunu, md. 14).

Bunların yanı sıra, belediyeler vatandaşlara en yakın ve en uygun yöntemlerle hizmetlerini sunmayı amaçlar.

Belediyelerin belediye meclisi, belediye encümeni ve belediye başkanı olmak üzere üç organı vardır. Bu organlar aşağıda sırası ile anlatılmıştır.

4.2.1. Belediye Meclisi

Belediyenin karar organı olan belediye meclisi kanunda gösterilen esaslara göre seçilen üyelere oluşur. Bu esaslar Mahalli İdareler Genel Müdürlüğü'ne göre şu şekilde belirtilmiştir: Nüfusu 10.000 ve daha az olan belediyelerde 9, nüfusu 10.001 - 20.000 arasındaki belediyelerde 11, nüfusu 20.001 - 50.000 arasındaki belediyelerde 15, nüfusu 50.001 - 100.000 arasındaki belediyelerde 25, nüfusu 100.001 - 250.000 arasındaki belediyelerde 31, nüfusu 250.001 - 500.000 arasındaki belediyelerde 37, nüfusu 500.001 - 1.000.000 arasındaki belediyelerde 45, nüfusu 1.000.000'dan fazla olan belediyelerde 55 meclis üyesi ve aynı sayıda yedek üyelik hesaplanır (<http://www.migm.gov.tr/MahalliIdareler.aspx?DetayId=9>).

Belediye meclisinin bazı görev ve yetkileri şu şekilde sıralanmıştır:

Stratejik plan ile yatırım ve çalışma programlarını, belediye faaliyetlerinin ve personelinin performans ölçütlerini görüşmek ve kabul etmek,

Bütçe ve kesin hesabı kabul etmek, bütçede kurumsal kodlama yapılan birimler ile fonksiyonel sınıflandırmanın birinci düzeyleri arasında aktarma yapmak,

Belediyenin imar plânlarını görüşmek ve onaylamak, büyükşehir ve il belediyelerinde il evre düzeni plânını kabul etmek,

Borçlanmaya karar vermektir (5393 Sayılı Belediye Kanunu, md. 18).

Belediye meclisi, seçim sonuçları açıklandıktan sonraki beşinci gün belediye başkanının başkanlığında haber vermeye gerek duymadan toplanır. Meclis birinci ve ikinci başkan vekili ile en az iki katip üye, gizli oy yöntemi ile ilk iki yıl için görevlendirilmek üzere meclis üyeleri tarafından üç gün içinde tamamlanmak gereği ile seçilir.

Belediye meclisi, her ayın ilk haftası önceden belirlemiş oldukları gün ve yerde toplanır. Belediye meclisinin resmi tatile denk gelen günlerde çalışmalarına ara vermek hakkı vardır. Ayrıca belediye meclisinin her yıl bir ay tatil kararı alma hakkı da mevcuttur.

Belediye meclisi, üye tam sayısının salt çoğunluğu ile toplanır. Belediye meclisinde karar katılanların salt çoğunluğu ile alınır. Bununla beraber, karar yeter sayısı, üye tam sayısının dörtte birinden az olmamalıdır. Oylamada eşitlik çıkması durumunda meclis başkanının bulunduğu taraf çoğunluk sayılırken, gizli oylamalarda eşitlik çıkması durumunda oylama tekrarlanır ve eşitliğin bozulmaması durumunda ise meclis başkanı tarafından kura çekilerek işlemler tamamlanmaktadır.

Belediye başkanı eğer sunulan meclis kararını hukuka aykırı görüyor ise, gerekçesini sunarak yeniden görüşölmesi için beş gün içinde meclise geri gönderebilir. Ancak belediye meclisi kararında ısrar ederse karar kesinleşmiş olur. Bu durumda belediye başkanı, kesinleşen bu kararı on gün içinde ilgili yargı mercilerine itiraz edebilir (5393 Sayılı Belediye Kanunu, md. 19, md. 20, md. 22 ve md. 23).

4.2.2. Belediye Encümeni

Belediyelerin danışma organı olan belediye encümeni;

İl belediyelerinde ve nüfusu 100.000'in üzerindeki belediyelerde, belediye meclisinin her yıl kendi üyeleri arasından bir yıl için gizli oyla seçeceği üç üye, mali hizmetler birim amiri ve belediye başkanının birim amirleri arasından bir yıl için seçeceği iki üye olmak üzere yedi kişiden,

Diğer belediyelerde, belediye meclisinin her yıl kendi üyeleri arasından bir yıl için gizli oyla seçeceği iki üye, mali hizmetler birim amiri ve belediye başkanının birim amirleri arasından bir yıl için seçeceği bir üye olmak üzere beş kişiden oluşur (5393 Sayılı Belediye Kanunu, md. 33).

Belediye encümeninin bazı görev ve yetkileri şu şekilde sıralanmıştır:

Stratejik plan ve yıllık çalışma programı ile bütçe ve kesin hesabı inceleyip belediye meclisine görüş bildirmek,

Yıllık çalışma programına alınan işlerle ilgili kamulaştırma kararlarını almak ve uygulamak,

Bütçede fonksiyonel sınıflandırmanın ikinci düzeyleri arasında aktarma yapmak,

Kanunlarda öngörülen cezaları vermektir (5393 Sayılı Belediye Kanunu, md. 34).

Belediye başkanı toplantıya katılmıyorsa kendisinin görevlendireceği başkan yardımcısı veya encümen üyesi toplantıya başkanlık eder. Belediye encümeni, haftada birden az olmamak üzere toplanır. Belediye başkanı acil bir durum söz konusu ise encümeni toplantıya çağırabilir. Üye tam sayısının salt çoğunluğuyla toplanan encümende karar katılanların salt çoğunluğu ile alınır (5393 Sayılı Belediye Kanunu, md. 35).

4.2.3. Belediye Başkanı

Belediye idaresinin başı ve belediye tüzel kişiliğinin temsilcisi olan belediye başkanı beş yılda bir yapılan seçimler ile seçilir.

Belediye başkanının bazı görev ve yetkileri şu şekilde sıralanmıştır:

Belediye teşkilatının en üst amiri olarak belediye teşkilatını sevk ve idare etmek, belediyenin hak ve menfaatlerini korumak,

Belediyeyi stratejik plana uygun olarak yönetmek, belediye idaresinin kurumsal stratejilerini oluşturmak, bu stratejilere uygun olarak bütçeyi, belediye faaliyetlerinin ve personelinin performans ölçütlerini hazırlamak ve uygulamak, izlemek ve değerlendirmek, bunlarla ilgili raporları meclise sunmaktır (5393 Sayılı Belediye Kanunu, md. 38).

4.3. Büyükşehir Belediyesi Kanunu

Kamu yönetiminde yapılan diğer bir yasal düzenleme de Büyükşehir Belediyesi Kanunu'dur. Türkiye'de büyükşehir belediyelerinin geçmişi oldukça yeni sayılır. Büyükşehir belediyeleri ilk defa 1984 yılında üç büyük şehirde (İstanbul, Ankara ve İzmir) kurulmuştur. Daha sonra büyükşehir belediye sayılarında yavaş yavaş artış yaşanmıştır (Arıkboğa, 2012, s.4). Demek ki 1980'li yıllardan sonra Büyükşehir belediyelerinin, yerel yönetimlere yeni bir yönetim modeli olması sebebi ile yeni bir boyut kazandırdığını söyleyebiliriz.

Kamu Yönetiminin Temel İlkeleri ve Yeniden Yapılandırılması Hakkında Kanun kapsamında yapılan düzenlemelerden bir diğeri de, Büyükşehir Belediyesi Kanunu'dur. 59. Hükümet tarafından büyükşehir belediyelerinin hukuki statülerini yeniden düzenlemek amacıyla hazırlanan 5216 sayılı Büyükşehir Belediyesi Kanunu, 10 Temmuz 2004 tarihinde kabul edilmiş ve 23 Temmuz 2004 tarihli Resmi Gazete'de yayımlanarak yürürlüğe girmiştir.

Büyükşehir belediyesi kanunu, büyükşehir belediyesi yönetiminin hukuki statüsünü düzenlemek, yapılan hizmetlerin planlı, programlı, etkin ve verimli yürütülmesi amacı ile çıkarılmıştır (5216 Sayılı Büyükşehir Belediyesi Kanunu, md. 1).

Yeni kurulacak büyükşehir belediyeleri için 5216 Sayılı Büyükşehir Belediyesi Kanunu belediye sınırları içindeki ve bu sınırlara en fazla 10.000 metre uzaklıktaki yerleşim birimlerinin adrese dayalı son nüfus sayımına göre nüfusu 750.000'den fazla olan il belediyelerinin dönüşebileceğini belirtmektedir (Mahalli İdareler Genel Müdürlüğü). Aynı kanunla büyükşehir belediyelerin sınırları il mülki sınırları olarak değiştirilmiştir (5216 Sayılı Büyükşehir Belediyesi Kanunu, md 5).

Büyükşehir belediyesinin bazı görev ve yetkileri şu şekilde sıralanmıştır:

İlçe belediyelerinin görüşlerini alarak büyükşehir belediyesinin stratejik planını, yıllık hedeflerini, yatırım programlarını ve bunlara uygun olarak bütçesini hazırlamak,

Kanunlarla büyükşehir belediyesine verilmiş görev ve hizmetlerin gerektirdiği proje, yapım, bakım ve onarım işleriyle ilgili her ölçekteki imar planlarını, parselasyon planlarını ve her türlü imar uygulamasını yapmak ve ruhsatlandırmak,

Büyükşehir belediyesi tarafından yapılan veya işletilen alanlardaki işyerlerine büyükşehir belediyesinin sorumluluğunda bulunan alanlarda işletilecek yerlere ruhsat vermek ve denetlemektir (5216 Sayılı Büyükşehir Belediyesi Kanunu, md. 7).

5216 Sayılı Büyükşehir Belediyesi Kanunu'nda yapılan son değişiklik 6360 Sayılı Kanun'dur. On Dört İlde Büyükşehir Belediyesi ve Yirmi Yedi İlçe Kurulması ile Bazı Kanun ve Kanun Hükmünde Kararnamelerde Değişiklik Yapılmasına Dair 6360 Sayılı Kanun 12/11/2012'de kabul edilmiş ve 6/12/2012'de Resmi Gazete'de yayımlanarak yürürlüğe girmiştir. Yapılan bu değişiklik ile beraber Türkiye'de büyükşehir belediyesi sayısı 16'dan 30'a çıkarılmıştır. Yeni büyükşehir olan bu iller Aydın, Balıkesir, Denizli, Hatay, Malatya, Manisa, Kahramanmaraş, Mardin, Muğla, Ordu, Tekirdağ, Trabzon, Şanlıurfa ve Van şeklinde sıralanabilir. Büyükşehir niteliği kazanan bu illerin büyükşehir belediyesi sınırları il mülki sınırları olarak düzenlenmiştir (6360 Sayılı Kanun, md. 1).

Büyükşehir belediyeleri, büyükşehir belediye meclisi, büyükşehir belediye encümeni ve büyükşehir belediye başkanı olmak üzere üç organdan oluşur. Aşağıda bu organlar hakkında bilgiye yer verilmiştir.

4.3.1. Büyükşehir Belediye Meclisi

Büyükşehir belediyesinin karar organı olan büyükşehir belediye meclisinin üyeleri belediye sınırları içinde kalan ilçe seçim çevreleri için tespit edilen belediye meclisleri üye sayısının her ilçe için beşte biri alınmak suretiyle bulunacak toplam sayıdan oluşur (Mahalli İdareler Genel Müdürlüğü).

Ayrıca büyükşehir belediye başkanı büyükşehir belediye meclisinin başkanı sayılır. Büyükşehir içinde yer alan diğer belediyelerin başkanları büyükşehir belediye meclisinin doğal üyesi kabul edilmektedir (5216 Sayılı Büyükşehir Belediye Kanunu, md. 12).

Büyükşehir belediye meclisi önceden belirlemiş oldukları günde her ayın ikinci haftası toplanır ve bir ay tatil yapma hakları vardır (md. 13)

Büyükşehir belediye meclisinin almış olduğu kararı büyükşehir belediye başkanı şayet hukuka aykırı görüyorsa gerekçesini de belirterek yedi gün içinde meclise tekrar geri gönderebilir. Ancak meclis görüşmeyi istemez ve kararında ısrarlı davranırsa alınan kararlar kesinleşir. Bu durumda büyükşehir belediye başkanı kesinleşen bu kararlara idari yargıya başvurarak itiraz edebilir (md 14).

4.3.2. Büyükşehir Belediye Encümeni

Büyükşehir belediye başkanı büyükşehir belediye encümenine de başkanlık eder. Belediye encümeni belediye meclisinin üyeleri arasından bir yıl görevlendirilmek üzere gizli oyla seçeceği beş üye ile biri genel sekreter, biri mali hizmetler birim amiri olmak üzere belediye başkanının her yıl birim amirleri arasından seçeceği beş üyeden meydana gelir.

Büyükşehir belediye başkanı şayet toplantıya katılmazsa toplantıda başkanlığı genel sekreter temsil eder (5216 Sayılı Büyükşehir Belediye Kanunu, md. 16).

4.3.3. Büyükşehir Belediye Başkanı

Büyükşehir belediye idaresinin başı ve tüzel kişiliğinin temsilcisi olan büyükşehir belediye başkanı kanunda yer alan esaslar çerçevesinde büyükşehir belediyesi sınırları içindeki seçmenler tarafından doğrudan seçilir (5216 Sayılı Büyükşehir Belediyesi Kanunu, md. 17). Bunun yanı sıra büyükşehir içindeki ilçe belediye başkanlarının büyükşehir belediye başkan vekili olmaları söz konusu olamaz. Ayrıca gerek büyükşehir gerekse ilçe belediye başkanları görevlerinde bulunduğu esnada siyasi partilerin yönetim ve denetim organlarında görev almaları mümkün değildir.

Büyükşehir belediye başkanının bazı görev ve yetkileri şu şekilde sıralanmıştır:

Belediye teşkilatının en üst amiri olarak belediye teşkilatını sevk ve idare etmek, beldenin ve belediyenin hak ve menfaatlerini korumak,

Belediyeyi stratejik plana uygun olarak yönetmek, belediye idaresinin kurumsal stratejilerini oluşturmak, bu stratejilere uygun olarak bütçeyi hazırlamak ve uygulamak, belediye faaliyetlerinin ve personelinin performans ölçütlerini belirlemek, izlemek ve değerlendirmek, bunlarla ilgili raporları meclise sunmak,

Büyükşehir belediyesinin ve bağlı kuruluşları ile işletmelerinin etkin ve verimli yönetilmesini sağlamak, büyükşehir belediyesi ve bağlı kuruluşları ile işletmelerinin bütçe tasarılarını, bütçe üzerindeki değişiklik önerilerini ve bütçe kesin hesap cetvellerini hazırlamak,

Büyükşehir belediye meclisi ve encümenine başkanlık etmek, bu organların kararlarını uygulamaktır (5216 Sayılı Büyükşehir Belediyesi Kanunu, md. 18).

4.4. Bilgi Edinme Kanunu

Kamu yönetimi reformu alanında yapılan yasal düzenlemelerden bir diğeri de bilgi edinme kanunudur. 4982 Sayılı Bilgi Edinme 9/10/2003 tarihinde kabul edilerek 24/10/2003 tarihinde Resmi Gazete’de yayımlanarak yürürlüğe girmiştir.

Bilgi Edinme Kanunu, demokratik ve şeffaf bir yönetim anlayışı gereği eşitlik ve açıklık ilkelerini esas alarak halkın kamu kurum ve kuruluşlarından bilgi edinme hakkını elde etmeleri amacı ile çıkarılmıştır (4982 Sayılı Bilgi Edinme Kanunu, md. 1).

Kanun gereğince kamu kurum ve kuruluşları kendilerinden talep edilen bilgi ve belgeleri, istisna durumlar dışında, vatandaşa on beş gün içinde vermekle yükümlüdür. Bu istisna durumlardan bazıları; devlet sırrına ilişkin bilgi ve belgeler, ülkenin ekonomisini ve milli güvenliğini tehlikeye düşürecek bilgi ve belgeler şeklinde sıralanabilir (Nohutçu, 2006, s.302). Bunun yanı sıra, bilgi edinme kanunu Türk vatandaşlarının yanı sıra Türkiye’de yaşayan yabacılar ile yabancı tüzel kişiler içinde karşılıklılık ilkesi göz önünde bulundurularak geçerlidir.

Görüldüğü üzere yönetimde şeffaflık ve demokrasi için bilgi edinme kanununun önemli bir yere sahip olduğu söylenebilir.

4.5. Kamu Görevlileri Etik Kurulu Kurulması ve Bazı Kanunlarda Değişiklik Yapılması Hakkında Kanun

Kamu görevlileri etik kurulu kurulması ve bazı konularda değişiklik yapılması hakkında kanun, kamu yönetimi reformu alanında yapılan yasal düzenlemelerden biridir. 5176 Sayılı bu kanun 25/5/2004 tarihinde kabul edilerek 8/6/2004 tarihinde Resmi Gazete’de yayımlanarak yürürlüğe girmiştir.

Bu kanun, kamu görevlilerinin etik ilkeler doğrultusunda saydamlık, tarafsızlık, dürüstlük ve hesap verebilme sorumluluğu taşıması amaçlanmıştır (5176 Sayılı Kanun, md. 1).

Kanunda yer alan maddeleri uygulamak için 11 üyeden oluşan Kamu Görevlileri Etik Kurulu Başbakanlık’a bağlı olarak faaliyet gösterir (5176 Sayılı Kanun, md. 2).

Kamu yönetiminde geçmişten günümüze kadar süregelen rüşvet ve yolsuzluk girişimleri ile karşılaşmıştır. Bu girişimlerin yanında menfaat sağlama, görev dışında istihdam, yanaşmacı ilişkiler, hediye alıp verme ve etkisi olmayan liyakat sistemi de sayılabilir. Çıkar çatışması olarak nitelendirilen kamu yararı yerine şahsi menfaat sağlama halkın kamu kurum ve kuruluşlarına olan güvenini zedelemektedir. Bu durum halkın yönetime katılma sürecini de olumsuz şekilde etkiler (Gençkaya, 2009, s.3-4).

5. 2000 SONRASI KAMU YÖNETİMİ VE YEREL YÖNETİMLER YAZININDA REFORM ANLAYIŞI

Çalışmanın bu bölümünde, kamu yönetimi ve yerel yönetimler yazın alanında önemli katkıları bulunan bazı süreli yayınlarda 2000-2012 yılları arasında yayınlanan makaleler çeşitli açılardan incelenmiştir.

İnceleme sırasında 489 makale üzerinde çalışma yapılmış, “kamu yönetimi reformu”, “yerel yönetimler reformu”, “kamu yönetiminde yeniden yapılanma” ve “idari reform” gibi kavramları 2000-2012 yılları arasında kamu yönetimi ve yerel yönetimler yazınında reform anlayışını konu alan 55 makale titizlikle seçilmiştir.

Aşağıda reform anlayışının analizinde kullanılan kaynak yayınların sayısal verilerle ifade edildiği tablo yer almaktadır.

Tablo 1. Reform Anlayışının Analizinde Kullanılan Kaynak Yayınlar

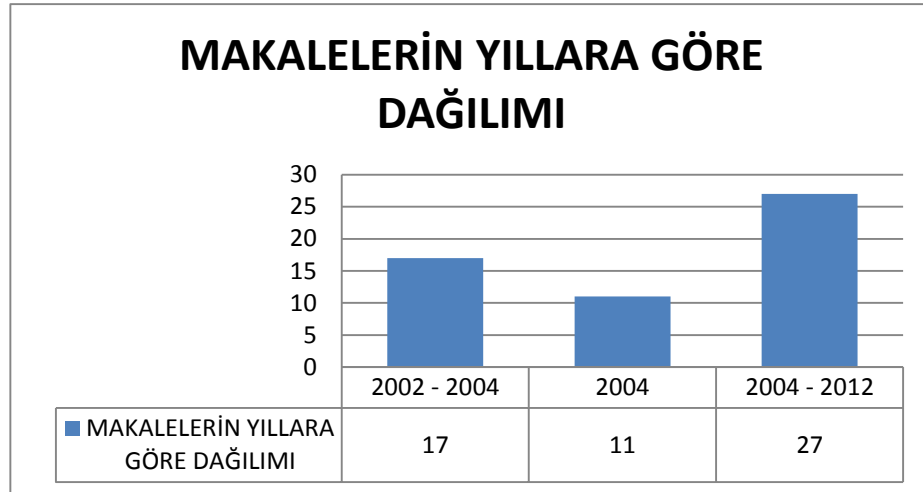
S.No	Kaynak Yayın	İlgili Yıllar	İncelenen Makale Sayısı	Seçilen Makale Sayısı
1	Amme İdaresi Dergisi	2000-2012	56	11
2.	Türk İdare Dergisi	2000-2012	360	26
3.	Hukuk ve Adalet Dergisi	2003-2006	8	1
4.	Çağdaş Yerel Yönetimler Dergisi	2002-2012	39	13
5.	Mülkiye Dergisi	2003-2006	3	1
6.	Türk Ekonomi Kurumu Bildirileri	2003-2006	1	1
7.	Baro Bültenleri	2003-2006	20	1
8.	Sendika Yayınları	2003-2006	2	1

Yukarıdaki tablo 1’de çalışmada yararlanılan kaynak yayınların sayısal verilerine yer verilmiştir. Araştırmada Amme İdare Dergisi, Türk İdare Dergisi, Hukuk ve Adalet Dergisi, Çağdaş Yerel Yönetimler Dergisi, Mülkiye Dergisi, Türk Ekonomi Kurumu Bildirileri, Baro Bültenleri ve Sendika Yayınları 2000 sonrası Türk kamu yönetimi ve yerel yönetim reformu ile ilgili yazın irdelenmiştir. Amme İdaresi Dergisi 2000-2012 yılları arası incelenmiş ve 56 makaleden 11 makale seçilmiştir. Türk İdare Dergisi 2000-2012 yılları arası incelenmiş ve 360 makaleden 26 makale seçilmiştir. Hukuk ve Adalet Dergisi 2003-2006 yılları arası incelenmiş ve 8 makaleden 1 makale seçilmiştir. Çağdaş Yerel Yönetimler Dergisi 2002-2012 yılları arası incelenmiş ve 39 makaleden 13 makale seçilmiştir. Mülkiye Dergisi 2003-2006 yılları arası incelenmiş ve

3 makaleden 1 makale seçilmiştir. Türk Ekonomi Kurumu Bildirileri 2003-2006 yılları arası incelenmiş ve 1 makale seçilmiştir. Baro Bültenleri 2003-2006 yılları arası incelenmiş ve 20 makaleden 1 makale seçilmiştir. Sendika Yayınları 2003-2006 yılları arası incelenmiş ve 2 makaleden 1 makale seçilmiştir. Elde edilen verilere göre 2000 sonrası Türk kamu yönetimi ve yerel yönetim reformu yazınında ağırlıklı olarak Türk İdare Dergisi'nin yayınlarının daha fazla olduğu söylenebilir.

Aşağıdaki Grafik 1'de incelenen makalelerin yıllara göre dağılımı gösterilmektedir.

Grafik 1. Makalelerin Yıllara Göre Dağılımı

2000-2012 yılları arasında 489 makale yayınlanmıştır. Bu makalelerden 55 makale titizlikle seçilerek 2004 yılındaki Kamu Yönetimi Temel Kanun Tasarısı esas alınmış ve makalelerin yıllara göre dağılımı yukarıdaki grafikte gösterilmiştir. 2004 yılının esas alınmasının sebebi reformlara o dönemde daha fazla ağırlık verilmiş olmasıdır. Yukarıdaki grafikten anlaşılabileceği üzere 2004 yılı ve öncesi yazılan Türk kamu yönetimi ve yerel yönetim reformu konulu makalelerden 2000-2004 yılları arasında 17 makale, 2004 yılında 11 makale ve 2004-2012 yılları arasında 27 makale yayınlanmıştır. Bunun sebebi olarak, 2004 yılında yapılan reform çalışmalarının literatüre daha fazla kavram kazandırmış olması düşünülebilir.

Tablo 2. Reform İle İlgili İncelenen Makaleler

1	“Kamu Yönetiminde Yeni Gelişmeler ve Mülki İdare Sisteminin Geleceği İçin Toplam Kalite Yönetim Modeli”
2	“Kurumsal Yönetim (Corporate Governance) Kavramı ve Türk Kamu Yönetimi Açısından Önemi”
3	“Kamu Yönetiminin Modernleşmesinde Şeffaflaşma Sorunu”
4	“Personel Yönetiminde Değişen Anlayışlar ve Yerel Yönetimler”
5	“Yeni Kamu Yönetimi Nedir?”
6	“Kamu Yönetiminde Postmodern Eğilimler”
7	“Yeni Kamu Yönetimi – Japonya Uygulaması”
8	“Yeni Yasa Tasarısı Bağlamında Yerel Yönetim Birlikleri ”
9	“Türkiye’de Kamu Yönetiminde Yeniden Yapılanma Tarihsel Geçmiş Ve Genel Bir Değerlendirme”
10	“Küreselleşme, Yerelleşme ve Kamu Yönetimi”
11	“Gelişmiş Ülkeler ve Yeni Kamu Yönetimi Düşüncesi”
12	“Kamu Yönetiminde Reform Yapmaya Engel Olan Aktörlerin ve Faktörlerin Bir Tahlili”
13	“Kamu İdaresinde Yeniden Yapılanma Çalışmaları”
14	“Yeni Dünya Düzeni ve Küresel kamu Yönetimi”
15	“İnceleme Alanı Olarak Kamu Yönetimi”
16	“Yeni Yasal Düzenlemeler Işığında Yerel Yönetimlerin Denetimi”
17	“Türk Kamu İdaresinin Yeni Yönetim ve Denetim Sistemleri”
18	“Yeni Kamu İşletimi ve Performans Yönetimi”
19	“Yeni Kamu Yönetimi Yaklaşımı: Kamu Sektörü Sorunlarına Çözüm mü? Geçici Bir Moda mı?”
20	“Yeni Kamu Yönetimi Anlayışının Farklı Ülkelerde Uygulanabilirliği Sorunu”
21	“Kamu Yönetiminde Yeniden Yapılanma Kapsamında E-Devlet Uygulamaları”
22	“Değişen Dünya’da Kamu Yönetiminin Geleceği ve Türkiye’nin Reform Gündemi: Devletin Daha Fazla Demokratikleşmesi”
23	“Yeni Kamu Yönetimi Yaklaşımı”
24	“Türk Yerel Yönetim Sisteminde Ölçek Reformları ve 5747 Sayılı Kanunla İlgili Yargı Kararlarının Değerlendirilmesi”
25	“Türkiye’de Yerel Yönetim Sistemindeki Dönüşümün Siyasal Sonuçları: Antalya Örneği”
26	“Türkiye’de Demokratikleşme Ve Kamu Yönetimi Reformu: Son On Yıla Genel Bir Bakış”
27	“Kamu Yönetimi Temel Kanunu Üzerine”
28	“Kamu Yönetimi Reformu: Toplumsal Eşitsizlik ve Yönetim”

29	“Kamu Yönetimi Temel Kanunu”
30	“Yerel Yönetimlerde Reform Sorunu”
31	“22 Şubat 2005 gün ve 5302 sayılı İl Özel İdaresi Kanunu Üzerine”
32	“İdari reformun Yönü ve Stratejisi”
33	“İdari Reformun Sınırlılıkları”
34	“İdari Reformda Başlıca Yaklaşımlar”
35	“Üçüncü Beş Yıllık Plan ve İdari Reform”
36	“Türkiye ve Amerika Birleşik Devletleri'nde Yapılan Bazı İdari Reform Çalışmaları”
37	“Kalkınma Planları ve İdari Reform”
38	“Bitmeyen Senfoni: Yerel Yönetimler Reformu”
39	“Uygulama Açısından Türkiye'de Kamu Yönetimi Reformu”
40	“Avrupa Komisyonu'nca Belirlenen İyi Yönetişimin İlkeleri Çerçevesinde Türk Kamu Yönetimi Reformunun Bir Eleştirisi”
41	“Kamu Yönetimi Reformları: Küresel Bir Düzenleme mi?”
42	“Türkiye'nin Siyasi Reform Sürecinde Avrupa Birliği'nin Demokratik Koşulluluğu”
43	“Yerel Yönetim Reformu”
44	“Yerel Yönetimler Reform Tasarıları”
45	“Uygulanmakta Olan Yöntemlerle Yerel Yönetimler Reformu Yapılamaz”
46	“Serbest Kürsü - Nasıl Bir Mahalli İdare Reformu?”
47	“Yerel Yönetimler İçin Reform Çalışmaları”
48	“Mahalli İdareler Reformu - Kanun Taslakları Üzerine Düşünceler”
49	“Mahalli İdareler Reformu Kanun Taslağına Göre: Demokratik Kitle Örgütlerinin Yerel Yönetimlere Demokratik Katılımı”
50	“Yerel Yönetim Reformu Üzerine Düşünceler”
51	“Yerel Yönetimlerde Reform Sorunu”
52	“Krizden Kaçış, Krize Kaçış: Türkiye'de Kamu Yönetimi Reformu”
53	“Türkiye'de Yerel Yönetim Reformları Üzerine: Ekonomik Bir Yaklaşım”
54	“Türkiye'de Yakın Dönemde Yapılan Yerel Yönetim Reform Çalışmalarının Özel İdarelerine Yansımaları”
55	“Yerel Yönetim Reformunun İl Özel İdarelerine Etkileri: Kocaeli Örneği”

Kamu yönetimi ve yerel yönetim reformu ile ilgili seçilen makaleler yukarıdaki listede gösterilmiştir.

Tablo 3. Reform Anlayışı'nın Analizinde Kullanılan Kaynak Makalelerde Öne Çıkan Başlıklar

Mülki İdare Sistemi	Yeni Kamu İşletimi
Toplam Kalite Yönetimi	E-Devlet Uygulaması
Kurumsal Yönetim	Demokratikleşme
Kamu Yönetiminin Modernleşmesi	Toplumsal Eşitsizlik
Şeffaflaşma	Kamu İşletmeciliği Reformu
Personel Yönetimi	Siyasal ve İdari Liberalizasyon
Performans Yönetimi	İdari Reformun Sınırlılıkları
Yeni Kamu Yönetimi	Kalkınma Planları
Postmodern Eğilim	Yönetişimin İlkeleri
Yerel Yönetim	Etik Yapılanma
Yeniden yapılanma	Mahalli İdare Reformu
Küreselleşme	Demokratik Katılımı
Yerelleşme	Küresel kamu Yönetimi
Yeni Dünya Düzeni	Özel İdare
Yerel Yönetimlerin Denetimi	

İncelenen makalelerde öne çıkan kavramlar yukarıdaki tabloda gösterilmiştir. 2000 sonrası Türk kamu yönetimi ve yerel yönetimler literatüründe reform ile ilgili makaleler araştırıldığında yeni kavramlar ortaya çıkmıştır. Bu kavramlar dikkate alınarak konuların sınıflandırılmasına gidilmiştir.

5.1. Konular Bazında Makalelerin İncelenmesi

İncelenen makalelerdeki konu başlıkları aşağıdaki gibi sıralanmıştır:

1. Yeni Kamu Yönetimi
2. Yerel Yönetim
3. Küreselleşme
4. Kamu Yönetiminde Reform
5. Demokratikleşme
6. Kamu Yönetimi Temel Kanun Tasarısı

7. Postmodern Eğilim

İncelenen makaleler yukarıda sıralandığı üzere yedi konu başlığında ele alınarak gruplara ayrılmıştır. Bu ayrım kamu yönetiminde reform ile ilgili yazılan makalelerin genel olarak konular bazında incelenmesini sağlamıştır. Aşağıda konularına göre ayrılan makalelere yer verilerek kamu yönetiminde reform konularının hangi alanlarda yoğunlaştığı anlatılmaya çalışılmıştır.

5.2. 2000-2012 Yılları Arasında İncelenen Makalelerin Konularına Göre Tasnifi

Bu başlık altında 2000–2012 yılları arasında incelenen makaleler konularına göre genel olarak sınıflandırılmıştır. Konular yukarı sayıldığı üzere yeni kamu yönetimi, yerel yönetim, küreselleşme, kamu yönetiminde reform, demokratikleşme, kamu yönetimi temel kanun tasarısı ve postmodern eğilim şeklindedir. İncelenen makalelerde konular ağırlıklı olarak bu başlıklar altında ele alınmıştır.

5.2.1. Yeni Kamu Yönetimi İle İlgili Makaleler

İncelenen makaleler arasında yeni kamu yönetimi ile ilgili toplam 6 makale yayınlanmıştır.

2003 yılında yazılan “Yeni Kamu Yönetimi Nedir?” adlı makale, yeni kamu yönetimi ile ilgili makaledir. Bu makalede yerli kaynağa yer verilmemiştir. Buna karşın 17 yabancı kaynaktan yararlanılmıştır. Bu makale, son 30 yılda yaşanan gelişmeler eşliğinde kamu yönetiminde değişimin gerekliliğini savunmuştur. Bu değişim özellikle piyasa odaklı yaklaşımdan etkilenmiş ve böylece kamu yönetimi anlayışı doğmuştur. Bu anlayışa göre özel sektördeki yönetim uygulamasının kamu sektörüne geçirilmesi gereği vurgulanmaktadır. Özel sektördeki yönetim uygulamasının kamu sektöründe hayat bulmasına yeni kamu yönetimi denilmektedir. Yeni kamu yönetimi bütçe ve girdilere değil sonuca odaklı, bürokratik sürece değil aktif yönetimi, kontrol değil yetki genişliğini, tekeli değil rekabeti ve faydalananlara(müşteri, vatandaş, yurttaş) standart hizmetler sunmayı değil, ihtiyaca göre hizmet sunmayı savunan bir görüş olarak

karşımıza çıkmaktadır. Yeni kamu yönetiminin temel amacı, yönetimde verimlilik ve etkinlik esasına dayanmaktadır. Bu makalede yeni kamu yönetimini eski kamu yönetim tarzından ayıran özellikler üzerinde durulmuştur. Ayrıca yeni kamu yönetiminin ortaya çıktığı İngiltere’de yapılan reformlar örnekler verilerek birer birer anlatılmaktadır. Reformları bürokratlara nispeten siyasetçilerin talep ettikleri ve hatta çalışan bürokrat sayısını azaltmaya yönelik çalışmalar yaptıklarını vurgulamaktadır.

2005 yılında yazılan “Yeni Kamu Yönetimi – Japonya Uygulaması” adlı makalede yerli kaynağa yer verilmemiştir. Buna karşın 79 yabancı kaynaktan yararlanılmıştır. Bu makalede, yeni kamu yönetiminin(YKY) getirdiği özellikler olarak çıktı kontrolüne vurgu, klasik bürokratik örgütlerin ayrıştırılması, yönetsel otoritenin devri, piyasa ve yarı piyasa odaklı mekanizmaların ve müşteri odaklı hizmetlerin gündeme gelmesine değinilmiştir. YKY’nin dünya çapında gelişmesinde ve birçok ülkeye yayılmasında Dünya Bankası ve Uluslararası Para Fonu(IMF) gibi uluslararası kuruluşlar etkili olmuştur. Bu çalışmada YKY’nin ilkeleri, analitik teoriler ve bu konulara ilişkin tartışmalara Japonya örneği ele alınarak yer verilmiştir. YKY reformlarının Japonya’ya nasıl uyarlandığı ve kamu sektörünün geleceğine dönük YKY reformları ile ilgili öngörüler tartışılmıştır.

2006 yılında yazılan “Gelişmiş Ülkeler ve Yeni Kamu Yönetimi Düşüncesi” adlı makalede 4 yerli ve 37 yabancı kaynağa yer verilmiştir. Bu makalede, yeni kamu yönetimi(YKY) düşüncesine öncülük eden ülkeler birbirleriyle mukayese edilmiştir. Yönetim sistemlerinde yaptıkları değişimler örneklerle anlatılmaya çalışılmıştır. Bu ülkeleri izledikleri YKY anlayışına göre sınıflandırmak gerekirse dört tip YKY reformcusu olduğundan bahsedilebilir. Bunlar; korumacılar, modernistler, piyasa açılımcıları ve küçük devlet kategorisini savunanlardır. Yeni Zelanda ve Avustralya piyasa açılımlılar grubuna örnek gösterilebilir. İsveç modernist grupta iken, Norveç korumacılar arasında yer almaktadır. Ancak modernist gruba doğru bir eğilim bulunmaktadır. Klasik kamu yönetiminin ihtiyaçlar karşısında yetersiz kalışı yeni kamu yönetimi anlayışının doğmasına yol açmıştır. Bu anlayış ülkeden ülkeye göre uygulamada değişiklik gösterebilir. Örneğin İngiltere gibi bazı ülkelerde devletin rolünün ve hacminin küçültülmesine yönelik girişimler söz konusu iken, Avustralya,

Fransa ve İskandinavya ülkelerinde ise reformlar, yönetimin ve devletin yasallığını korumak için yapılmaktadır. ABD de ise yapılan reformların çoğu stratejik görülmemekte iken, 1993 tarihli Al Gore raporundan sonra bu durum değişmiştir. Yeni Zelanda yeni kurumsal ekonomi çerçevesinde daha gayretli olmuş, bu şekilde İskandinav ülkeleri daha ölçülü yaklaşımlar getirirken, İspanya, Avusturya, İtalya gibi bazı Avrupa ülkeleri daha çok idare hukuku çerçevesinde küçük çaplı değişimler gerçekleştirebilmişlerdir. Almanya, Japonya gibi ülkelerde ise kamu yönetimi reformları yetersiz kalmıştır.

2008 yılında yazılan “Yeni Kamu Yönetimi Yaklaşımı: Kamu Sektörü Sorunlarına Çözüm mü? Geçici Bir Moda mı?” adlı makalede 29 yerli ve 1 yabancı kaynağa yer verilmiştir. Bu makale, farklı görüşlere yer vererek dünyadaki yeni kamu yönetimi(YKY) anlayışının gelip geçici bir moda mı yoksa var olan kamu yönetimindeki sorunları çözen yeni bir anlayış mı olduğu sorusuna yanıt aramak üzerine yazılmıştır. Çalışmada ortaya çıkan sonuç yeni kamu yönetiminin(YKY) yönetsel modaya özgü özellikleri taşımadığıdır. Bunun ilk sebebi, YKY’nin temel ilkeleri ve kamu sektörüne yaklaşımı açısından geleneksel kamu yönetiminden farklı bir düşünceyi ifade etmesidir. İkincisi, YKY’nin dünyanın dört bir yanında uygulamada başarıyla kullanılmasıdır. YKY’nin yayılmasında uluslararası örgütler, yönetim danışmanlık şirketleri, düşünce kuruluşları gibi uluslararası aktörlerin önemli payı olduğu göze çarpmaktadır. Üçüncüsü ise YKY reformlarının kamusal faaliyetlerde önemli etkinlik artışı sağlamış olması onun teknik olarak verimli olduğunun göstergesidir.

2008 yılında yazılan diğer bir makale “Yeni Kamu Yönetimi Anlayışının Farklı Ülkelerde Uygulanabilirliği Sorunu” makalesidir. Bu makalede yerli kaynağa yer verilmemiştir. Buna karşın 19 yabancı kaynaktan yararlanılmıştır. Bu makale, yeni kamu yönetimi anlayışının uygulanabilirliğinin her ülke için aynı olmadığını ve bu akımı başlatan ülkelerdeki sistemin nasıl olduğunu anlatmıştır. Yeni kamu yönetimi işletme yönetimindeki sistemin kamu yönetimine aktarılmasını amaçlamaktadır. Ülkelerin idari kültürleri ve toplumsal yapıları, YKY’nin uygulanabilirliğini etkileyen faktörlerdendir. Bu anlamda, Anglo-Sakson ülkelerinin kamu yönetimleri işletme tarzı yönetime açık olurken, Fransa ve Almanya kamudaki işletme benzeri yönetime karşı

yaklaşımı olumsuz olmuştur. Görüldüğü üzere bazı ülkeler kamu yönetimi çizgisini muhafaza ederken bazı ülkeler ise yeni kamu yönetimi anlayışını benimsemişlerdir.

2010 yılında yayınlanan yeni kamu yönetimi ile ilgili son makale “Yeni Kamu Yönetimi Yaklaşımı”dır. Bu makalede 4 yerli kaynağa ve 18 yabancı kaynağa yer verilmiştir. Bu makale, yeni kamu hizmeti işletmeciliği anlayışını ve yeni kamu hizmetinin temellerini anlatmıştır. Makaleye göre yeni kamu hizmeti yaklaşımının ilkeleri vatandaşları merkeze yerleştirir, kamu yararının bir ürün değil amaç olduğunu vurgular, müşteriye değil vatandaşlara hizmet edildiğini ve sadece verimliliğe değil insana da değer verildiğini savunur. Çalışmanın amacı, yeni kamu hizmeti yaklaşımı ve önermelerine daha yakından bakarak bu kavramın ulusal yazında tartışılmasına katkıda bulunmaktır.

5.2.2. Yerel Yönetim İle İlgili Makaleler

İncelenen makaleler arasında yerel yönetim ile ilgili toplam 19 makale yayınlanmıştır.

“Serbest Kürsü - Nasıl Bir Mahalli İdare Reformu?” adlı makale, mahalli idare reformu denilince toplumun zihninde sadece belediyelerin uyandığını ve bunun yanlış bir yaklaşım olduğunu vurgulamaktadır. Oysaki mahalli idareler sadece belediyelerden ibaret değildir. Bunun yanı sıra il özel idareleri ve köylerde yer almaktadır. Hatta kurulması planlanan ilçe özel idarelerini de saymak mümkündür. Belediyelere bu kadar önem verilmesine karşın onca sorunu da hala bünyesinde taşıdığının farkındayız. Bu çalışma öncelikle belediyenin yapısından bahsetmektedir. Daha sonra ise yeni bir mahalli idareler modelinin nasıl olması gerektiği üzerinde durmuştur. Mahalli idare reformu gerçek anlamda isteniyorsa öncelikli olarak bir model geliştirilmeli ve bu model içerisinde yer alacak olan belediyelerin yapısında sorunların çözüme kavuşturulması gerekmektedir.

“Mahalli İdareler Reformu - Kanun Taslakları Üzerine Düşünceler” adlı makalede İçişleri Bakanlığı’nca yayımlanan Mahalli İdareler Reformu Kanun Taslakları’ndan ilki olan Merkezi İdare ile Mahalli İdareler Arasında Görev Bölüşümü ve Hizmet İlişkilerinin Esaslarının Düzenlenmesi Hakkında Kanun Taslağı hakkındaki

görüşlere yer verilmiştir. Taslak dört bölümden ve birisi geçici olmak üzere dokuz maddeden oluşmaktadır. Taslakta merkezi idare ile yerel yönetimler arasındaki görev paylaşımı ve ilişkilere ait ilkeler yer almaktadır. Bu makale çerçeve kanun olarak nitelendirdiği bu tasarıdan tamamen vazgeçilmesi ve burada yer alan ilkelerin özel yasalarda çalışılması gerektiğini vurgulamaktadır.

“Mahalli İdareler Reformu Kanun Taslağına Göre: Demokratik Kitle Örgütlerinin Yerel Yönetimlere Demokratik Katılımı” adlı makale demokrasi kavramının günümüzde yeniden tanımlanması gerektiğinden bahsetmiştir. Zamanımızdaki anlamı temsilcilerin görevlendirilmesi yanında bizzat halkın kendisinin sorunlarını dile getirmesi, öneriler üretmesi, hatta çözümlerin yerine getirilmesine katkıda bulunmasını olarak ifade etmektedir. Bu anlayışı katılımcı demokrasi anlayışı olarak adlandırmıştır. Demokratik katılım karşılaşılan sorunların çözülmesinde de daha tutarlı olunmasını sağlayacaktır. Yerel yönetimlerin halka en yakın hizmet veren kurumlar olması katılımcı demokrasiyi daha anlamlı kılmaktadır. Bunun sağlanması için sivil toplum örgütlerine aktif bir şekilde yerel yönetimlerde kendini hissettirmesi için önemli bir görev düşmektedir. Sivil toplum örgütlerinin belediyede daha fazla aktif olması beklenirken il özel idarelerinde daha fazla sorumluluğa sahip olması gerçeği ile karşılaşılmıştır. Bu durumun belediyeler nezdinde de sivil toplum örgütlerine eşit haklar verilmesinin gerektiği vurgulanmaktadır.

2000 yılında yazılan “Yerel Yönetimlerde Reform Sorunu” adlı makalede 3 yerli kaynaktan yararlanılmıştır. Yerel yönetimlerde reform denilince sadece yerel yönetim birimlerinin yeniden düzenlenmesi akla gelmemelidir. Buna karşın tüm devlet yapılanmasında ve temel toplumsal ilişkilerde de yeni bir denge kurulacağı da anlaşılmalıdır. Ancak bu çalışma reforma yönelik çabaları bitmeyen senfoni olarak nitelendirmektedir. Bu sorunu çözmek için ortaya pek çok rapor veya tasarı çıkmakta ancak gerek siyasi yöneticilerin beceriksizliği gerekse ilgili kesimlerin sağduyusuz yaklaşımları tasarıların yasalaşmasının önünde engel teşkil etmektedir.

2002 yılında yazılan "Yerel Yönetimlerde Reform Sorunu" adlı makalede 2 yerli kaynaktan yararlanılmıştır. Bu makale, yerel yönetimlerde reform denilince akla sadece yerel yönetim birimlerinin yeniden düzenlenmesi olarak anlaşılması

gerektiğini vurgulamaktadır. Yerel yönetim birliklerinin tüm devlet yapılanması altında ele alınması gerektiği vurgulanmaktadır. Yeniden düzenlemeye ilişkin çalışmalarda nihai sonuca erişilememesi yerel yönetim reformunun bitmeyen senfoni olarak nitelendirilmesine neden olmaktadır. Yerelleşme politikası, Türkiye'nin 1950'den bu yana üyesi olduğu Avrupa Konseyi'nin Avrupa Yerel ve Bölgesel Yönetimler Kongresi tarafından izlenmekte ve teşvik edilmektedir. Konsey üyesi ülkeler için alınan kararlar arasında 29 ve 50 numaralı kararlar Türkiye hakkındadır. Bu kararda yerel ve bölgesel yönetimlerin ağır bir devlet vesayeti altında olduğu vurgulanmakta ve Türkiye Anayasa'nın yönetimin bütünlüğü ilkesini düzenleyen 127. Maddesini değiştirmeye ve subsidiarite ilkesine açık bir gönderme yapmaya çağrılmaktadır.

2005 yılında yazılan “Yeni Yasa Tasarısı Bağlamında Yerel Yönetim Birlikleri” adlı makaledir. Bu makalede 20 yerli kaynaktan yararlanılmıştır. Bu makalede, yerel yönetim birliklerinin ortaya çıkış nedenleri, yerel yönetim birimleri olan il, belediye ve köylerin yapısal olarak yetersiz olmalarından kaynaklandığı anlatılmıştır. Bu eksikliğin yarattığı olumsuzlukları yıllardır yaşayan ülkemiz çözümü yerel yönetim birlikleri yoluyla aramaya başlamıştır. Bununla birlikte, yerel yönetim birliklerinin, özellikle de köy birliklerinin kurulması ve çalışması ile ilgili yasal dayanakların varlığından söz edilemeyeceğinden bahsedilmiştir. Anayasanın 127. maddesinde yasal bir düzenleme yapılmamış olması göze çarpmaktadır. Genelde yerel yönetim birlikleri, özelde ise köylere hizmet götürme birlikleri ile ilgili olarak belli bir sistemin kurulamaması ve bazı problemleri beraberinde getirmesi karşımıza çıkmaktadır. Bu çalışma, yerel yönetim birlikleri ile ilgili en önemli sorunun bu birliklerin yasal dayanaklarının dağınık, etkinliği yetersiz birtakım önermeler olduğunu ileri sürmektedir.

2005 yılında yazılan “22 Şubat 2005 gün ve 5302 sayılı İl Özel İdaresi Kanunu Üzerine” adlı makalede 10 yerli kaynaktan yararlanılmıştır. İl özel idarelerini yeni baştan düzenleyen AKP yasa taslağı, 24 haziran 2004 günü TBMM tarafından kabul edilmiştir. 5197 sayılı İl Özel İdaresi Kanunu, Cumhurbaşkanı tarafından 10 Temmuz 2004 günü, yeniden görüşülmek meclise geri gönderilmişti. Taslak çok az değişikliklerle yeniden görüşüldü ve 22 Şubat 2005 günü yeniden kabul edilerek bu kez 5302 sayıyla

yasalaştırıldı. 5302 sayılı yasa, yönetim ve denetimi il genel yönetiminden il özel yönetimine aktararak, devlet sisteminde yetki genişliğinde somutlanan merkeziyetçilik İlkesi yerine yerellik ilkesini uygulamaya geçirmektedir. Kurulan yapının yönetsel federalizm olduğunu belirtiyor. 5302 ile ortaya çıkan model, yerel halka güven modeli değildir küresel mali odaklara güven ve güvence verme modelidir. Bu makale merkeziyetçilik ilkesini, görölmüş kötü uygulama örnekleriyle bir saymaktan vazgeçmek ve ulusun toplumsal birliğini sağlayacak biricik mekanizma olarak devlet örgütlenmesinin temeline yerleştirmek gerektiğini savunmaktadır.

2007 yılında yazılan “Türkiye’de Yerel Yönetim Reformları Üzerine: Ekonomik Bir Yaklaşım” adlı makalede 14 yerli ve 9 yabancı kaynaktan yararlanılmıştır. Soyut bir kavram olan devlet ölkemizde toplum nezdinde güçlü bir algıya sahiptir. Devleti oluşturan tüm kamu kurum ve kuruluşlarının yer aldığı bütüncül bir yapı akla gelmektedir. Bu nedenledir ki reform konusuna siyasi iktidarlar tarafından sıcak bakılmamaktadır. Bu çalışma, yerel yönetim birimlerinin ekonomik açıdan bir değerlendirilmesi ve reform ihtiyacının arkasında yatan sebepleri irdelenmiştir. Yerel yönetimlerde reform yapılmasına ekonomik açıdan yaklaşılması gerektiğini savunmaktadır. Ancak devlet kavramının geleneksel süreçte güçlü olmasının etkisiyle özellikle yerel yönetimlerde reform yapılması tartışmaları tamamlanamayan reform süreci ile neticelenmektedir. Tamamlansa dahi uygulamaya geçirilmekte sorunlarla karşılaşmaktadır. Bu sorunun altında yatan en büyük sebep olarak ise siyasi endişeler ve uç değerlendirmeler olduğu vurgulanmaktadır. Özellikle 2000’li yıllarda yapılan reformlar ihtiyaçların karşılanmasında yetersiz kalmıştır. Bu makale, yerel yönetimlerde reform girişimlerinin başarısız olmasının nedenlerini tarihi, ideolojik ve ekonomik koşullara bağlamıştır.

2008 yılında yazılan “Yeni Yasal Düzenlemeler Işığında Yerel Yönetimlerin Denetimi” adlı makalede 21 yerli ve 5 yabancı kaynaktan yararlanılmıştır. Bu çalışma; Türkiye’de yasal düzenlemeler etrafında merkezi idarenin yerel yönetimler üzerindeki denetim mekanizmasındaki düzenlemeleri ve uygulamada yaşanabilecek sorunların nedenlerini kuramsal tartışmalar ışığında inceleyerek, ölkemizdeki uygulamalarına yoğunlaşmıştır.

2010 yılında yazılan “Türk Yerel Yönetim Sisteminde Ölçek Reformları ve 5747 Sayılı Kanunla İlgili Yargı Kararlarının Değerlendirilmesi” adlı makalede 16 yerli ve 1 yabancı kaynaktan yararlanılmıştır. Bu makale, hızlı kentleşmenin etkisiyle ortaya çıkan sorunlara geliştirilen çözümlerden biri olan ölçek reformları konusunda dünyada ve Türkiye’de yaşanan gelişim ve değişimleri ele almış; daha sonra 5747 sayılı Kanunla ilgili yargı süreci ve alınan kararları ayrıntılı olarak incelemiştir. Ayrıca makale ülkemizde yerel kamu hizmetlerinin iyi bir şekilde yürütülebilmesi için ortaya konabilecek bir ölçek reformu programına katkı sağlamak üzere bazı önerilerde bulunmuştur. Bu çalışmada Avrupa ülkelerinde ve Türkiye’de kent ölçeğine yönelik müdahaleler ele alınarak, bu alanda Türkiye’de son dönemde en önemli gelişme olan 5747 sayılı Kanunla bağlantılı olarak Anayasa Mahkemesi, Danıştay ve Yüksek Seçim Kurulu (YSK) kararları incelenmiştir. Yerel yönetimler konusunda en sorunlu alanlardan biri olan küçük belediyelerin ölçeklerine yönelik olarak düzenlenen 5747 sayılı Kanunun Anayasa Mahkemesi tarafından kısmen iptali sonucunda yasa koyucunun yerel yönetimlerin ölçeklerini düzenleme yetkisi fiilen ortadan kaldırılmış; ayrıca, Türkiye açısından çok önemli olan bir sorunun çözümü belirsiz bir tarihe ertelenmiştir.

2010 yılında yazılan diğer bir makale “Türkiye’de Yerel Yönetim Sistemindeki Dönüşümün Siyasal Sonuçları: Antalya Örneği”dir. Bu makalede 23 yerli kaynaktan yararlanılmıştır. Ülkemizde 2004 yılından beri yürürlükte olan yerel yönetim mevzuatı ile daha çok yerel yönetimlerin organlarının oluşumu, görevleri, sorumlulukları konuları etrafında ele alınan dönüşüm süreci kamu yönetimi alanında önemli bir tartışma alanı haline gelmiştir. Bu makale, belediye tüzel kişiliğinin elde edilmesine ilişkin nüfus ölçütünde, belediye, köy ve mahalle gibi yönetsel birimlerin idari statülerinde ve hizmet alanı sınırlarında yapılan değişiklikler çerçevesinde, değişimi gösteren sayısal verilerle Antalya örneğine de yer vererek betimlemeye ve incelemeye çalışmıştır. Araştırmada büyükşehir ilçe belediyesi sayısının her yeni kanuni düzenlemeden sonra arttığı, nüfusça büyük belediyelerin daha da büyüyeceği ve bu belediyelere bağlanan idari birimlerin statülerinin ve böylece sayılarının da sürekli değişeceği belirlenmiş ve 5747 sayılı kanunla toplam 1120 belediye türünün idari statüsünde değişiklik yapılmak için çalışıldığı sonucuna ulaşılmıştır. Bu açıdan bakacak olursak araştırmanın amacı, değişen

mevzuatın neden olduğu farklılaşma sürecini, sayısal verilerle ve bu veriler eşliğinde irdelemektir. Araştırmada anlatımı tablolaştırarak, sonuç ve değerlendirme bölümünde sayısal değişimin sonuçları ortaya konmaya çalışılmıştır. Bu çalışmada Antalya örneği ele alınarak ülke nüfusun çok önemli bir kısmını ilgilendiren ve çok kısa zamanda gerçekleştirilen bu dönüşüm sürecinin derinlemesine irdelenmesi gerekliliği vurgulanmıştır.

2010 yılında yazılan “Yerel Yönetim Reformunun İl Özel İdarelerine Etkileri: Kocaeli Örneği” adlı makalede 17 yerli kaynaktan yararlanılmıştır. Bu makalede Kocaeli İl Özel İdaresi üzerine bir araştırma yapılmıştır. Kocaeli İl Genel Meclisi üyeleri ile yapılan anket çalışması neticesinde reformu etkileri, kurum içinde organların yeni konumu ve büyükşehir belediye sınırlarının genişletilmesin etkisi gibi konular üzerinde genel bir değerlendirme yapılmıştır. Meclisteki üyeler, reform kapsamında çıkarılan yeni kanunu (5216 sayılı Büyükşehir Belediye Kanunu) genel hatları ile olumlu bulmakla birlikte, merkezi yönetimin kurum üzerinde ağırlığını sürdürmeye devam ettiğini belirtmektedir. İl özel idaresinin etkinliği özerkliği ve halkın katılımı tam anlamıyla uygulamaya yansımadağı verilen cevaplardan anlaşılmaktadır. Yerel yönetim birimlerinden biri olan il özel idaresinin halk tarafından yeterince tanınmaması da bu sonucu tetikleyen nedenler arasında gösterilebilir.

“Bitmeyen Senfoni: Yerel Yönetimler Reformu” adlı makalede 24 yerel ve 3 yabancı kaynaktan yararlanılmıştır. Bu makalede, yerel yönetim reform çalışmalarına ülkemizde özellikle 1960’lardan itibaren ağırlık verildiği anlatılmaktadır. Bu konuda hazırlanmış MEHTAP ve KAYA gibi raporlara rastlamak mümkündür. 1980 yılından sonra yerel yönetimlerde ilk defa büyük kent modelinin bulunması ve yapılan uygulamalar belediyelerin reform hususunu gündemde tutmalarına neden olmuştur. Makalenin başlığındaki bitmeyen senfoni, geçmişten günümüze süregelen reform çabalarının tam olarak uygulamaya geçememesinden dolayı bir yakarışı anlatmaktadır. Yerel yönetimlerde başarı sağlanması için gereken üç temel şarttan bahsedilmiştir. Bunlar; yerel yönetimlere yetki ve sorumluluk tahsis edilmesi, akçal kaynaklara sahip olması ve etkili denetimin olmasıdır. Bu makale, yerel yönetimlerde reformun başarılabilmesi için belediye başkanlarına da büyük bir rol biçmekte ve özellikle birlikte

ve ulusal dernekleri aracılığı ile merkez politikasına ağırlıklarını koymaları gerektiğini savunmaktadır. Bu görüşe dayanarak yerel düzeydeki yozlaşmış yönetim sistemi yerine, ülkemiz koşullarına yaraşır gerçek anlamda belediyelerin ve diğer yerel yönetim birimlerinin aktif olacağı bir reform için çalışılması gerektiğini belirtmektedir.

“Yerel Yönetim Reformu” adlı makale, yerel yönetim reformunun gerçekleşebilmesi için önce merkezi yönetimde reformun yapılması gerektiğini savunmaktadır. Yerel yönetimlere etkin bir hizmet üretmedeki başarı ve üstünlüğü kazandırmanın yolu daha fazla özerklik, daha fazla görev ve sorumluluk verilmesidir. Merkezi yönetim tarafından gerçekleştirilen yerel nitelikli tüm kamu hizmetlerinin yerel yönetim birimlerine devredilmesi gerektiği vurgulanmaktadır. Yerel yönetimler üzerinde halkın denetimi sağlanmalıdır. Halkın denetiminden kasıt ise makam kapılarının açık olması değil, halkın yerel yönetimlerin uygulamalarını izleyebilmesi ve haksızlık, eşitsizlik ve yolsuzluklara karşı yargıya başvurma yolunun açık olması anlaşılması gerektiği özellikle belirtilmiştir.

“Yerel Yönetimler Reform Tasarıları” adlı makalede, yerel yönetimlerde reform konusu üzerinde bilgilere yer verilmiştir. İçişleri Bakanlığı’na hazırlanan yerel yönetimler reform çalışmaları üç yasa tasarısı halinde sunulmuştur. Bunlar; 1580 sayılı Belediye Kanunu ve Mahalli İdarelerle İlgili Çeşitli Kanunlarda Değişiklik Yapılmasına Dair Kanun Tasarısı, 3030 Sayılı Büyükşehir Belediye Kanunu’nda Değişiklik Yapılmasına Dair Kanun Tasarısı ve 3360 Sayılı İl Özel İdaresi Kanunu’nda Değişiklik Yapılmasına Dair Kanun Tasarısı’dır.

“Uygulanmakta Olan Yöntemlerle Yerel Yönetimler Reformu Yapılamaz” adlı makalede, yerel yönetim birimleri olan köy, belediye ve il özel idarelerinin Türkiye’de yapılan reform hareketlerinin tarihinden bahsedilmiştir. Ancak eskiden yapılan bu reform hareketleri günümüz koşullarına cevap verecek nitelikte değildir. Aşırı merkezileşme sebebi ile hantallaşan merkezi yönetimin bu halden kurtarılması için elinde bulundurduğu yerel nitelikteki yetki ve kararları yerel yönetim birimlerine devretmesi öngörülmektedir. Çalışmanın amacı, Türk kamu yönetiminin hantal ve israfçı yapısından kurtulup beklenen dinamizme kavuşturulmasıdır.

“Yerel Yönetimler İçin Reform Çalışmaları” adlı makalede 7 yerli kaynaktan yararlanılmıştır. Bu çalışmada, mahalli idareler reformuna ilişkin yasa tasarısı anlatılmıştır. Çağın gerektirdiği ihtiyaçlara yanıt veremeyecek konuma gelen mahalli idare birimlerinde reform çalışmalarının yapılması gerektiği savunulmaktadır. Tasarı ile mahalli idarelere önemli birtakım yetki ve görevler verilmekte ve yeni kaynaklar da devreye sokulmaktadır. Eskiden beri süregelen yerel demokrasinin etkinleştirilip güçlendirilmesi gerçeği, eskisinden daha yüksek bir oranla kendini göstermektedir.

“Yerel Yönetim Reformu Üzerine Düşünceler” adlı makalede 6 yerli kaynaktan yararlanılmıştır. Kamu hizmetlerinin sunulmasında istenen etkililik ve verimlilik düzeyine erişebilmek için yerel yönetimlerde reform konusu sürekli gündemi işgal etmiştir. Merkezi yönetimin hantallaşması ve kamu hizmetlerini taşra bölgelere ulaştırmada yetersiz kalışı ve karşılaşılan sorunlara zamanında müdahale edememesi dikkatlerin yerel yönetimlere verilmesini gerektirmiştir. Bu makalede, ülkemizdeki yerel yönetimlere haiz olan yetki ve sorumluluk batı ülkeleri ile mukayese edilmiştir. Hızlı yaşanan teknolojik gelişmeler sosyal, ekonomik ve siyasi yapıda değişmelerin meydana gelmesini kaçınılmaz kılmıştır. Bu çalışma ülkemizdeki yerel yönetim sistemleri çağdaş toplumun koşullarına uygun bir yapıda yetersiz kaldığı için yeni yasal düzenlemelerin yapılmasına gidilmesi gerektiğini vurgulamaktadır.

“Türkiye’de Yakın Dönemde Yapılan Yerel Yönetim Reform Çalışmalarının Özel İdarelerine Yansımaları” adlı makale yerel yönetim birimlerinden biri olan il özel idarelerinin yapılan yerel yönetim reformlarından ne ölçüde etkilendiği üzerine yazılmıştır. İl özel idarelerinin yapısını ve işlevini büyük ölçüde değiştiren önemli bir gelişme 2005 tarih ve 5302 sayılı İl Özel İdaresi Kanunu’dur. Bu yeni sistem çerçevesinde, merkezi yönetimin taşradaki vesayet makamı olan, valinin il özel idaresi sistemi içindeki özel konumundaki değişimden kaynaklanabilecek fırsatlar ve sorunların değerlendirilmesinin gerektiğini önemle vurgulamaktadır. Bu çalışmada, Türkiye’nin farklı bölgelerinden farklı gelişmişlik düzeyine sahip illerdeki atanmış yöneticiler ile seçilmiş yöneticiler üzerinde bir araştırma yapılmıştır. İl özel idaresi kanununun uygulamada ne gibi faydalar sağladığı veya ne gibi sorunlara yol açtığını ortaya çıkarmak amacıyla bu araştırma yapılmıştır. Araştırmanın neticesinde ise etkinlik ve

katılım ile idarenin bütünlüğü ve üniter devlet yapısı arasında bir ikilem olduğu kanısına varılmıştır ve beraberinde sorunlar getireceğinin kuşkusuz olacağı belirtilmiştir.

5.2.3. Küreselleşme İle İlgili Makaleler

İncelenen makaleler arasında küreselleşme ile ilgili toplam 3 makale yayınlanmıştır.

2006 yılında yazılan “Küreselleşme, Yerelleşme ve Kamu Yönetimi” adlı makalede 20 yerli ve 7 yabancı kaynaktan yararlanılmıştır. Bu makale, küreselleşmenin kamu yönetimine etkileri ile yerelleşme ve kamu yönetimi arasındaki ilişkileri incelemiştir. Küreselleşmenin etkisi altında kalan pek çok ülke yönetim sistemlerinde değişime gitmek durumunda kalmışlardır. Ortaya çıkan yeni akım yeni yönetim anlayışı katılımcılık, kararlara katılmak, karar alma sürecini etkileme, sivil toplum örgütlerine ağırlık verme gibi ilkeleri bünyesinde barındırmaktadır. Yeni yönetim anlayışının eskisine nazaran daha etkin ve verimli olacağı düşüncesi hakimdir. Yaşanan bu değişim sürecinde halkın yönetimde aktif rol alması da amaçlanmaktadır. Bu çalışma, küreselleşme ve yerelleşme konularını kamu yönetimi ile ilişkilendirirken teknolojik gelişmeyi ellerinde bulunduran uluslararası şirketlerin dünya üzerinde hangi yörenin gelişmesine katkıda bulunduğu gerçeğini de yansıtmaktadır.

2007 yılında yazılan “Yeni Dünya Düzeni ve Küresel Kamu Yönetimi” adlı makalede 3 yabancı kaynaktan yararlanılmıştır. Bu makalede değişen dünya ve ortaya çıkmakta olan küresel kamu yönetiminin gelişmekte olan milletler açısından muhtemelen pozitiften çok negatif etkileri olacağına değinilmiştir. Dünyanın tek süper gücü ve baskın lideri olan Birleşik Devletler ve onun müttefikleri benzer ideoloji ve hedefleri paylaşmakta ve diğer devletler üzerinde yeni küresel şartları ve yeni biçimlendirmeleri kabul etmeleri konusunda baskı kurmaktadır. Küresel kamu yönetimi dünya genelinde çeşitli yapısal düzenleme ve yeniden yapılandırmalara neden olur. Bu yeniden yapılanmalar kamu ve özel sektördeki yönetsel reformların, kamu hizmeti reformlarının, örgütsel yeniden biçimlendirme ve yeniden yapılandırmanın yeniden belirlenmesini ortaya koymaktadır.

2009 yılında yazılan “Kamu Yönetimi Reformları: Küresel Bir Düzenleme mi?” adlı makalede 5 yerli ve 49 yabancı kaynaktan yararlanılmıştır. Bu makalede ülkelerin reform deneyimleri incelenmiştir ve ülkeleri reforma yönelten etmenler, reformların yöntemleri, hedefleri arasındaki benzerlikler ve farklılıkların saptanması ile uygulama sonuçları incelenmiştir. Yeni kamu işletmeciliği ilkelerinin çoğunu hedefleyen bir reform girişiminin küresel ölçekte kabul edilebilir olup olmadığı üzerine tartışılmıştır.

Kamu yönetimi reformlarının yeni bir olgu olmadığını ve devletin var olduğu süre boyunca farklı kapsam veya adlandırmalarla anılsa dahi var olduğuna dikkat çeken bu makale kamu yönetimi reformlarının özünü ve yönünü çağın devlet anlayışı ile devletten beklentilerin oluşturduğunun altını çizmektedir. Küresel reform açısından niçin, nasıl ve kimin yararına sorusunun sorulması ve Türkiye’de ulusal öncelikler ile gereksinimler ışığı altında yanıtlar aranması için yeterince veriye ulaşılmasının önemli olduğu vurgulanmıştır.

5.2.4. Kamu Yönetiminde Reform İle İlgili Makaleler

İncelenen makaleler arasında kamu yönetiminde reform ile ilgili toplam 12 makale yayınlanmıştır.

“İdari reformun Yönü ve Stratejisi” adlı makalede 2 yerli kaynaktan yararlanılmıştır. Bu makalede idari reform sorunu Türkiye’nin bugünkü koşulları çerçevesinde ele alınmıştır. Türkiye’nin bugünkü koşulları ile idari reform konusunda ve diğer hususlarda yetkili organ ve makamlarca belirtilen noktalar; mevcut duruma göre bu alanda yapılması mümkün olabilecek şeyler; Anayasa, kalkınma planları, idare üzerinde yapılmış araştırmalar türünden belgeler gibi hususlar kastedilmiştir. Bunların yanında konu, somut olmaktan çok genel ve analitik bir şekilde incelenmiş, başka bir anlatımla, mevcut koşullar içinde Türkiye’de bir idari reform yapılabilmesi için hangi sorunların, nasıl bir şema içinde ele alınabileceği üzerine çalışılmıştır.

“İdari Reformun Sınırlılıkları” adlı makale ülkemizde kamu yönetiminin yeniden düzenlenmesine ilişkin örgütsel ve yönetsel reform ve geliştirme çabalarının genellikle karşılaştığı birtakım sorunlara ve sınırlılıklara dikkati çekmektedir. Kamusal

yönetimin reformunun yöneldiği amaçları yapabilmek için yönetimin başlıca alanlarında ne gibi değişikliklerin söz konusu olabileceği araştırılmıştır. Bu değişikliklerin nitelikleri teorik bir çerçevede açıklanmaya çalışılmıştır ve uygulamada karşılaşılan sınırlılıklar ve güçlükler anlatılmıştır. Konu çok genel planda ve yüzeysel olmakla birlikte sistematik bir şekilde işlenmeye çalışılmıştır. Genel planda kalınmasının amacı ilgililere ve özellikle bu alandaki sorunları topluca ve kuşbakışı görmek isteyen ve konuya nispeten uzak kimselere yararlı olmak isteğidir. Ele alınan bilgiler her ne kadar çoğu insan tarafından bilinse de hatırlatmakta fayda olduğu için bu hususlar kaleme alınmıştır.

“İdari Reformda Başlıca Yaklaşımlar” adlı makale 3 yerli ve 2 yabancı kaynaktan yararlanılmıştır. Hükümetin programında idari yapının modernleştirilmesi ilkesi özümsemiştir. Devlet kesiminin etkin bir şekilde çalışır hale getirilmesi temel hedef olarak görülmektedir. Anlık bir şekilde uygulamalara müdahale edilmek istenirse kısa vadede acil reformlar hazırlanabilir. Ancak kalkınma çabasının sürekli olması isteniyor ise reformcu ve dinamik bir idarenin kurulması gerekmektedir. Bunun için de bugüne kadar yapılmış olan tüm reform girişimleri tek tek incelenmeli ve günümüz koşullarına uygun bir şekilde uygulamaya konulması icap etmektedir. Bu amaçla her kesimden alanında uzman kişilerin bir araya gelerek oluşturduğu bir Danışma Kurulu oluşturulmuştur ve bu kurul Başbakan’a karşı sorumlu tutulmalıdır. İktisadi Devlet Teşekkülleri bu kurula örnek olarak gösterilebilir. Bugüne kadar yapılmış idari reform çalışmalarının incelenmesi kaydıyla yeniden yapılanmanın genel yönünü ve stratejisini belirlemek mümkün olacaktır.

“Üçüncü Beş Yıllık Plan ve İdari Reform” adlı makalede 14 yerli ve 2 yabancı kaynaktan yararlanılmıştır. Makalede üzerinde çok önemle durulan ve köklü bir tarihsel geçmişe sahip olan idari reform hareketinin genel bir değerlendirmesini yapmaya çalışmıştır. Bunun yanında özellikle Türk toplumu için büyük bir değişme ya da geçiş ifade eden Üçüncü Beş Yıllık Kalkınma Planı yönünden idareyi değiştirme sorununun önemini vurgulamayı da ihmal etmemiştir. Reformun Türk toplumu için uzun bir geçmişi olduğunu ve her dönemde idari reform yapma çabaları ile karşılaşmamızın mümkün olacağını söylemiştir. Hatta son dönem Osmanlı tarihini devletin örgütünde

sürekli bir yeniden düzenleme hareketi olarak adlandırabileceğimizi vurgulamıştır. Üçüncü Beş Yıllık Planın en belirgin özelliği hem ekonomide hem de sosyal ilişkilerde hakiki yapı değişikliği getirecek en önemli tercihi yapmış sanayileşmeyi en belirgin hedef olarak benimsemiş olmasıdır. İdari reform sorunu açısından Kalkınma Planının incelenmesi iki şekilde genellenebilir. İlk olarak kamu yönetimi sistemimizin günün koşullarına cevap vermekten uzak kalmasıdır. Sürekli bir dinamik değişim içinde bulunan ülkemizde kamu yönetimi esneklikten yoksun bir seyir izlemektedir. Bunun sebebi olarak ise kazanılmış çıkar ve statülerin korunması gösterilmektedir. İkincisi ise sistematik, bütün ve rasyonel bir reform anlayışının pek söz konusu olmadığıdır. Reform önerileri, daha çok kurumsal yapı değişikliği olarak birbirlerinden bağımsız bir şekilde ortaya çıkarılmıştır. Kuramsal olarak bakılırsa, idari reformun bir anda başarılması her yönü ile mükemmel bir hareket olmayacağı, reformun belirli aşamalarından geçerek ortaya çıkabileceği ve reform eylemi içinde her zaman en uygun şekle getirilebileceği öngörülmektedir.

“Türkiye ve Amerika Birleşik Devletleri’nde Yapılan Bazı İdari Reform Çalışmaları” adlı makalede 3 yerli ve 2 yabancı kaynaktan yararlanılmıştır. Bu makalede Türkiye’de idari reforma yönelik çalışmalar ile Amerika Birleşik Devletlerinde aynı amaca yönelik yapılan çalışmalar mukayeseli bir şekilde ele alınmıştır. Konunun anlaşılmasını kolaylaştırmak amacıyla idari reform kavramı ve nedenleri ile Kalkınma Planları ve programlarımız ve siyasi iktidarların probleme yaklaşım biçimlerine de yer verilmiştir. Çalışma her iki ülkede yapılan çalışmalardan ortak bir sonuç çıkarmayı deneyerek tamamlanmıştır. İdarenin geliştirilmesi belirli bir süre içerisinde gerçekleştirilip neticeye varılan bir süreç olarak anlaşılmamalıdır. Aksine istikrarlı ve etkin olması için sabır ve özenle yürütülmeli ve belirli programlara bağlanması gerekir. Gereken performans gösterildiği takdirde uygulama geçmekte geç kalınan idari reformu daha kolay bir şekilde başarabiliriz.

“Kalkınma Planları ve İdari Reform” adlı makale Bu makalede beş yıllık kalkınma planlarının reform anlayışı ana hatlarıyla sergilenmeye çalışılmıştır. İdari reform kavramının herkes tarafından kabullenilmiş ortak bir tanımının olmadığı ve yöneticilerin nasıl tanımladığına değinilmiştir. Türkiye’de idari reform ya da yeniden

düzenleme anlayışını ortaya koyan belgeler beş yıllık kalkınma planlarıdır. Beş yıllık kalkınma planlarının kamu yönetimini toplumsal koşullara uyum, beklentilere cevap için yeniden düzenleme anlayış ve yaklaşımı, belirli bir kuramsal temel ve sistematikten yoksun olmuştur. Gerçekleştirilmesi düşünülen reform ya da yeniden düzenleme için bir çerçeve çizilmelidir. Girişimin amaç, kapsam, yöntem ve uygulama araçları açıklığa kavuşturulmalıdır. Bu belirlemeler yapılırken de yönetim sistem yaklaşımıyla ele alınmalıdır. Kamu yönetiminin sosyo-ekonomik yapıyla bağının oluşturulması, sosyo-ekonomik gelişme çizgisinin doğru belirlenmesi ve buna uygun bir reform ya da yeniden düzenleme çerçevesinin çözülmesi başarının gerçekleşmesi için gereken koşullardır.

2004 yılında yazılan “Kamu Yönetimi Reformu: Toplumsal Eşitsizlik ve Yönetim” adlı makalede 5 yerli kaynaktan yararlanılmıştır. Makale kamu reformları adı verilen girişimlerin, yaklaşık çeyrek yüzyıllık politikalar sürecinin son aşaması olmasından kaynaklandığı için önemini ve toplumsal eşitsizlik ve yönetim alanını Mısır olay örneği üzerinden anlatmıştır. 20. Yüzyılın başında Kurtuluş Savaşı ile birlikte kırılmış olan sömürgeleşme süreci tamamlanacağı düşüncesi vurgulanmıştır. Kamu Yönetimi Temel Kanun Tasarısının yerel boyutuna bakılırsa merkezîyetçiliğe önem verilen şu anki sistemin tam tersini savunarak yerel yönetimlere yetki ve sorumluluk verilmesi açısından önem kazandırılması gerektiği anlatılmaktadır. Yerel yönetim tasarısı ve tasarıları toplumsal eşitlik sorununun gelecekte daha da derinleşmesine neden olacak bir sistem öngörmektedir. İktisadi ve toplumsal zeminde eşitsizliklerin büyümesi, yerelcilik eğilimlerinin daha da güçlenmesine yol açacaktır. Öngörülen yönetim sistemi, ulusal kamu karar mekanizmalarını yurttaşlık koşulunu bir yana bırakarak yabancı özel sektör unsurlarına açma özelliği taşımaktadır. Bunun anlamı egemenlik ve bağımsızlık ilkeleri bakımından çözüme demektir. Bu sebeple Türkiye’nin tasarıların tam tersine merkezîyetçilik ilkesine dayalı güçlü bir yerel yönetim sistemi inşa etmesi gerektiği savunuluyor.

2004 yılında yazılan “Uygulama Açısından Türkiye’de Kamu Yönetimi Reformu” adlı makalede 8 yerli ve 17 yabancı kaynaktan yararlanılmıştır. Gelişmekte olan ülkeler kamu reformlarını uygulamaya koymaya çalıştıkları zaman birtakım

sorunlarla karşılaşmışlardır. Bu sorunların üstesinden gelebilmek adına kamu politikası uygulama teorisi adı altında reformların başarılı olabilmesi için yeni bir yaklaşım ortaya atılmıştır. Bu makale Türkiye’de kamu yönetimi reformunun uygulamaya geçirilmesi için gerekli şartların var olup olmadığını değerlendirmiştir. Bürokrasi ve toplumun çeşitli kesimlerden oluşması olası tepkiler karşısında uygulanabilirliği araştırılmıştır. Kısa vadede bürokrasi, orta ve uzun vadede de halk üzerinde olumsuz etkiler yaratması mümkün olan kamu yönetimi reformunun planlandığı şekilde uygulanmasının zor olacağı düşünülmektedir. Yapılan araştırmalar neticesinde kamu yönetimi reformunun Türkiye’de uygulamaya koyulması koşullarının var olduğu ancak planlandığı şekilde uygulanmasının bürokrasi ve halkta yaratacak tepkiler nedeniyle düşük olduğu söylenebilir.

2004 yılında yazılan “Krizden Kaçış, Krize Kaçış: Türkiye’de Kamu Yönetimi Reformu” adlı makalede 8 yerli ve 7 yabancı kaynaktan yararlanılmıştır. Bu makale, Türk kamu yönetiminde yeniden yapılanma hususunda hazırlanan Kamu Yönetimi Temel Kanun Tasarısı ile Mahalli İdareler Tasarılarını incelemiştir. Yapılmaya çalışılan bu reformların arkasında iç ve dış olmak üzere iki dinamik olduğunu vurgulamaktadır. İç dinamiklerden kasıt yönetim sisteminin yapısal sorunları başta gelen etkidir. Dış dinamikler ise sermayenin küresel hale gelmesi karşısında ulus-devlet yapısının karşılaştığı durum karşısında engellerle karşılaşması, uluslar arası finans kaynaklı büyük şirketlerin yerelleşmeye önem vermesi olarak gösterilebilir. Bu çalışma 3 Kasım 2002 tarihinde yapılan genel seçimler üzerinde de durmuştur. Bunun nedeni ise seçimin arkasından kamu yönetimi reformunu gündeme getiren bir siyasi iradenin başa gelmiş olmasıdır. 2001 yılında ülkemizin yaşadığı ekonomik krizin atlatılmasında bu reform çabalarının etkisi yadsınamaz.

2005 yılında yazılan “Avrupa Komisyonu’nca Belirlenen İyi Yönetişimin İlkeleri Çerçevesinde Türk Kamu Yönetimi Reformunun Bir Eleştirisi” adlı makalede 9 yerli ve 28 yabancı kaynaktan yararlanılmıştır. Bu makalede Avrupa Komisyonu tarafından hazırlanan Avrupa Yönetişimi Hakkında Beyaz Kitap’ta belirlenen iyi yönetim ilkeleri, Kamu Yönetiminin Temel İlkeleri ve Yeniden Yapılandırılması Hakkında Kanun Tasarısı’nda ortaya konulan Türk kamu yönetiminin kuruluş ve

işleyişinin temel ilkeleri ile karşılaştırmalı olarak analiz edilmiştir. İyi yönetim ilkeleri açıklık, katılımcılık, hesap verebilirlik, etkinlik ve tutarlılık şeklinde açıklanmıştır. Çalışmanın amacını bu ilkeler ışığında 5277 sayılı Kamu Yönetiminin Temel İlkeleri ve Yeniden Yapılandırılması Hakkında Kanun Tasarısı'nda belirlenen kamu yönetimine ilişkin temel ilkelerini incelemek ve bu tasarının Türkiye için uygunluğunu tespit etmektir. Türk kamu yönetiminin reforma ihtiyaç duyduğu kaçınılmaz bir gerçektir. Türk kamu yönetiminin sorunlarını belirlemekte başarılı olduğu söylenebilirken hazırlanan kanun tasarısının bu derece başarılı olduğu söylenememektedir. Ülkemizde reformları hayata geçirmek sadece yürürlüğe bir kanun koyarak gerçekleşmez. Kamu sektörünün hantal yapısının arkasında yatan sebep olarak kamu yöneticilerinin ve çalışanların sahip olduğu zihniyettir. Bu anlayış değişmediği sürece başarılı ve uzun vadeli bir reformdan bahsedilemez. Çalışma bu sorunları ortadan kaldırmaya yönelik gerekli mekanizmaları ortaya koymakta yetersiz olduğunu vurgulamaktadır.

2006 yılında yazılan “Kamu Yönetiminde Reform Yapmaya Engel Olan Aktörlerin ve Faktörlerin Bir Tahlili” adlı makalede 3 yabancı kaynaktan yararlanılmıştır. Bu çalışma değişimi istemeyen tarafların ya da değişimin önünde engel olan aktörlerin bir analizini yapmaktadır. Çalışma devlet yönetimindeki toplumsal değişimleri daha farklı bakış açısıyla incelemiştir. Yapılan analizler değişimi gerçekleştirmenin zor olduğunu ortaya koymuştur. Değişimin önünde ciddi engeller vardır ve devlette reform yapmak çok daha zor ve engellerle doludur.

2007 yılında yazılan “İnceleme Alanı Olarak Kamu Yönetimi” adlı makalede 21 yabancı kaynaktan yararlanılmıştır. Literatürde kamu yönetimine yönelik yapılan Avrupa Modeline karşın, her ülke kendisine uygun ve kendi sorumluluğunda kamu yönetimi modeli oluşturma çalışmaları yapıldığı görülmüştür. Kamu yönetimi programları yerel, bölgesel ve uluslararası yönetsel sistemler üzerinde odaklanarak belirli konular üzerinde yoğunlaşmaktadır. Bu çalışma Avrupalılaşma etkisindeki kamu yönetiminde bir ayrışma mı yoksa yakınlaşma mı olduğunu belirleyebilmek amacıyla yapılmıştır. Bu amaçla farklı kamu yönetimi kimlikleri oluşmasına neden olan Avrupa'daki çeşitli devlet geleneklere, kamu yönetiminde ulusal programlar ve gelişmelerin analizine odaklandı. Ayrıca bu makale; ABD ve Batı Avrupa kamu

yönetimi yaklaşımları adına yapılan çalışmalar ve Orta ve Doğu Avrupa kamu yönetimindeki gelişmeleri derinlemesine inceleyerek bu alana fayda sağlamayı hedeflemiştir.

5.2.5. Demokratikleşme İle İlgili Makaleler

İncelenen makaleler arasında demokratikleşme ile ilgili toplam 5 makale yayınlanmıştır.

2005 yılında yazılan “Türkiye’de Kamu Yönetiminde Yeniden Yapılanma Tarihsel Geçmiş Ve Genel Bir Değerlendirme” adlı makalede 57 yerli ve 4 yabancı kaynaktan yararlanılmıştır. Ülkemizdeki reform girişimlerinin arka planına bakacak olursak Tanzimat Dönemi’ne kadar gitmemiz mümkündür. Bu dönemde batıdaki gelişmeleri yakından takip etmek amacıyla yurtdışından uzmanlar getirtilerek raporlar hazırlanması sağlanmıştır. Bu raporların en önemlilerinden bir tanesi “Devlet Daire ve Müesseselerinde Rasyonel Çalışma Hakkında Rapor”dur. Bu rapor Türkiye’de bu konuda yapılan ilk kapsamlı çalışma olarak nitelendirilmektedir. Bu rapor ve hazırlanan başka raporların sonuçları uygulamaya aktarılamamıştır. Bu makale, Tanzimat Dönemini takiben Cumhuriyet Döneminde de radikal reformlarla karşılaşmakta olduğumuzu vurgulamaktadır. Yönetim birimlerinde değişimler yaşanarak yeni idari birimler kurulmuştur. Türkiye’de kamu yönetiminde yeniden yapılanma kavramı çok uzun yıllar tartışılmış, ancak yapılan çalışmalar daha çok teoride kalmış, hazırlanan raporlar uygulamaya aktarılamamıştır. Etkin, kararlı ve sürekli bir siyasi iradenin ortaya konamaması bu durumun ortaya çıkmasına neden olmuştur.

2006 yılında yazılan “Kamu İdaresinde Yeniden Yapılanma Çalışmaları” adlı makalede 12 yerli kaynaktan yararlanılmıştır. Bu çalışmanın amacı kamu yönetiminde çağdaşlaşmayı yakalamaktır. Yeniden yapılanmada en önemli ilke, yapılan düzenlemenin sorunları gideren ve örgüte yeni bir canlılık getirerek; onu, yeni atılımlara hazırlamasıdır. Bilimsel yöntemlerle araştırarak yeni atılımlar sağlanabilir. Kamu idaresinin toplumun ihtiyaçlarını sistemin gelişen ve değişen şartlarına uygun olarak yapması önemli bir faktördür. Bu çalışmada, Kamu Reformu Tasarısı ile yeniden gündeme getirilerek kamu idaresinde yeniden yapılanma konusunda yaklaşık 70 yıldır

yapılan araştırma ve çalışmalar incelenmiştir. Kamu idaresinde yeniden yapılanma adına proje, rapor ve araştırma olarak toplamda 18 çalışma yapılmıştır. Bu çalışmaların hepsi idari yapı ve işleyişin bilimsel yollarla araştırılması, aksaklıkların tespiti ve çözüm yollarının bulunması noktasında birleşmektedir.

2010 yılında yazılan “Değişen Dünya’da Kamu Yönetiminin Geleceği ve Türkiye’nin Reform Gündemi: Devletin Daha Fazla Demokratikleşmesi” adlı makalede 9 yerli ve 14 yabancı kaynaktan yararlanılmıştır. Bu makale, yaklaşık olarak 30 yıldır yaşanan ve günümüze kadar devam eden kamu yönetimindeki değişimler küreselleşmenin etkisi altında kaldığından bahsetmiştir. Bu küreselleşme etkisiyle tüm dünyada yeni kamu işletmeciliği (YKİ) etkin bir kavram olmuştur. Bu makale kamu yönetimindeki değişim ve gelişimleri YKİ bakış açısıyla ele alarak Türk kamu yönetiminde karşılaşılan sorunları derinlemesine inceleyip alternatif çözümler üretmeye çalışmıştır. Türkiye’de kamu yönetiminde yapılması öngörülen en iyi değişimin kapsamlı bir radikal anayasal reform ve bürokratik sistemin tamamen demokratikleşmesiyle olabileceği görülmüştür ve günümüz koşullarına uygun şartlar elde ederek demokratik bir yönetim anlayışına sahip olmak kamu yönetimindeki yapı taşlarının yeniden düzenlenmesiyle olabileceği anlaşılmıştır.

2011 yılında yazılan “Türkiye’de Demokratikleşme ve Kamu Yönetimi Reformu: Son On Yıla Genel Bir Bakış” adlı makalede 3 yerli ve 9 yabancı kaynaktan yararlanılmıştır. Bu makale; son on yılda Türkiye siyasal, sosyal, ekonomik ve yönetsel alanlarda yoğun bir farklılaşma sürecine girmiştir. Bu farklılaşmanın en önemli unsurlarından biri demokratikleşme reformlarıdır. Demokratikleşme politikaları kamu yönetiminin yapısı ve işleyişine temel alan değişiklikleri zorunlu kılar. Bu çalışma kamu yönetiminin demokratikleşmedeki rolü ve öneminden bahsetmiş, demokratikleşmeye paralel olarak son on yılda Türk kamu yönetiminde yapılan reformlardan bahsederek genel bir değerlendirme ortaya koymuştur. Yapılan değerlendirmeler ışığında, son dönem kamu yönetimi reformlarının Türkiye’de demokrasinin pekişmesine önemli katkıları olabileceği düşünülmektedir.

2012 yılında yazılan “Türkiye’nin Siyasi Reform Sürecinde Avrupa Birliği’nin Demokratik Koşulluluğu” adlı makalede 10 yerli ve 9 yabancı kaynaktan

yararlanılmıştır. Bu makalede Avrupa Birliği'nin demokratik koşulluluk olarak tabir ettiği sürecin temel ilkeleri ele alınmıştır. Geçmişte aday ülkelere uygulamaları gereken bu hareketlerin neler olduğuna değinilmiştir. Bunun yanı sıra Türkiye'nin siyasi reform sürecine bu koşulluluk sürecinin etkileri araştırılmıştır. Bu süreç Helsinki öncesi, Helsinki sonrası ve 3 Ekim 2005 (müzakerelerin başlaması) olmak üzere üç dönemde incelenmiştir. Koşulluluğun en etkin olduğu dönem Türkiye'nin adaylığının ilanından müzakerelerin başlamasına kadar geçen dönemde yani Helsinki sonrası dönemde olduğu vurgulanmaktadır. Ancak müzakerelerin başlamasından sonraki dönemde AB'nin bu koşulluluk sürecinin giderek katılaşması ve kendi menfaatlerini gözetten AB üye ülkelerinin olumsuz tutumları bu koşulluluk sürecinin Türkiye tarafından öneminin yitirilmesine yol açacak vaziyete gelmiştir. Elbette Türkiye'de kamu yönetimi alanında yapılan reformların hepsinin tek sebebi olarak AB gösterilemez. Ancak dışsal bir aktör olarak AB'nin Türkiye'de yapılmakta olan reform sürecini etkileyeceği kaçınılmazdır. Çalışma AB'nin demokratik koşulluluğunun Türkiye'de tam anlamıyla etkin olabilmesi için Türk halkının AB'nin bu tutumunda samimiyetine inanması gerekmektedir.

5.2.6. Kamu Yönetimi Temel Kanun Tasarısı İle İlgili Makaleler

İncelenen makaleler arasında kamu yönetimi temel kanun tasarısı ile ilgili toplam 2 makale yayınlanmıştır.

2004 yılında yazılan “Kamu Yönetimi Temel Kanunu Üzerine” adlı makalede 37 yerli kaynaktan yararlanılmıştır. Kamu yönetimi reformu, 1980 yılından bu yana ilerleyen yapısal reformların ikinci dalgasıdır. İlk dalga, 1980'den başlayarak iktisadi mali liberalizasyon reformları dalgası olmuştur. Bu çerçevede mali ve ticari serbestleşme, yabancı yatırımların desteklenmesi, özelleştirme, devletin tekelci yetkilerinin kaldırılması, kamu yatırımlarının sınırlandırılması politikaları yürürlüğe koyulmuştur. İkinci dalga, 1990'lardan başlayarak ama kapsamlı biçimde 2000'li yıllarda belirmiş ve dikkatler devlet aygıtının kendisine çevirmiştir. Hem dinamikleri hem politika oluşturucusu bakımından dışsal olan reform politikasının ikinci dalgası, Türkiye'de birtakım düzenlemeyle birlikte Kamu Yönetimi Temel Kanun Tasarısı olarak bilinen yasa taslağıyla içselleştirilmektedir. Tasarı 5 Nisan 2003 tarihinde kamuoyuna sunulmuştur. 3 Kasım 2003 tarihinde ise Bakanlar Kurulu imzasına

verileceği ve meclise gönderileceği bildirilmiştir. Ancak gecikerek 29 Aralık 2003 günü meclise sunulmuştur. Bu hareketler Türkiye açısından IMF ve Dünya Bankası nezdinde olumlu yansımalarla yol açmıştır. Kamu Yönetimi Temel Kanunu Tasarısı, yalnızca Türkiye içi dengeleri değil, yenedünya sistemi içinde Türkiye’ye düşen konumu da yeniden belirleyen bir düzenlemedir. Tasarı ile yaratılan yönetim sistemi, kamu karar mekanizmalarını yönetişim formülü ile yerli yabancı ayırımı olmaksızın sermaye çevresine doğrudan açmaktadır. Bu makale Türkiye’nin reform politikası oluşturma bakımından bağımsız kurucu unsur olmadığını savunmaktadır.

2004 yılında yazılan diğer bir makale ise “Kamu Yönetimi Temel Kanunu” adlı makedir. Bu makede 11 yerli kaynaktan yararlanılmıştır. Kamu Yönetimi Temel Kanun Tasarısının nasıl ve kimin tarafından hazırlandığı sorusuna dört kademede cevap vermektedir. İlk olarak AKP’nin orijinal tasarısı olmadığı Kemal Derviş’in güçlü ekonomiye geçiş programı temelinde bu taslaklara sahip çıktığını o yüzden sahiplerinden birinin AKP olduğunu söylemektedir. İkinci olarak, 1994 yılında Türkiye’nin gündemine, Merkezi İdare ile Mahalli İdareler Arasında Görev yetki ve Kaynak Bölüşümü Hakkında bir taslak gelmişti. nc olarak taslakların sahibinin 12 Eylül Rejimi olduğunu belirlemektedir. Taslakların politik temelini 24 Ocak 1980 kararlarında olduğudur. Dördüncü ve son olarak ise siyasi bir proje olmasından ötürü 125 yıllık bir geçmişinin olduğu hatırlatılıp sahibinin Prens Sabahattin Projesi olduğu iddia edilmektedir.

5.2.7. Postmodern Eğilim İle İlgili Makaleler

İncelenen makaleler arasında postmodern eğilim ile ilgili toplam 8 makale yayınlanmıştır.

2002 yılında yazılan “Kamu Yönetiminde Yeni Gelişmeler ve Mülki İdare Sisteminin Geleceği İçin Toplam Kalite Yönetim Modeli” adlı makale günümüzde yaşanan hızlı değişim ve gelişmelere paralel olarak kamu yönetiminde de reforma gidilmesini mülki idare sisteminde yapılacak olan iyileştirmelere bağlamıştır. Yapılması gerekli olan bu iyileştirmeler toplam kalite yönetiminin hayata geçirilmesine dayandırılmıştır. Toplam kalite yönetiminin benimsenmesi neticesinde sunulan kamu

hizmetlerinin kalitesi, personelin etkinliği ve verimliliği artacaktır. Bu makale kamu yönetiminde yapılacak reformlarda özellikle toplam kalite yönetiminin işlev kazanması açısından mülki idare amiri olan vali ve kaymakamlara öncelik vermiştir.

2002 yılında yazılan “Kurumsal Yönetim (Corporate Governance) Kavramı ve Türk Kamu Yönetimi Açısından Önemi” adlı makale 25 yerli ve 19 yabancı kaynaktan yararlanılmıştır. Kurumsal yönetim kavramı kamu yönetimi reformunun önemli bir unsuru olarak öne çıkmaktadır. Bu kavram yönetim kelimesinden türemiştir ve genel olarak yönetim sürecinde rol oynayan aktörlerle örgütler arasındaki ilişkiyi ve hükümet dışındaki bireylerin yönetimde aktif olarak rol almasını ifade etmektedir. Bu makale idari reformda kurumsal yönetim kavramına yer vermiştir. Gelişmiş veya gelişmekte olan ülkelerde, idari reforma ilişkin tartışmalar yapılmaktadır. Bu tartışmalar; kontrol edilebilir bir devlet yönetimi, meşruiyet, şeffaflık, katılım, devlet hizmetlerinin etkin ve verimli bir şekilde yürütülmesi gibi konulara yoğunlaşmaktadır.

2002 yılında yazılan “Kamu Yönetiminin Modernleşmesinde Şeffaflaşma Sorunu” adlı makalede 23 yerli ve 4 yabancı kaynaktan yararlanılmıştır. Bu makalede, tarih boyunca devletlerin yönetim anlayışı daha çok gizlilik ve kapalılık ilkelerine dayalı olduğundan bahsedilerek, yaşanan siyasi ve yönetsel değişimler nedeniyle bu ilkelerin yerini şeffaflık ve açıklık ilkelerine bırakmasını zorunlu kıldığı anlatılmıştır. Şeffaflık ve açıklık ilkelerinden kasıt bürokrasideki zihniyet anlayışındaki değişim, vatandaşın yönetime aktif olarak katılımı ve bilgi edinme hakkının oluşmasıdır. Bu makale teknolojinin hızla ilerlediği dünyada vatandaşlara bilgi ve belgelere daha kolay ulaşma imkânı sunup sunmadığı, yönetenlerin yönetilenlere karşı hesap verebilir olup olmadığı ve Türkiye’deki gerek merkezi yönetim gerekse yerel yönetimlerin şeffaflık ve açıklık ilkelerine göre şekillenip şekillenmediği anket araştırması yaparak irdemiştir.

2002 yılında yazılan “Personel Yönetiminde Değişen Anlayışlar ve Yerel Yönetimler” adlı makalede 7 yerli ve 5 yabancı kaynaktan yararlanılmıştır. Bu makale yönetim anlayışındaki değişime yol açan en önemli nedenlerden birisi olan küreselleşmeyi konu almıştır. Küreselleşme coğrafi sınırları kaldırarak ülkelerin yönetim, siyasi ve kültürel olarak birbirlerinden etkilenmelerini kaçınılmaz kılmaktadır. Yaşanan bu değişimler ülkelerin gelişmişlik düzeylerine bağlı olarak birbirlerinden

farklı şekilde yönetim sahasına yansımaktadır. Bu değişimleri kamu sektöründense özel sektörde daha fazla görmek mümkündür. Bu makale küreselleşmenin gölgesinden etkilenmek zorunda kalan yönetim anlayışında yerel yönetimlere yönelmiştir ve personel sorununu ele almıştır. Personel sorunun en önemlileri yetersiz uzman, personelin yetiştirilmemesi, belediyelere merkezden yeterli maddi kaynak aktarılmaması, nitelikli personel yerine eş-dost, hemşerilerin istihdam edilmesi ve mevcut personelin eğitimden noksan olması olarak sayılabilir. Bu makale yeni yönetim modeli ve toplam kalite yöntemi ışığında karşılaşılan bu sorunlarla başa çıkmak amacıyla var olanı tartışmak yerine olması gerekeni incelemiştir. Toplam kalite yöntemini ise “tılsımlı üçgen” olarak nitelendirmekte ve önceliği müşteri (yurttaş), kalite ve hizmete vermek suretiyle açıklamaktadır.

2003 yılında yazılan “Kamu Yönetiminde Postmodern Eğilimler” adlı makalede 7 yerli ve 10 yabancı kaynaktan yararlanılmıştır. Postmodernizm kavramının ne anlama geldiği derinlemesine incelenmiştir. Özellikle 20. Yüzyılın son çeyreğinde karşımıza çıkan bu kavram modernizme alternatif olarak ortaya atılmıştır. Postmodernizm kavramı üzerinde herkesin uzlaşmaya vardığı ortak bir tanım yapılamamıştır. Postmodernizm eski ile yeninin bütünleşmesi, vatandaşın yönetime daha duyarlı hale gelmesi, yaşanan hızlı bilgi çağı etkisiyle gerçek ile hayalin birbirine karıştığı bir döneme girilmiştir. Bu yeni akımın kamu yönetimine de ister istemez yansımaları olacaktır. Bu yansımalar kendisini bürokrasinin azaltılması yönünde gösterecektir. Bu eğilimler dışında özelleştirmenin artırılması ve devlete düşen görevlerin azaltılması söz konusudur. Yönetim açısından ise; temsili demokrasi sistemine kıyasla sivil toplum örgütlerine halkın yönetime aktif katılımı bağlamında daha fazla görev düşecektir.

2008 yılında yazılan “Türk Kamu İdaresinin Yeni Yönetim ve Denetim Sistemleri” adlı makalede 12 yerli kaynak kullanılmıştır. Bu makale dünyada yaşanan çeşitli gelişmelerin kamu ve özel sektörde yönetim ve organizasyon yapılarında farklılaşmaya gidilmesini zorunlu kıldığından bahsetmiştir. Hiyerarşik bürokrasi ve otoriteye dayalı politika oluşturma ve uygulama sürecini içeren yönetim anlayışı, yerini vatandaş taleplerine duyarlı, onları karar alma süreçlerine katan, hesap vermeye hazır ve

etkin işleyen yönetim anlayışına terk etmektedir. Yeni yönetim anlayışının temelinde; katılımcılık, hesap verebilirlik, saydamlık, açıklık, stratejik yönetim, risk yönetimi, iç kontrol, performans yönetimi, vatandaş/müşteri odaklılık, bilgiye dayalı yönetim gibi temel kavramlar yer almaktadır. Yetki ve sorumlulukların paylaşıldığı bu yeni yönetim anlayışı ile saydamlık ve hesap verme sorumluluğu hayata geçirilmektedir. Yönetim felsefesinin değişmeye başladığı modern kamu yönetimi anlayışı ile birlikte denetim anlayışı da geleneksel teftiş anlayışından iç denetime doğru değişmeye başlamıştır.

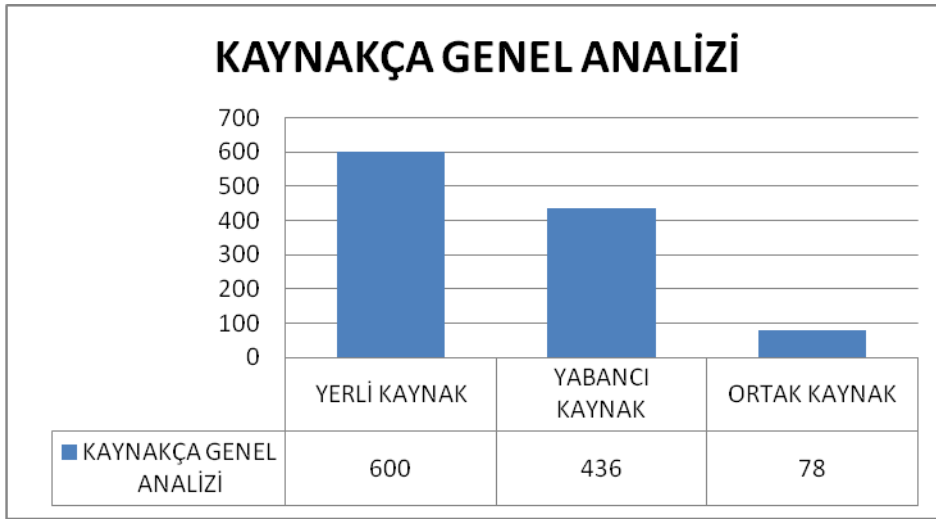
2008 yılında yazılan diğer bir makale ise “Yeni Kamu İşletimi ve Performans Yönetimi” adlı makaledir. Bu makalede 32 yerli ve 10 yabancı kaynaktan yararlanılmıştır. Bu çalışma genel olarak işletme yönetimi için kullanılan performans yönetimi kavramını kamu yönetimi açısından ele alarak incelemiştir. Toplumda yaşanan değişim, karmaşıklaşan çevre, gelişen teknoloji, yeni devlet müdahaleleri, iç pazarı dış rekabete açma zorunluluğu, değişen ekonomik koşullar ve bütün bunların etkisi altında yönetim anlayışında büyük değişimler yaşanmıştır. Bu süreçte işletmelerde müşteriye yönelme olarak görülen eğilim kamu kuruluşlarında hizmetten yararlananların tatminine yönelme olarak ifade edilebilir. Sonuçta, ülkemizde son dönem reform yasalarında çeşitli değişimler olmuştur. Türk kamu yönetiminin yeterince etkin ve verimli olmadığını öne süren uluslararası kuruluşlar reform yapılması gerekliliğini önermişlerdir. Kamu yönetiminde yaşanan olumsuz örnekler Tür Kamu yönetimi hakkındaki olumsuz yargıların daha da güçlenmesine neden olmuştur. Kamu yönetimi alanında etkin ve verimli bir gelişme sağlayan ülkelerin iyi ve başarılı deneyimlerinden yararlanmak faydalı olacaktır. Önemli olan bu deneyimlere kendi gerçeklerimizi de katabilmektir. Performans yönetimi ile ilgili gerek 5018 sayılı Yasa, gerekse yapılması düşünülen diğer yasal düzenlemelerin de bu çerçevede ele alınması gerekir.

2009 yılında yazılan “Kamu Yönetiminde Yeniden Yapılanma Kapsamında E-Devlet Uygulamaları” adlı makalede 36 yerli ve 16 yabancı kaynak kullanılmıştır. Bu çalışma, kamu yönetiminde yeniden yapılanmasında ortaya çıkan sorunlar ile e-devlet uygulamalarında karşılaşılan sorunları incelemiştir. Çalışmada kamu hizmetleri açısından birtakım avantajları olan e-devlet uygulamaları anlatılmış ve sonra e-devlet uygulamaları sırasında kamu kurumlarının yaşadıkları sorunlardan bahsedilmiştir. Bu

sorunlar kamu yönetimi sisteminin genel sorunlarıyla birlikte irdelenerek çözüm yolları tartışılmıştır. Sonuç olarak, giderek e-devlet uygulamalarının kamuda yaşanan sorunlar ve bu sorunların giderilmesi için alternatif çözümler ve kamu yönetiminde yeniden yapılanma çalışmaları irdelenmiştir. Bu makale, e-devlet uygulamalarının kamu yönetiminin yeniden yapılandırılması çalışmalarıyla tam olarak bütünleştirilmesi gerektiğini vurgulamıştır.

Aşağıdaki Grafik 2’de incelenen makaleler kaynaklarına göre analiz edilmiştir.

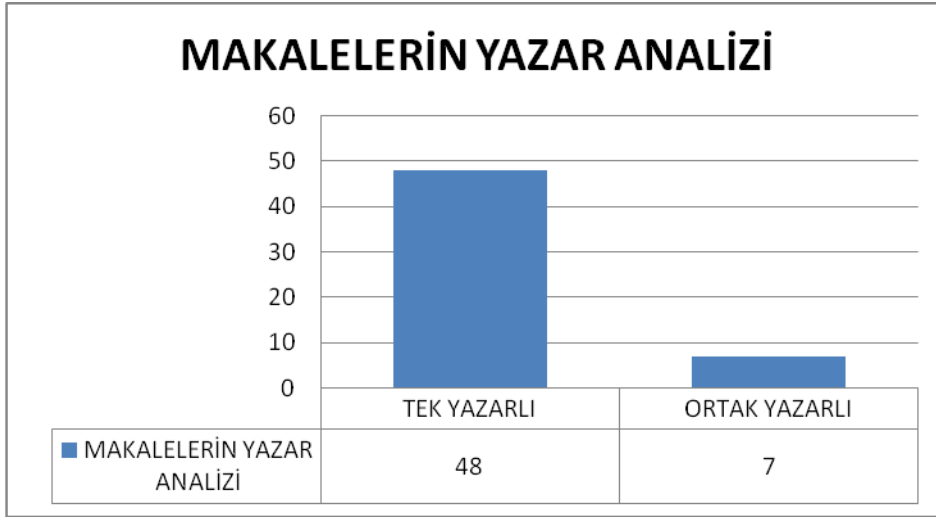
Grafik 2. Kaynakça Genel Analizi

İncelenen makaleler kullandıkları kaynakçalara göre ele alınmıştır. Bu inceleme neticesinde yerli ve yabancı dağılımları yukarıdaki grafikte görüldüğü üzere yer almaktadır. Bunun yanı sıra makalelerin kullandıkları ortak kaynaklar da titizlikle seçilerek sayılmıştır. Kullanılan yerli kaynak sayısı 600, yabancı kaynak sayısı 436 ve ortak kullanılan kaynak sayısı ise 78’dir. Bu bilgilere dayanarak makalelerde yararlanılan kaynaklardan yerli kaynakların yabancı kaynaklara nispeten daha fazla kullanıldığını söyleyebiliriz.

Aşağıdaki Grafik 3’te makalelerin yazarlarına göre analizi gösterilmektedir.

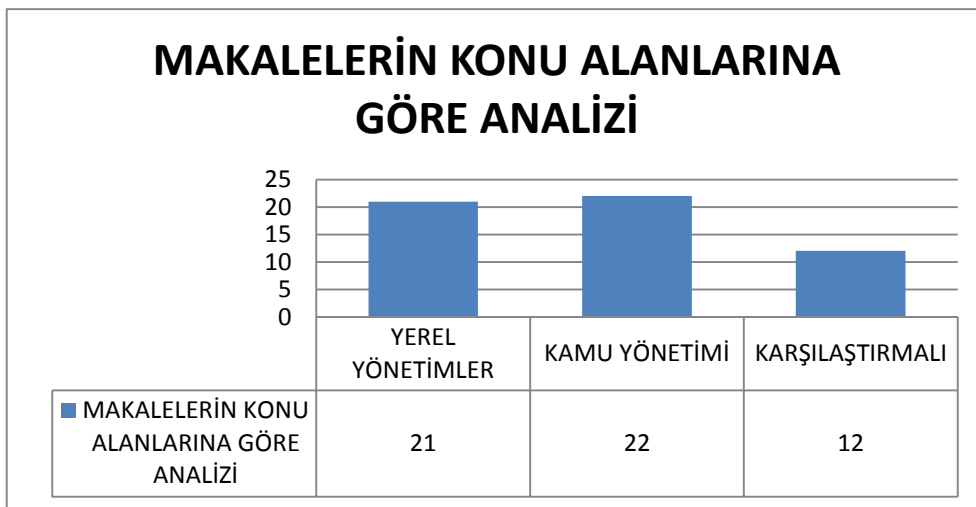
Grafik 3. Makalelerin Yazar Analizi

İncelenen makalelerin yazar analizi açısından değerlendirilmesi yukarıdaki grafikte sunulmaktadır. Ele almış olduğum 55 makalenin 48 adedi tek yazarlı iken 7 adet makale ise ortak yazarlı bir çalışmadır. Bu grafikten yapılabilecek yorum ise ortak çalışmaların tek yapılan çalışmalara kıyasla daha nadir olduğu gerçeğidir.

Aşağıdaki Grafik 4’te incelenen makalelerin düzeylerine göre analizi gösterilmektedir.

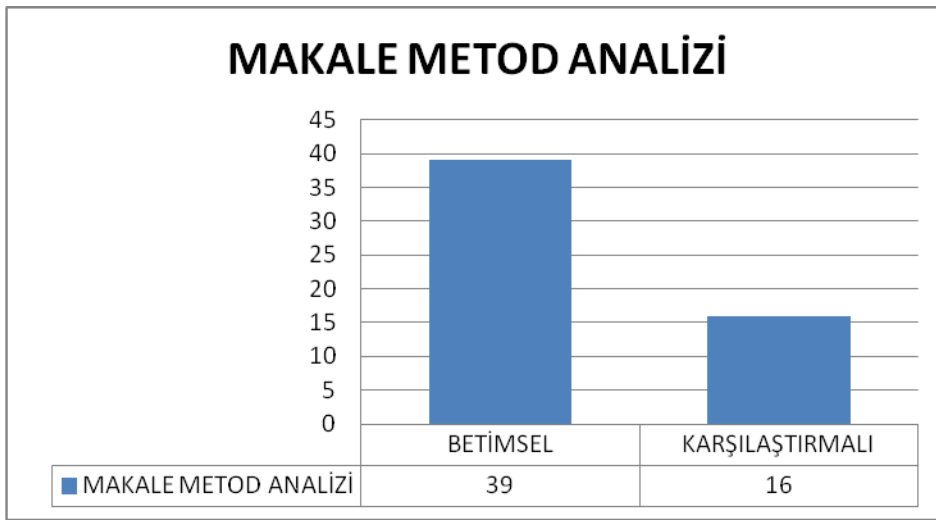
Grafik 4. Makalelerin Konu Alanlarına Göre Analizi

İncelenen makalelerin hangi düzeyde yazıldığına bakarak yapılan sınıflandırma yukarıdaki grafikte verilmiştir. Verilere göre araştırılan toplam 55 makalenin 21 adedi yerel düzeyde, 22 adedi ulusal düzeyde ve 12 adedi ise uluslararası düzeyde kaleme alınmıştır. Bu verilere bakarak Türkiye’de kamu yönetimi reform hakkında yazılmış makalelerin yerel ve ulusal düzeyde olmasına ağırlık verildiği göze çarpmaktadır.

Aşağıdaki Grafik 5’te incelenen makalelerin metod analizi gösterilmektedir.

Grafik 5. Makale Metod Analizi

İncelenen makalelerin metod analizi yukarıdaki grafite verilmiştir. Bu araştırmaya göre Türk kamu yönetimi reformu hakkında yazılan 55 adet makalenin 39’u betimsel, 16 adedi ise karşılaştırmalı şekilde yazılmıştır. Elde ettiğimiz veriler ışığında 39 makalenin daha çok düz anlatım metodunu tercih ettiğini 16 makalenin ise mukayeseli metod kullanılarak yazıldığını görmekteyiz.

6. GENEL DEĞERLENDİRME VE SONUÇ

Özellikle 2000 sonrası Türkiye’de kamu yönetimi ve yerel yönetim yazınında reformun etkisi ile önemli değişiklikler olmuştur. 2000 sonrası Türk kamu yönetimi ve yerel yönetim yazını yeni kamu yönetimi anlayışı çerçevesinde şekillenmiştir. Türk kamu yönetimi ve yerel yönetimlerde köklü değişiklikler yapılmıştır. Bu değişiklikler

yönetişim, şeffaflık, hesap verebilirlik, toplam kalite yönetimi ve performans gibi ölçütler esas alınarak yapılmıştır.

İncelenen makalelerin bazılarında bürokraside verimliliğin arttırılması, devletin küçültülmesi, merkeze ait yetki ve görevlerin mahalli idarelere devri gibi hususlar ön plana çıkarken, bazı makalelerde ise yerelleşme, bölgeselleşme, ulus devletin dönüşümü, katılımcı demokrasi, yönetimde açıklık, şeffaflık ve hesap verebilirlik gibi kavramlar üzerinde araştırmalar yapılmıştır.

İncelenen makalelerde, kamu kurumlarının yapıları, görev ve yetki paylaşımları, insan kaynakları politikaları ve iletişim stratejilerinde ortaya çıkan yeni düzenleme gereksinimleri üzerinde durulmuştur.

Çoğunlukla kamu yönetimi reformunun olumlu yönleri üzerinde duran makalelerde, devletin yaptığı reformlarda kamu sektöründe önemli dönüşümler yaşandığı belirtilmiştir.

Yazarlar, Türk kamu yönetiminin liyakate ve katılımcılığa dayanmayan, saydamlık, hesap verebilirlik, stratejik planlama gibi etkin ve çağdaş yönetimin temel niteliklerinden yoksun yönetim uygulamalarını içeren bir görünüm sergilediğini ve bu nedenle yönetimde reformun gerçekleşmesi gerektiğini savunmuştur.

Makalelerdeki genel kanı, mevcut yapıyla, pek çok sorunun çözülemeyeceğinin açık olduğu ve kamu yönetimini yeniden yapılandırmanın kaçınılmaz olduğu yöndedir.

Kamu reformları sürecinde, düzenleyici etki analizi, bölgesel kalkınma ajansları kurulması, kent konseyleri, yerel yönetimlerin faaliyetlerine gönüllü katılım, stratejik planlama yaklaşımının benimsenmesi, yerel yönetimlerin yeniden ölçeklendirilmesi, Türkiye'nin yaşadığı önemli değişimler olmuştur.

Reform çalışmalarıyla hem vatandaşların devlete karşı olan güveni artacak hem de kamu kaynaklarının daha verimli ve etkin biçimde kullanılmasını sağlanacaktır.

Yeni kamu yönetimi yaklaşımı, anti-bürokratik yapıyı öngörmekte, bürokrasi temelli rasyonellik anlayışı yerine, piyasa mekanizmalarına dayalı yeni bir rasyonellik

anlayışını tercih etmekte ve böylece daha etkin ve verimli bir yönetimden bahsedilebileceği söylenmiştir.

Reform çalışmaları, yönetime katılma, açıklık ve hesap verebilirlik, stratejik planlama ve yerelleşme gibi yönetişimin ilkelerine dayanarak kendi kurumlarını oluşturması gerektiği şeklindedir.

Kamu yönetimi reformunun olumsuzluğu üzerinde duran makalelerde ise, yerel yönetimlerde reform sorunu, reformun kamu sektörü sorunlarına çözüm olup olmadığı, geçici bir moda olabileceği, kamu yönetiminde reform yapmaya engel olan aktörler ve faktörlerin tahlili konuları işlenmiştir.

Eleştirel analizler yapan az sayıda makalede, bürokrasinin değişime oldukça kapalı olduğu, değişimi gerektiren harekete bürokrasinin muhafazakar yaklaştığı, reformun öncelikle Anayasadan başlatılması gerektiği görüşleri yer almaktadır.

Günümüzde kamu yönetiminin karşılaştığı sorunlara yeterince cevap verememesi yönetim sisteminde yeni bir anlayışın habercisi olmuştur. Türkiye’de kamu yönetiminin yeniden yapılanması çerçevesinde karşı karşıya kalınan sorunlar; mevzuat, kaynak, personel sorunu, yetkililerin görev ve sorumluluk üstlenmekten kaçışı, idari birimler arasında koordinasyon eksikliği, idari metot ve işlemlerin iyi düzenlenmemiş olması gösterilebilir. Yeni kamu yönetimi olarak adlandırılan bu anlayış beraberinde pek çok kavramı da getirmiştir. Yönetişim, yeni kamu yönetimi, hesap verilebilirlik, katılımcılık, şeffaflık, toplam kalite yönetimi gibi kavramlar bu yeni anlayışın getirileridir.

Dünyada yaşanan yeni kamu yönetimi anlayışı 2000 sonrası Türk kamu yönetimi ve yerel yönetim yazınına yansiyarak değişimlerin yaşanmasında etkili olmuştur. Yaşanan bu değişimler nedeniyle geleneksel kamu yönetimi anlayışını yerini yeni kamu yönetimi anlayışına bırakmıştır. Geleneksel kamu yönetimi anlayışının - diğer bir ifadeyle Weberyan bürokratik modelin- günümüz koşullarında halkın ihtiyaç ve taleplerine karşı yetersiz kaldığı düşüncesi ağırlık kazanmıştır. Geleneksel model, katı bürokratik ve kuralcı kamu yönetimi anlayışına hakim olduğundan dolayı geçerliliğini günümüzde kaybetmektedir. Bu anlayışın yerini devletin toplumsal rolünde

ve kamu hizmetlerinin niteliğinde radikal değişimler yapmayı amaçlayan yeni kamu yönetimi anlayışı almıştır.

Kamu yönetimi reformu, mevcut sistemi günün koşullarına uyarlamak, aksaklıkları gidermek, yeni düzenlemeler ve değişiklikler yapmak anlamındadır. Yapılacak değişimler yönetimin her alanında etkili olacak şekilde geniş bir alanı kapsamaktadır. Ayrıca kamu kurum ve kuruluşlarının en az kaynak kullanarak verimli ve etken bir hizmet sunmayı amaçladığı da söylenebilir.

Yönetimin daha iyi yönetebilmesine vurgu yapan ve yönetim yerine kullanılmaya başlanan yeni kavram “yönetişim” olarak karşımıza çıkmaktadır. Yönetişim kavramı, toplumdaki aktörlere ortaklar olarak bakmakta ve toplumdaki ekonomik, siyasal ve toplumsal aktörlerin etkileşiminden doğan bir yönlendirme ve denetleme kalıbı olarak görülmektedir. Bu nedenle yönetim, değişik aktörlerin etkileşiminin ortaya çıkardığı bir süreç olarak ifade edilmektedir.

Yönetişim öyle bir kavram ki üzerinde herkesin ortak olarak kurduğu bir tanım yoktur. Bunun yanı sıra içeriğinin sürekli gelişmeye ve zenginleşmeye açık olması da yönetişimin önemli bir gelişme olduğunu göstermektedir.

20. yüzyılın son çeyreğinde karşılaştığımız yeni kamu yönetimi anlayışı Batılı gelişmiş ülkeler tarafından ortaya atılmıştır. Yönetim anlayışındaki bu değişim hızla tüm dünyaya yayılmaya başlamıştır. Ülkeler birbirlerinden farklı kültürel, ekonomik ve siyasal yapıya sahiptirler. Ancak bu farklılık yeni kamu yönetimi anlayışının ülkelerin yönetim sistemlerinde uygulama alanı bulmasına engel bir durum değildir.

Yeni kamu yönetimi anlayışı özel sektör yönetiminde kullanılan kavram ve yöntemleri kamu yönetimine aktarmayı savunmaktadır. Kamu yönetimi reformunda izlenen ilkeler katılımcılık, sorumluluk ve hesap verilebilirlik, etkinlik ve verimlilik, şeffaflık ve toplam kalite yönetimi olarak sıralanabilir. Yeni kamu yönetimi anlayışının taşıdığı prensipler arasında başarıyı ödüllendiren, risk alabilen ve vizyon sahibi yönetici modeli; aşırı merkezîyetçi ve hiyerarşik yönetim yapılarını desantralize yönetim anlayışıyla değiştirme; müşteri odaklı ve kamu mal ve hizmetlerinde kalite de yer almaktadır.

Modern yönetim anlayışının işlevini yitirerek post-modern yönetim anlayışına geçilmesine neden olan faktörler bulunmaktadır. Bu faktörler yeni kamu yönetimi anlayışını ortaya çıkmasında nedenler olarak kendini göstermektedir. Gelişen teknoloji ve bilgi çağı, yönetim sistemlerinde değişimi gerektirmektedir. Bilgiye daha hızlı ulaşmak adına merkezi yönetimin ve yerel yönetimlerin teknolojiyi yakından takip etmeleri gerekmektedir. Yaşanan toplumsal, kültürel ve siyasi değişimler nedeniyle halkın taleplerini karşılayamayacak duruma gelen idari örgütler yapılarını değiştirmek durumunda kalmıştır. Çalışan personelden daha iyi performans ve uzmanlık alan bilgisi beklentisi de değişime neden olan sebepler arasında yer almaktadır. Geleneksel yapıda kalan mevzuatın da gözden geçirilmesi ve yenilenmesi, ihtiyaçlara cevap verecek hale getirilmesi gerekmektedir. Yeni kamu yönetimi anlayışına yol açan bu nedenler arasında gelişmekte olan veya gelişmemiş ülkelerdeki aşırı merkezizetçilik, siyasi yapıdaki istikrarsızlık, uzman personel eksikliği ve reformların benimsenmemiş olması sayılabilir.

Dünyada yaşanan bu değişim dalgasına Türkiye de kayıtsız kalmamış ve Türk kamu yönetimi ve yerel yönetim yazını dünyadaki gelişmelerden etkilenmiştir. Gerek merkezi yönetimde gerekse yerel yönetimde reform girişimlerinin olduğu görülmektedir.

Bu girişimlere Türkiye’de kamu yönetimi ve yerel yönetimde yapılan yeni yasal düzenlemeler örnek gösterilebilir. Çalışmada yer alan İl Özel İdaresi Kanunu, Belediye Kanunu, Büyükşehir Belediyesi Kanunu, Bilgi Edinme Kanunu ve Kamu Görevlileri Etik Kurulu Kurulması ve Bazı Kanunlarda Değişiklik Yapılması Hakkında Kanun Türk kamu yönetimi ve yerel yönetim reformu kapsamında yapılan girişimlerdir. Bu kanunlar ile demokratik ve katılımcı bir yönetim anlayışının önü açılmakta ve vatandaş yönetim alanında daha aktif bir rol üstlenebilmektedir.

Çalışmada Türkiye’de yeni kamu yönetimi anlayışının etkisi altında kalması ile bu anlayışı uygulamaya geçirmeye çalıştığını görüyoruz. Özellikle gelişmiş ülkelerde başlayan yeni kamu yönetimi Türkiye’de de kendisini hissettirmeye başlamıştır. Türkiye’de kamu yönetimi reformu ile ilgili yapılan yasal düzenlemeler bu etkinin somut göstergeleridir. Bu alanda il özel idaresi kanunu, belediye kanunu, büyükşehir

belediyesi kanunu, bilgi edinme kanunu, kamu görevlileri etik kurulu kurulması ve bazı konularda değişiklik yapılması hakkında kanun yeni kamu yönetimi anlayışı doğrultusunda çıkarılan yasal düzenlemelerdir.

Bu çalışmada Türk kamu yönetimi ve yerel yönetim reform yazın analizi Amme İdaresi Dergisi, Türk İdare Dergisi, Hukuk ve Adalet Dergisi, Çağdaş Yerel Yönetimler Dergisi ve Mülkiye Dergisi’ndeki makaleler ele alınarak incelenmiştir. 2000 sonrası Türk kamu yönetimi ve yerel yönetim yazınına baktığımızda “Yeni Kamu Yönetimi”, “Şeffaflaşma”, “Toplam Kalite Yönetimi”, “Yönetişim İlkeleri”, “Küreselleşme”, “Yerelleşme”, “Demokratikleşme”, “Postmodern Eğilim”, “Performans Yönetimi”, “Personel Yönetimi”, “Yeniden Yapılanma”, “Yeni Dünya Düzeni” ve “Kamu Yönetimi Temel Kanun Tasarısı” gibi kavramların yer aldığını görmekteyiz. Yapılan inceleme neticesinde Türk İdare Dergisi’nde reform konusunda yayınlanan makale sayısının diğer dergilere nispeten daha fazla olduğu görülmüştür.

Yazılan makaleleri konular bazında sınıflandırmak gerekirse; yeni kamu yönetimi, yerel yönetim, yeniden yapılanma, küreselleşme, kamu yönetiminde reform, demokratikleşme, kamu yönetimi temel kanun tasarısı, idari reform, mahalli idare reformu ve postmodern eğilim şeklinde sıralayabiliriz.

Sonuç olarak dünyada yaşanan reform hareketleri Türkiye’de yankı uyandırmış ve Türk kamu yönetiminde yapılan yasal düzenlemelerin bu yönde olduğu söylenebilir. Ayrıca ülkemizde bu yönde çalışmalara ağırlık verilmiştir. Yeni kamu yönetimi anlayışı, kamu yönetiminde reform ve yönetim gibi kavramlar yazına girerek yeni kamu yönetimi anlayışının benimsendiğini gözler önüne sermektedir.

KAYNAKÇA

Kitaplar

- AL, Hamza. (2007). **Bilgi Toplumu ve Kamu Yönetimine Paradigma Değişimi**. Ankara: Vadi Yayınları.
- ARIKBOĞA, Erbay. (2007). **Türk Yerel Yönetim Sisteminde Reform ve Yeni Kamu Yönetimi**. Nobel Yayınları.
- AYDIN, Ahmet Hamdi. (2012). **Kamu Yönetimine Giriş**. Ankara: Seçkin Yayınları.
- DİNÇER, Ömer ve Cevdet Yılmaz. (2003). **Değişimin Yönetimi İçin Yönetimde Değişim**. Ankara.
- NOHUTÇU, Ahmet. (2006). **Kamu Yönetimi**. Ankara: Savaş Yayınevi.
- ORTAYLI, İlber. (2007). **Türkiye Teşkilat ve İdare Tarihi**. Ankara
- ÖZER, M. Akif. (2006). **Mahalli İdareler**. 1. Basım, Ankara: Nobel Yayınları.
- ÖZEVREN, Mina. (1997). **Toplam Kalite Yönetimi Temel Kavramlar ve Uygulamalar**. 1. Basım, İstanbul: Alfa Yayınları.
- ÖZKAN, Gürsel. (2004). **Demokratik Yönetimin Birinci Adımı: Bilgi Edinme Hakkı**. Ankara: Türk Kamu-Sen Yayınları.
- ÖZKAN, Yılmaz. (2008). **Toplam Kalite**. Sakarya Yayıncılık.
- SÜRGİT, Kenan. (1972). **Türkiye’de İdari Reform**. Ankara: TODAİE Yayını.
- TUTUM, Cahit. (1994). **Kamu Yönetiminde Yeniden Yapılanma**. TESAV Yayınları.
- ÜLGEN, Hayri ve S. Kadri Mirze. (2004). **İşletmelerde Stratejik Yönetim**. İstanbul: Literatür Yayınları.
- VAROL, Muharrem. (2001). **Yerel Temsilden Katılıma: Kuram ve Gerçeklik**, Yerel Yönetimler Sempozyumu Bildirileri. Ankara: TODAİE Yayınları.
- YILMAZ, Osman. (2001). **Kamu Yönetimi Reformu: Genel Eğilimler ve Ülke Deneyimleri**. DPT, Ankara.

Sürekli Yayınlar

- ACI, Esra Yüksel. (2005). Neoliberal Yaklaşım ve Yönetişim Kavramı. **Marmara Üniversitesi, İ.İ.B.F. Dergisi**. C.20, S.1, s.201.
- AKDOĞAN, A. Argun. (2004). Uygulama Açısından Türkiye'de Kamu Yönetimi Reformu. **Amme İdaresi Dergisi**. C.37, S.4, s.11-30.
- AKILLI, Hüsniye. (2010). Türkiye’de Yerel Yönetim Sistemindeki Dönüşümün Siyasal Sonuçları: Antalya Örneği. **Türk İdare Dergisi**. S.469, s.11-24.
- AKTAN, Coşkun Can. (2006). Kamu Yönetiminde Reform Yapmaya Engel Olan Aktörlerin ve Faktörlerin Bir Tahlili. **Türk İdare Dergisi**. S.453, s.1-10.
- APAN, Ahmet. (2008). Yeni Kamu İşletimi ve Performans Yönetimi. **Türk İdare Dergisi**. S.460, s.57-68.
- AR, A. Fikret. (1983). Türkiye ve Amerika Birleşik Devletleri'nde Yapılan Bazı İdari Reform Çalışmaları. **Amme İdaresi Dergisi**. C.16, S.3, s.65-72.
- ARIKBOĞA, Erbay. (2012). Büyükşehir Belediye Modeli ve Reform. **Marmara Sosyal Araştırmalar Dergisi**. S.2, s.3-6.
- ARSLAN, Ahmet. (2002). Kamu Harcamalarında Verimlilik, Etkinlik ve Denetim. **Maliye Dergisi**. S.140.
- ASLANER, Abdullah. (2006). Kamu İdaresinde Yeniden Yapılanma Çalışmaları. **Türk İdare Dergisi**. S.453, s.47-58.
- ATILGAN, Meral ve Bülent Doğan. (2003). Kamu Yönetiminde Postmodern Eğilimler. **Türk İdare Dergisi**. S.439, s.105-116.
- AYKAÇ, Burhan, Hüseyin Yayman ve M. Akif ÖZER. (2003). Türkiye’de İdari Reform Hareketlerinin Eleştirel Bir Tahlili. **Gazi Üniversitesi, İ.İ.B.F. Dergisi**.
- BALABAN, Osman. (2004). Krizden Kaçış, Krize Kaçış: Türkiye’de Kamu Yönetimi Reformu. **Çağdaş Yerel Yönetimler Dergisi**. C.13, S.4, s.5-18.
- BALCI, Asım ve Harun Kırılmaz. (2009). Kamu Yönetiminde Yeniden Yapılanma Kapsamında E-Devlet Uygulamaları. **Türk İdare Dergisi**. S.463-464, s.45-55.
- BAŞSOY, Ahmet. (1997). Uygulanmakta Olan Yöntemlerle Yerel Yönetimler Reformu Yapılamaz. **Çağdaş Yerel Yönetimler Dergisi**. C.6, S.4, s.3-11.
- BAŞSOY, Ahmet. (1998). Mahalli İdareler Reformu Kanun Taslakları Üzerine Düşünceler. **Çağdaş Yerel Yönetimler Dergisi**. C.7, S.1, s.110-115.

- BATAL, Salih. (2012). Türkiye’de Yönetim Kültürünün Dönüşümü ve Yeni Kamu Yönetimi Anlayışının Temel Dinamikleri. *Hukuk ve İktisat Araştırmaları Dergisi*. C. 4, S.1.
- BAYAR, Yavuz. (1975). Türk Kamu Yönetiminde Rüşvet. *Amme İdaresi Dergisi*. C.12, S.3, s.40-45.
- BİLGİN, M. Lütfullah. (2002). Kamu Yönetiminde Yeni Gelişmeler ve Mülki İdare Sisteminin Geleceği İçin Toplam Kalite Yönetim Modeli. *Türk İdare Dergisi*. S.435, s.33-40.
- CANPOLAT, Hasan ve Mehmet Cangir. (2010). Değişen Dünya’da Kamu Yönetiminin Geleceği ve Türkiye’nin Reform Gündemi: Devletin Daha Fazla Demokratikleşmesi. *Türk İdare Dergisi*. S.466, s.25-36.
- CANPOLAT, Hasan. (2010). Türk Yerel Yönetim Sisteminde Ölçek Reformları ve 5747 Sayılı Kanunla İlgili Yargı Kararlarının Değerlendirilmesi. *Türk İdare Dergisi*. S.467, s.79-86.
- CANPOLAT Hasan. (1997). Serbest Kürsü Nasıl Bir Mahalli İdare Reformu?. *Çağdaş Yerel Yönetimler Dergisi*. C.6, S.4, s.113-120.
- COŞKUN Bayram ve N. Kemal Öztürk. (1998). Yerel Yönetimlerde Toplam Kalite Yönetiminin Uygulanması. *Türk İdare Dergisi*. C.7, S.4, s.113-125.
- COŞKUN, Bayram. (2005). Türkiye’de Kamu Yönetiminde Yeniden Yapılanma Tarihsel Geçmiş ve Genel Bir Değerlendirme. *Türk İdare Dergisi*. S.448, s.13-18.
- ÇETİN, Sefa. (2010). Türkiye’de Kamu Yönetimi Reform Sürecinin Değerlendirilmesi: Aksayan ve İşleyen Yönler. *Çukurova Üniversitesi, Sosyal Bilimler Enstitüsü Dergisi*. C.19, S.3, s.24-36.
- ÇİTÇİ, Oya. (1983). Kamu Bürokrasisi Üzerine. *Amme İdaresi Dergisi*. C.16, S.4.
- ÇOKER, Ziya. (1993). Yerel Yönetim Reformu. *Çağdaş Yerel Yönetimler Dergisi*. C.2, S.4, s.3-10.
- ÇUKURÇAYIR, M. Akif. (2002). Personel Yönetiminde Değişen Anlayışlar ve Yerel Yönetimler. *Türk İdare Dergisi*. S.437, s.158-166.
- DEMİR, R. (2006). Yerel Yönetimlerde Halkın Katılımı. *Yerel Yönetim ve Denetim Dergisi*.
- DEMİREL, Demokaan. (2005). Kamusal Retorikte Moda Trend: Yeni Kamu Yönetimi. *Sayıştay Dergisi*. S. 58, s.106-118.
- DOĞANYİĞİT, Sadettin. (1997). Yerel Yönetimler İçin Reform Çalışmaları. *Çağdaş Yerel Yönetimler Dergisi*. C.6, S.4, s.118-120.

- ERDENİR, Burak. (2012). Türkiye'nin Siyasi Reform Sürecinde Avrupa Birliği'nin Demokratik Koşulluluğu. *Amme İdaresi Dergisi*. C.45, S.4, s.95-117.
- GENÇ, F. Neval. (2010). Yeni Kamu Yönetimi Yaklaşımı. *Türk İdare Dergisi*. S.466, s.146-158.
- GENÇ, F. Neval. (2008). Türkiye'de Kamu Yönetimi Reform Sürecinde Etik Yapılanma. *Amme İdaresi Dergisi*. C.41, S.2, s.43-58.
- GÖKÇE, Orhan, Önder Kutlu ve Gülise Gökçe. (2001). 1980'li Yıllardan Beri Uygulanan Kamu Yönetimi Reformları Üzerine Genel Bir Değerlendirme. *Selçuk Üniversitesi, İ.İ.B.F. Sosyal ve Ekonomik Araştırmalar Dergisi*. S.1-2, s.19-25.
- GÖNÜL, Mustafa V. (1995). Anayasa Yargısı Açısından Yerel Demokrasi. *Yeni Türkiye*. S.4, s.54-58.
- GÖZEL, Kadir Akın. (2003). Yeni Kamu Yönetimi Nedir?. *Türk İdare Dergisi*. S.438, s.195-204.
- GÜLER, Birgül Ayman. (2001). Yerel Yönetimlerde Reform Sorunu. *Çağdaş Yerel Yönetimler Dergisi*. C.10, S.3, s.7-12.
- GÜLER, Birgül Ayman. (2005). 22 Şubat 2005 gün ve 5302 sayılı İl Özel İdaresi Kanunu Üzerine. *Mülkiye Dergisi*. S.246, s.1-8.
- GÜLER, Birgül Ayman. (2004). Kamu Yönetimi Temel Kanunu Üzerine. *Hukuk ve Adalet -Eleştirel Hukuk Dergisi*. Yıl.1, S.2, s. 26-61.
- GÜNEŞ, Yaşar. (2012). Yeni Yasa Tasarısı Bağlamında Yerel Yönetim Birlikleri. *Türk İdare Dergisi*. s.157-178.
- IŞIK, Nihat ve Filiz Demir. (2012). Kamu Harcamalarında Etkinlik ve Verimlilik: Karaman Belediyesi Hizmetleri Üzerine Bir Uygulama. *Maliye Dergisi*. S.163, s.148-156.
- İNAN, Atilla. (1998). Mahalli İdareler Reformu Kanun Taslağına Göre: Demokratik Kitle Örgütlerinin Yerel Yönetimlere Demokratik Katılımı. *Çağdaş Yerel Yönetimler Dergisi*. C.7, S.2, s.128-132.
- KALENDER, İsmail. (2008). Türk Kamu İdaresinin Yeni Yönetim ve Denetim Sistemleri. *Türk İdare Dergisi*. S.460, s.87-101.
- KARA, Mustafa. (2007). Yeni Dünya Düzeni ve Küresel kamu Yönetimi. *Türk İdare Dergisi*. S.454, s.51-61.
- KARAER, Tacettin. (1991). Kalkınma Planları ve İdari Reform. *Amme İdaresi Dergisi*. C.24, S.2, s.43-56.

- KESİM, H. Kutay ve Ali Petek. (2005). Avrupa Komisyonu'nca Belirlenen İyi Yönetişimin İlkeleri Çerçevesinde Türk Kamu Yönetimi Reformunun Bir Eleştirisi. *Amme İdaresi Dergisi*. C.38, S.4, s.39-58.
- KULUÇLU, Erdal. (2006). Yönetimin Denetiminden Denetimin Yönetimine. *Sayıştay Dergisi*. Sayı: 63, s.3-4.
- KUZEY, Pelin. (2003). İyi Yönetişimin Temel Unsurları, Şeffaflık ve İyi Yönetişim. *Maliye Bakanlığı Avrupa Birliği ve Dış İlişkiler Dairesi Başkanlığı Yayını*.
- MEŞE, Osman. (2010). Yeni Kamu Yönetimi Anlayışı Çerçevesinde Kamu Mali Yönetimi ve Kontrol Kanunu'nda Sayıştay Denetimi. *Sayıştay Denetçileri Derneği Dergisi (SAYDER)*.
- OKTAY, Tarkan. (2010). Yerel Yönetim Reformunun İl Özel İdarelerine Etkileri: Kocaeli Örneği. *Çağdaş Yerel Yönetimler Dergisi*. C.19, S.3, s.75-100.
- ÖKMEN, Mustafa. (1999). Yerel Yönetimlerde Yeniden Düzenleme Girişimleri ve Son Reform Tasarısı Üzerine Bazı Düşünceler. *Türk İdare Dergisi*. S.422.
- ÖMÜRGÖNÜLŞEN, Uğur. (2009). Türkiye'de Yakın Dönemde Yapılan Yerel Yönetim Reform Çalışmalarının Özel İdarelerine Yansımaları. *Çağdaş Yerel Yönetimler Dergisi*. C.18, S.1, s.1-22.
- ÖZER, M. Akif (2005). Yeni Kamu Yönetimi-Japonya Uygulaması. *Türk İdare Dergisi*. S.447, s.125-135.
- ÖZER, M. Akif. (2007). İnceleme Alanı Olarak Kamu Yönetimi. *Türk İdare Dergisi*. S.454, s.37-45.
- ÖZER, M. Akif. (2006). Gelişmiş Ülkeler ve Yeni Kamu Yönetimi Düşüncesi. *Türk İdare Dergisi*. S.452, s.1-18.
- ÖZER, M. Akif. (2006). Küreselleşme, Yerelleşme ve Kamu Yönetimi. *Türk İdare Dergisi*. S.450, s.141-152.
- ÖZER, M. Akif. (2006). Yönetişim Üzerine Notlar. *Sayıştay Dergisi*. S.63, s.82-86.
- ÖZSALMANLI, Ayşe Yıldız. (2010). Yeni Kamu Yönetimi Yaklaşımı Açısından Yerel Yönetimlerde Modernleşme Çabalarının Değerlendirilmesi. *Yerel Siyaset Dergisi*. S.39, İstanbul.
- ÖZTEKİN, Ali. (2002). Katılımcı Kamu Yönetimi. *İstanbul Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesi Dergisi*. C. 26.
- ÖZTÜRK, N. Kemal ve Bayram Coşkun. (1998). Yerel Yönetimlerde Toplam Kalite Yönetiminin Uygulanması ve Ortaya Çıkan Sorunlar. *Çağdaş Yerel Yönetimler Dergisi*. C.7, S.4.

- PAYASLIOĞLU, Arif T. (1971). İdari reformun Yönü ve Stratejisi. *Amme İdaresi Dergisi*. C.4, S.2, s.3-13.
- PAYASLIOĞLU, Arif T. (1971). İdari Reformun Sınırlılıkları. *Amme İdaresi Dergisi*. C.4, S.2, s.14-23.
- POLATOĞLU, Aykut. (2000). Yerel Yönetim Reformu Üzerine Düşünceler. *Çağdaş Yerel Yönetimler Dergisi*. C.9, S.1, s.3-24.
- SAKAL, Mustafa. (1997). Politik Karar Alma Sürecinde Bütçe Maksimizasyonu ve Bürokratik Yozlaşmalar. *Yeni Türkiye*. Yıl.3, S.13.
- SANAL, Recep. (2002). “Kurumsal Yönetim (Corporate Governance) Kavramı ve Türk Kamu Yönetimi Açısından Önemi. *Türk İdare Dergisi*. S.435, s.41-45.
- SANAL, Recep, (2008). Yeni Yasal Düzenlemeler Işığında Yerel Yönetimlerin Denetimi. *Türk İdare Dergisi*. S.459, s.101-112.
- SARIOĞLU, Fatih. (2007). Türkiye’de Yerel Yönetim Reformları Üzerine: Ekonomik Bir Yaklaşım. *Çağdaş Yerel Yönetimler Dergisi*. C.16, S.4, s.21-37.
- SEZER, Yasin ve Naci Kargın. (2002). Kamu Yönetiminin Modernleşmesinde Şeffaflaşma Sorunu. *Türk İdare Dergisi*. S.436, s.209-218.
- SEZEN, Seriyen. (2009). Kamu Yönetimi Reformları: Küresel Bir Düzenleme mi?. *Amme İdaresi Dergisi*. C.42, S.1, s.23-41.
- SÖZEN, Süleyman. (2011). Türkiye’de Demokratikleşme Ve Kamu Yönetimi Reformu: Son On Yıla Genel Bir Bakış. *Türk İdare Dergisi*. S.473, s.133-148.
- ŞAYLAN, Gencay. (1970). Üçüncü Beş Yıllık Plan ve İdari Reform. *Amme İdaresi Dergisi*. C.6, S.2, s.15-28.
- ŞİMŞE, Yılmaz. (2012). Kamu İşletmeciliği Reformu: İngiltere Kanada ve ABD’de Kamu İşletmeciliğine Geçiş. *Türk İdare Dergisi*. S.474.
- ŞİNİK, Bilal. (2009). Türkiye’de Yerel Katılım: Fransa ile Karşılaştırmalı Bir Değerlendirme. *Çağdaş Yerel Yönetimler Dergisi*. C.18, S.3.
- TARHAN, Ahmet Bora. (2011). Kamu Hizmetlerinin Üretiminde Yeni Kamu Yönetimi Anlayışı ve Toplam Kalite Yönetimi. *Sosyal ve Beşeri Bilimler Dergisi*. C.3, No.2.
- TUTUM, Cahit. (1971). İdari reformda Başlıca Yaklaşımlar. *Amme İdaresi Dergisi*. C.4, S.3, s.32-45.

- ULUĞ, Feyzi. (2004). Yönetimde Yeniden Yapılanma ve Kamu Yönetimi Temel Kanunu Tasarısı Üzerine Eleştirel Bir Bakış. *Amme İdaresi Dergisi*. C.37, S.1, s.1-28.
- YALÇINDAĞ, Selçuk. (1995). Yerinden Yönetim, Yerel Yönetim. *Çağdaş Yerel Yönetimler Dergisi*. C.4, S.2, s.3-19.
- YALÇINDAĞ, Selçuk. (1993). Bitmeyen Senfoni: Yerel Yönetimler Reformu. *Amme İdaresi Dergisi*. C.26, S.1, s.43-52.
- YAMAÇ, Necati. (2008). Yeni Kamu Yönetimi Anlayışının Farklı Ülkelerde Uygulanabilirliği Sorunu. *Türk İdare Dergisi*. S.461, s.147-154.
- YILMAZ, Mesut. (1996). Yerel Yönetimler Reform Tasarıları. *Çağdaş Yerel Yönetimler Dergisi*. C.5, S.6, s.35-41.

Tezler

- ARIKBOĞA, Erbay. (2004). **“Yönetimde Değişim Süreci ve Yönetişim: İstanbul Konseyi Örneği”**. Marmara Üniversitesi, Sosyal Bilimler Enstitüsü. Kamu Yönetimi Anabilim Dalı. Doktora Tezi. İstanbul.
- ÇELEBİ, T. (2003). **“Avrupa Yerel Yönetimler Özerklik Şartı Ve Türkiye’de İdari Vesayet Uygulamasının Değerlendirilmesi”**. Ankara Üniversitesi. Sosyal Bilimler Enstitüsü. Kamu Yönetimi Ve Siyaset Bilimi Ana Bilim Dalı. Yüksek Lisans Tezi. Ankara.
- HAKTANKAÇMAZ, M. İlker. (2009). **“Yeni Kamu Yönetimi Yaklaşımı ve Türkiye’de Kamu Yönetimi Reformu”**. Gazi Üniversitesi. Sosyal Bilimler Enstitüsü. Kamu Yönetimi Anabilim Dalı. Doktora Tezi. Ankara.

İnternet Kaynakları

- BALCI, Asım. **Kamu Örgütlerinde Toplam Kalite Yönetimi Uygulanması: Olumlu Perspektifler ve Olası Zorluklar.**
<http://dergi.kmu.edu.tr/userfiles/file/aralik2005/14.pdf> (Erişim tarihi: 8 Ağustos 2013).
- Güler, Birgül Ayman. (2004). **“Kamu Yönetimi Temel Kanunu”.** İzmir Barosu Konferansı, İzmir Barosu Bülteni Eki Ayrı Bası
<http://80.251.40.59/politics.ankara.edu.tr/bguler/pdf/izmirbaro.pdf> (Erişim tarihi: 12 Haziran 2013).
- GÜLER, Birgül Ayman. (2000). Devletin Yeniden Yapılandırılması. **Yerel Gündem.**
<http://80.251.40.59/politics.ankara.edu.tr/bguler/pdf/yonetisim.pdf> (Erişim tarihi: 6 Temmuz 2013).
- KARATEPE Selma, ARIBAŞ, Nazlı Nalcı, **Yerel Yönetişimde Demokratik Katılımın Teşvik Edilmesi: Halkla İlişkiler ve Kamuoyunu Bilgilendirme Çalışmaları.**
<http://iys.inonu.edu.tr/webpanel/dosyalar/1427/file/SelmaKaratepe-NazliAribas.pdf> (Erişim tarihi: 21 Nisan 2013).
- Mahalli İdareler Genel Müdürlüğü. **İl, İlçe ve Belde Belediyeleri.**
<http://www.migm.gov.tr/MahalliIdareler.aspx?DetayId=9> (Erişim tarihi: 6 Mayıs 2013).
- SERENLİ, Abdullah. (2013). **Yeni Kamu Yönetimi Anlayışında Sivil Toplumun Konumlandırılması.**
http://www.isdam.org.tr/img/20140305_8479425311.pdf (Erişim tarihi: 12 Nisan 2013).

Kanunlar

4982 Sayılı Bilgi Edinme Kanunu.

5176 Sayılı Kamu Görevlileri Etik Kurulu Kurulması ve Bazı Konularda Değişiklik Yapılması Hakkında Kanun.

5216 Sayılı Büyükşehir Belediyesi Kanunu.

5227 Sayılı Kamu Yönetiminin Temel İlkeleri ve Yeniden Yapılandırılması Hakkında Kanun.

5302 Sayılı İl Özel İdaresi Kanunu.

5393 Sayılı Belediye Kanunu.

6360 Sayılı On Üç İlde Büyükşehir Belediyesi ve Yirmi Altı İlçe Kurulması İle Bazı Kanun ve Kanun Hükmünde Kararnamelerde Değişiklik Yapılmasına Dair Kanun.

Diğer Kaynaklar

- GENÇKAYA, Ömer Faruk. (2009). **“Çıkar Çatışması”**. Türkiye’de Yolsuzluğun Önlenmesi İçin Etik Projesi, Akademik Araştırma Çalışması.
- GÜLER, Birgül Ayman. (2004). **Kamu Yönetimi Reformu: Toplumsal Eşitsizlik ve Yönetim**. Türk Ekonomi Kurumu.
- KUYAKSİL, Ali. (2012). **“Yeni Kamu Yönetimi Anlayışı ve Yerelleşme Perspektifinde Güvenlik Hizmetlerine Bir Bakış”**. 2. Bölgesel Sorunlar ve Türkiye Sempozyumu.
- Mahalli İdareler Genel Müdürlüğü. (1998). **Cumhuriyetin 75. Yılında Mahalli İdarelerimiz**. Ankara: Mahalli İdareler Genel Müdürlüğü Yayınları.